

முன்னுரை.

எந்தாட்டிலும் நந்தாடாகிய திருகுருபுரமென்னும் பட்டணத்தில் வேளாளகுலத்தில் அவதரித்த கனகவல்லியென்னும் பெண்மணியின் ரசித்திரத்தை ம-ந-ந-புரீ பாஷா நாயுடு அவர்களின் அநுமதியினால் எழுதிமுடிக்க லாயினேன்.

அறிஞர்! கதையென்பது சதுர்வேதத்தைத் தழுவிய சார்பு நூலாகையினாலே இதில் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாற்பொருளையும் நன்கு விளக்கிக்காட்டி மாதர்களது கற்பிற்கு இந்தக் கதாநாயகத்தை முன்னணியாக நிறுத்தித் தோழமையில் பொறுமை கொண்டால் உயிரிழப்பரென்பதற்குச் சகோதரவாஞ்சனென்பவனைச் சுட்டிக்காட்டிப் பிறர் பொருள்களின் மீது இச்சைவைத்துக் கொலை புரியும்படியான பாதகர்களுக்காக பாதாள பூதங்கள் ளர்களைக் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இன்னும் ஈன்றெடுத்த மாதாபிதாக்களுக்கேனும் அல்லது ஊட்டி வளர்த்தவர்கட்கேனுந் துன்பம் நேரிடுமானால் அத்துன்பமானது தனக்குநேர்ந்தது போல எண்ணி அத்துன்பத்தை யகற்றித் தாய்தந்தையர்களை ஆதரவு செய்து காப்பதற்குக் கனகவல்லியைக் குறிப்பித்திருக்கிறது. சிநேகவாஞ்சையில் இடைவிடாது ஒருவர்க்கொருவர் ஒன்றுமையாகவிருக்கும் பொருட்டும் அவ்விதமிருந்திடின அறினாலே அடைபடும் பலாபலமின்னதென்றும் கனகவல்லி

II

பூங்காவனக்கன்னியால் பெற்ற பெருமையே சாட்சியாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகையினாலே இந்த கனக வல்லிக்கையினில் எழுத்து குற்றம் சொற்குற்றம் பொருட் குற்றம் முதலாகிய குற்றங்கள் காணப்படின் அறிஞர்களெல்லோரும் என்மீது கனிவு கூர்ந்து மனம் பொறுத்து ஆன்றோர்கள் விதித்துள்ள நூற்களில் இந்நூலையும் ஒன்றாக மதிப்பிட்டுக் கொள்ளும்படியாக வந்தனஞ் செய்கின்றேன்.

இங்ஙனம்.

சி. நா. குப்புசாமி முதலியார்.

மதிப்புரை.

அருந்தமிழறிஞராகாள்!

உலகத்தில் ஏற்பட்ட நஞ்ஞம் தால்கள் பலவும் மனித ராயுதிதேதார் தம் அறிவினை விராலப் படுதபதற்கும் தீ நெறிக் கண் ஓழுகாதிருக்கவும் உதவி புரிந்து நன்னெறியி லீடுபட்டுப் பண்ணிய புந்ஷார்த்தங்களைப் போதிக்க வல்ல தாயும், அறிவை விராலப்படுத்திப் பிறரது கெடுதிகளு க்கு ஆளாக வண்ணம் ஓழுகி வரவும் உபயோகமாயி ருப் பது தான் நகுதியென்பது தரவியி துள்ளா கொள்கை யெனினும பொருததும். சிங்க, இந்த கனகவல்லியென் னும் தவீனமானது பூநீமாசு சி. நா. குபாபாமி முதலியார் அவர்களால் எழுதப்பட்டு முதற் பதிப்பு முற்றும் செல வாய் விட்டமையினாலும், அகேகர் அதை வாசிக்கவேண்டு மென்னும அவாவினால் விருமரிக் கேட்க, தற்சமயம் இதன் பதிப்பானரான பூநீமான் எஸ். சே. பாசுஷா நாயுடு அவர்கள் தற்கால நாகரிகத்திற் கேற்க கிருத்திபும் புதுக்கி யும் தரவேண்டி னமைக் குதந்து இதிலுள்ள சிலவற்றை நீக்கியும், சிலகோததும் புதுகூடிய தற்கால வாசகர்களின் மனதற் பதியுமபடியும் ஓருவாறு திருத்திப் பதிப்புக்கு அளித்தனம்.

இதில் காணப்படும் ஒவ்வொரு விஷயமும் அறிவு வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமானதும், தாய் தந்தையர்பால் செலுத்தவேண்டிய அன்பின் தன்மையும், சகோதர வாஞ் சையும், விரோதிகளை யொழிக்கு முபாயத்தையும் வெகு வாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

VI

தமிழ் மொழியில் வல்லுனர் பலர் இத்தமிழ் நாட்டிலிருக்கத் தமிழறிபாத நாட்டிற் பிறந்த எமமை யொரு பொருட்டாக மதித்துத் திருத்திப் புதுக்கச் செய்தமையும் தமிழ் மக்களுக்கு பெருவிபப்பைத் தராதொழியாதேனும் தாமறிந்து தாமெடுத்தவற்றை முடிக்க முயலுவதே முக்கிய மென்பது கருதியே யளித்தனரென்றால் இது மிகையாகுமா?

தமிழறிஞர்கள்! தமிழுலகத்தில் தமிழினல்லாத என்னால் இயற்றப் படுபவைகளையும், பரிசோதிக்கப்படுபவைகளையும் தமிழர்கள் பலரும் அதுசாணை செய்து ஆதரித்து வருவதுபற்றி அவ்வாதமும் அவர்களுக்கு வரதனம் புரி குதும்.

நாம் எடுத்துக்கொண்ட கனகவல்லி அல்லது கள்ளர் குலம் கருவறுத்த காரிகை யென்னும் இந்நூல் முட்டின்றி முடிதற் பொருட்டு பலவகையினும் பரிந்து சுகமளித்த எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவடி மலரினாத தினைப்போதும் மறவாது வழிதருவோமாக.

இங்ஙனம்.

சென்னை. :
1927:ம் வரு :
ஆகஸ்டுமீ 1உ :

தமிழ்ப் புஷணம்
வாசுதேவ ராவ் கேய்க்வார்,
தமிழ் ஆசிரியன்.

கனகவல்லி

அல்லது

கள்ளர் குலம் கருவறுத்த காரிகை.

கணபதியின் றுட் டொழுது கனகவல்லிக் காதைதனை
துணைபெரியோர் முன்னிலையிற் கொல்.

சே நஞ் சிறப்பும் பே நங் கீர்த்தியும் பெ நுடையும் பிர
தாபமும் வாய்ந்திலங்கா சின்று தேவர், முனி
வர், சித்தர், வித்தியாதரர், கின்னரர் கிபபுருடர், அஷ்ட
திக்குப் பாலகர்கள் முதலாகிய அண்டலோகநாதவர்களெல்
லாம் வாசஞ் செய்யும்படியான கந்தமாதன பருவத
திற்குத் தென் பாரிபதில் பாறு காதத்திற்கு அப்புறம்,
நீர்வளம் பொருந்தி, சிலவளம் நீடித்து, பயிர்வளந் துளிர்
த்து, குடிவளம் அதிகரித்து, கோவளம் பெருத்துப் புனி
தும் பசுவா ல் துறையில் புனல நந்தவும், எலியும் பூனையுங்
கனித்து விளையாடவும், அரவுங் கீரியும் உறவு கொண்டிலாவ்
வும், தரும் தேவதையானது நான்கு பாதத்தினால் நடந்தி
யங்கவும், அனகாபுரிக்கும், அமராபதிக்கும், நிகராகிய
திருகுருபுரமென்றொரு பட்டணமுண்டு.

அந்தத் திருகுருபுரமென்னும் பட்டணத்தில் நெடுங் காலமாக வாசஞ் செய்துக் கொண்டிருந்த பரமலிங்க செட்டியாரென்றொரு எண்பது வயதுடைய விருத்த ரொருவர் இருந்தார்.

இந்த பரமலிங்க செட்டியாரென்னும் பெரியோருக்கு நாதசீலனென்றும், சோதர வஞ்சனென்றும் இரண்டு குமாரர்களிருந்தனர். இந்த இரண்டு புதலார்கடும் பரமலிங்க செட்டியாரென்பவர் தனது மடபிணியில் இரண்டு பெண்களைத் தேடிக்கொண்டு வந்து இருவருக்கும் திருமீணம் முடித்துத்தான் தேடிப் திரவியங்களை இரண்டு பாகமாகப் பிரித்து இருவருக்கும் கொடுத்த சில நாள் வாழ்ந்திருந்து பரமலிங்க செட்டியார் பரமபதம் அடைந்தார்.

தந்தையாகிய பரமலிங்க செட்டியார் உயிர் துறந்ததும் சகோதரர் இருவரும் பிதாவின் கட்டளைக் கொண்டு போய் மயானத்தில் அடக்கஞ் செய்து கர்மக் கிரிகைகளெல்லாஞ் செய்து முடித்துவிட்டு நாதசீலனென்னும் மூத்த குமாரனும், சோதர வஞ்சனென்னும் இளைய புதல்வனும் வீட்டுக்கு வந்து தங்கனின் பாகப் பொருளைப் பகிர்ந்து எடுத்துக்கொண்டு வேறு வேறுபடி நிமித்து தங்களின் மனைவிமாடுகளுடன் வாசஞ் செய்து வந்தார்கள்.

இங்ஙனம் வாழ்ந்து வருகின்ற நாளையில், இளையோனாகிய சோதர வஞ்சனென்பவன் தன்னிடத்தில் இருக்கூம்படியான பொருள்களை வீண் விரயஞ் செய்யாமற் படிக்கு நவதானிய வியாபாரம் நடத்தி, அதனாலேதானுந்தனது தேவியும் ஜீவித்து வந்தார்கள். சோதர வஞ்சனென்பவன் பெருந்தகமையாக வாழ்ந்து கொண்டு வருகின்ற நாளையில், இன்னவனின் தமையனாகிய நாதசீல

னென்பவன் கள்ளாண்பதுங் கவாடுதலுங் கணிகைமார்
கனின் நேயத்திலும் இன்னும் பற்பல்வாழ்கிய துண்டார்
கக நடையினில் இருந்த பொருள்களை யெல்லாம் அழித்
தொழிதது விட்டுத் தானு தனது தேவியும் மீயிய யனு
பவித்துக் கொண்டு வந்தார்கா.

நாதரிலனென்பவன் கைப்பொருள்களை எல்லாக் தேற்றி
றுவிட்டு உண்ண உணவுக்கும உடுத்த ஆடைக்கும் அதிக
மாகிய துன்பா ஹாஸிதமாக கொண்டு வந்தபொது நாத
ரிலனின் தேவியானவன் ஐந்து மாதங் கருப்பவதியானான்.
ஐந்து மாத நலமுதற் கொண்டு அறு, எழு, எட்டு, ஒண்
பதுங் நடந்து பத்தாவது திங்கடிகில், கருப்ப நோயானது
அதிகரித்து பத்தினியானவன் துன்பப்படுகின்றதை நாத
ரிலனென்பவன் கண்டு தன நிலைமையை நினைத்து வருந்தி
சர்வ ஜீவதயாரா மூர்த்தியாகிய சமாதானே! அடியோன் மூட
மதியினாலே இருந்த பொருள்களை யெல்லாம் வீண் விர
யஞ் செய்துவிட்டேன். இப்போ எனது தேவியானவன்
சுலகோய்க் கொண்டு அதிக வேதனைப் படுகினான்,
இவளுக்குப் பரிசாரா செய்தவதற்கு ஐந்து நாடும் இல்லை.
ஐயையோ செய்தவமே! என் தேவியும் நானும் உணவு
உண்டு மூன்று தினங்களாகின்றதே. இதற்கென்ன செய்
வேன் எவ்வாறு உய்வேன் என்று துக்கக் கடலில் மூழ்கி
னவனாகி, அயர்ந்து மனங் கலங்கி நெடுநேரம் வரையிலும்
யோசித்துக் கொண்டிருந்து, தனது சகோதரனை மனதில்
நினைத்து, நமது தம்பி நடாதானிய வியாபாரஞ் செய்கின்றா
னல்லவா? இந்தக் கஷணமே அவனிடத்திற்கு நான் சென்று
ஏதாவது சில தானியங்களும், செலவிற்குக் கிஞ்சித்துப்
பொருளும் பெற்றுக் கொண்டு வந்து என் தேவியை ககப்
படுத்தவேன் என்று எண்ணிக் கொண்டு, அங்கிருந்து

அகன்று மனையைக் கடந்து வெளிப்பட்டு வந்துவிட்டான். பரமலிங்க செட்டியாரின் பெரிய புதல்வனாகிய நாதசீலனென்பவன் தனது வீட்டைக் கடந்து நடையாய் நடந்து கடை வீதிக்கு வந்து சகோதரனாகிய சோதர வஞ்சனென்பவனைக் கண்டான். சோதர வஞ்சனென்பவன், கடையினிலமர்ந்து, எதிரினில் நின்று கொண்டிருக்கின்ற தனது தமையனாகிய நாதசீலனென்பவனைக் கண்டும் சிரசைக் குனிந்து கொண்டு எதிரில் நிற்பவனைப் பார்க்காதது போல, தன் வியாபாரத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இளையோனாகிய சோதர வஞ்சனென்பவன் தமையனை மதிக்காமல் (ஒகோ நமது தமையனானவன் தன்னிடத்திலிருந்த பொருள்களை பெல்லாம் வீண் விரயஞ் செய்துவிட்டு, இப்போ நம்மிடத்தில் இருக்கின்ற பொருள்களை யறிக்கும் பொருட்டு இங்கே வந்தான் போல் காணுமென்றென்று ரெடு நேரம் வரையிலும் அண்ணனை யேரெடுத்துப் பாராமல்) வியாபாரத்தை நடத்திக் கொண்டு வந்தான்.

சகோதரனாகிய சோதர வஞ்சன் சிரசை நிமிர்ந்து பார்க்காமலிருக்கின்றதைப் பார்த்த நாதசீலனென்னுந் தமையன், அருகே சென்று சகோதரனை நோக்கி “தம்பி! சோதர வஞ்சா! என்ன முகவாட்டத்தோடு இருக்கிறீன்? உனது உள்ளத்திலிருக்கும்படியான கவலையைச் சொல்லு” என்று வினவினான். சோதர வஞ்சன், அண்ணனை நோக்கி “அண்ணா என் முகவாட்டத்திற்குக் காரணம் என்னவெனில், எனது பத்தினி தன் தாய் வீட்டிற்குச் சென்று இன்றோடு பறந்து தினங்களாகின்றது. அவள்

இன்னும் வரவில்லை அவள் ரென்ற இரண்டு மூன்று நாட்கள் கழித்து ஸர் இரவில் யாரோ கள்ளர்கள் எனது கடை யில் பகுந்து, பொருள்களை யெல்லாங் களவாடிக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். பொருள்கள் போய்விட்டதே இப்போது உணவுக்கு கூட ஒரு காசும் இல்லையென்று மன வருத்தங் கொண்டிருக்கும்போது நீரும், இங்கே வந்தீர் என்று நான் விராசிக்கிறேன்.

அண்ணா! நான், உணவுண்டு இன்றோடு ஏழெட்டு நாட்கள் ஆகின்றது ஆகையினாலே நான் தான் இப்பேர்ப்பட்டதரிததிரத்தை யனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும்போது நீர் ஏன் இங்குவருநீரோ தெரியாது. வந்த வழியைப்பார்த்து கொண்டு போய் வாடும் அண்ணா” என்று சோதர வஞ்சன் கூறினான். சகோதரன் வாததையைக் கேட்ட நாதசிலன் இடிவிழுந்த மரத்தைப் போல அயர்ந்து நின்று சகோதரனை நோக்கி “தம்பி! எனது மனைவி பத்துமாதங் கருப்பவதியாகி நோய் அதிகரித்து வேதனைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றாள். அதுவுமன்றி நானும் எனது மனைவியும் அன்னத்தைப் புண்டு மூன்று நாட்கள் ஆகின்றது. அதனினால் எனது மனைவானின் உடலைத் தேற்ற வேண்டுமதற்கு அமுதுபடி முதலாகிய நவதானியங்களும் இரண்டு விராகனுங் கொடுப்பாயானால், இந்தக்ஷணம் நாங்களிருவரும் உயிர் பிழைத்து ஜீவிப்போம். இல்லாமற்போனால் மரணமாவதற்கு யாதொரு சந்தேகமுமில்லை” என்று கூறினான். நாதசிலனென்பவன் கூறிய வாசகத்தைக் கேட்ட சோதரவஞ்சன் தமையனை நோக்கி “ஏ! அண்ணா! சுத்தப் பேயனாக இருக்கின்றாயே! நான் சொன்ன சொல்லைக் கவனியாமல் என்னென்னமோ வீண் வார்த்தை

தைகளை யெல்லா மென்செவியில் போடுகின்றாயே. நான் தான் உணவுண்டு இன்றோடு எட்டி நாட்கள் ஆகின்ற தென்று உரைத்தேனே அதற்கு எதிர்மொழியாக நீ புசித்து மூன்று நாட்கள் ஆகின்றதென்று உரைக்கின்றாயே அதுவே போதுமானது. தற்சமயம் என்னிடத்தில் நவநான்யங்களில் ஒரு மணியோனுங் கிடையாது. அதுவுமன்றி கையில் ஒரு காசும் இல்லை. ஆகையினாலே நீ வந்த வழியைப் பார்த்துக் கொண்டு போ” வென்றான். சகோதரனுரைத்ததைக் கேட்ட நாத்திலன் மென்மேலுந் துக்க சாகரத்தி லாழ்ந்தினவனாகி மனங் கலங்கி சகோதரனை நோக்கிப் பின்னும் “தம்பி! சோதரவஞ்சா! நானும் என் மனைவியும் இன்றைக்கு ஜீவிக்கும் பொருட்டாவது ஓர் படி அரிசியும் ஒருபணமுங் கொடுப்பாயானால் அதுவே எனக்குப் போதும்” என்று நாத்திலன் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்ட சோதரவஞ்சன் தமயனை நோக்கி, “அண்ணா உனக்கென்ன விவேகமில்லையே. இன்னேரம் சொன்ன சொற்களில் ஒன்றாகிலும் உனது செவியில் துழையவே யில்லைபோலிருக்கின்றது.

ஓ! விவேகமற்ற வீணானே! நான்தான் என் தனதான் யங்களையும் பொன் பொருள்களையும் திருடர்களுக்குப் பறிகொடுத்துவிட்டுப் பரதேசியாகத் தெருவில் நிற்கின்றேனே இத்தருணத்தில் நீ இங்கே வந்து தனதானியங் கொடுவென்று வற்புறுத்துகின்றாயே! உனக்கு புத்தியிருக்கின்றதா? போ எத்தனைதரம் உனக்குச் சொல்லுகிறது. நிற்க, இன்னேரம் சொன்ன சொற்களெல்லாஞ் சொல்லல்ல இப்போது சொல்லுவதே உறுதிமொழி. இதை செவி கொடுத்துக் கேட்டு வந்த வழியைப் பார்த்துக் கொண்டு திரும்பிப் போய் விடுவாயானால் அது

தான் மரியாதை. நீ இங்கே தின்று கற்பகோடி காலம் வரையிலுந் தலைக் கிழாகக் குடிப் பகரணம் போட்டு உருண்டுப் புரண்டபோதிலும் நவதானியங்களில் ஒரு மணியேனும், ஒத்தைக்காசேனுங் கிடைக்காதென்று திண்ணமாக எண்ணிக் கொண்டு திருமடம் போ” என்று உரைத்து திடீரென்று எழுந்து கடையைச் சாற்றிப் பூட்டிப் போட்டுக் கொண்டு மொனமாகப் போய் விட்டான். சோதரவஞ்சன் கூறின சேதியையும் அவன் போய்விட்டதையும் கண்ட நாதசீலன் துயரங் கொண்டு அங்கிருந்து மனை வந்து றேர்ந்தான்.

நாதசீலன் வீட்டிற்கு வந்து தனது நேயர்களில் ஓர் உத்தமனைக் கண்டு தனது வறுமைகளையெல்லாம் அவ்விடத்தில் உரைத்து சில திரவியம் கடனாகப் பெற்று வீட்டிற்கு வேண்டிய உணவுப் பொருள்களெல்லாம் வாங்கிக் கொண்டு வந்து மனையில் வைத்துவிட்டு மருத்துவமாதையழைத்து வந்து தனது தேவிக்குப் பரிகாரஞ் செய்யக் கட்டளையிட்டு நாதசீலன் தன் காரியத்தைக் கவனித்திருந்தான். மருத்துவ மானு நாதசீலன் மனைவிக்குப் பண்டிதம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் சமயம் ஸ்வர்ண விக்ரஹம் போல் ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது.

நாதசீலன் மனைவிக்குப் பெண் குழந்தை பிறந்த சேதியை மருத்துவச்சி நாதசீலனுக்குத் தெரிவித்து தாய்க்குஞ் சேய்க்கும் யாதொரு குறையும் நோரிடாமற்றடி. மருத்துவத் தொழில் புரிந்து பயபக்தியோடு பாதுகாத்து பத்து நாள் கழித்து பதினோராவது நாளில் நாதசீலன் புதல்வியை ஊஞ்சலிவிட்டுக் கொண்டாடினார்கள். நாதசீலன் புத்திரியை ஊஞ்சலில் யிட்டுப் பலருமறிய அந்தக்

குழந்தைக்குக் கனகவல்லியெனப் பேரிட்டு தாயுந் தந்தையும் அழைத்ததின் பின் பலர்களும் கனகவல்லியென்று கூப்பிட்டார்கள்.

நாதசீலனுக்குப் பெண் குழந்தை பிறந்த சேதியை இவன் சகோதரனாகிய சோதர வஞ்சனும் அவன் மனைவி புங் கேள்விப்பட்டு நமக்குப் புத்திரப் பேறில்லையென்று மனசு சஞ்சலங் கொண்டு அண்ணன் புத்திரி வளர்ந்து நடக்குங் காலத்தில், இங்கே வரவும் போகவும் இருக்கும். அந்த நாளில் எந்த விதத்திலாவது கொண்டு விடலாமென்று தன் மனதிற்குள்ளாகச் சோதர வஞ்சன் எண்ணிக் கொண்டு இருந்தான். நாதசீலனின் புதல்வி யாகிய கனகவல்லி என்னுங் குழந்தையானது நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்க்கப் பட்டு இரண்டு வருடத்திய குழந்தையாகி பாலகர்களோடு விளையாடிக் கொண்டிருந்தது.

கனகவல்லிக்கு இரண்டு வருடஞ் சென்று முன்றாவது வயது பிறந்தது முதல் பலர் வீடுகளுக்குச் செல்வதைப் போலவே சோதர வஞ்சனென்னுஞ் சிறிய பிதாவின் மனைக்குச் செல்வதும் வருவதுமாக விருந்தது. நாதசீலனுக்கு நான்கு ஆடுகளும் எட்டு மாடுகளும் உண்டு. ஆகையினாலே இந்த ஆடுமாடுகளை வைத்துக் கொண்டு ஜீவித்து வந்தான்.

நாதசீலனுடைய ஆடு மாடுகளை நமது கனகவல்லி காட்டிற்கு ஒட்டிக் கொண்டு போய் பகல் முழுவதும் மேய்த்து மாலையில் ஆடுமாடுகளை யோட்டிக் கொண்டு வீட்டிற்கு வந்து அவைகளைக் கொட்டிகையில் கட்டிவிடுவாள். எட்டு வயதுடைய கனகவல்லி ஆடுமாடுகளை

மேய்த்துக் கொண்டு வருகின்ற நாளில் இந்தப் பெண்ணுக்கு ஒன்பது வயதாயிற்று.

கனவல்லி ஆடு மாடுகளைக் சானகத்திற்கு ஒட்டிக் கொண்டு போய் பகல் முழுவதும் மேய்த்துக் கொண்டிருந்து பொழுது சாயுந் தருணத்தில் வீட்டுக்கு வந்து விடுவது வழக்கம். இது போல ஒரு நாள் ஆடு மாடுகளை யோட்டிக் கொண்டு வனத்திற்குச் சென்று இரவு ஏழரை நாழிகையாயும் வராமலிருந்தமையினால் தாயுந் தநதையும் வெளியில் வந்து ஆடுமாடுகளை மேய்த்துக் கொண்டு வரும் பொருட்டு காட்டிற்குச் சென்ற புதல்வி இவ்வளவு நேரமாகியும் இன்னும் வரக்காண்கிலாமே என்று இருவரும் மன வாட்டங் கொண்டு புத்திரியின் வரவை எதிர் நோக்கி விழித்தக் கண் சிமிட்டாடிப்படி பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது பத்து நாழிகை வேளையளவிற்கு ஆள் இல்லாமற்படி, ஆடுமாடுகள் மாததிரம் தனியாக வருகின்றதை நாதரிலன் கண்டு அவைகளை மடக்கி யோட்டிக் கொண்டு போய் கொட்டகைகளில் கட்டிவிட்டுப் பின்னும் தெருவில் வந்து மகளுடைய வரவை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பதினைந்து நாழிகை பரியந்தம் புத்திரியைக் காணும் பொருட்டாக வீதியில் தானே யிருந்தும், குமாரத்தி வராதபடியினாலே இருவரும் மிக்க வருத்தமடைந்தவர்களாய் சாப்பிடாமலே விசனத்துடன் படுத்தி அயர்ந்து தூங்கிவிட்டனர்.

புதல்வியின் வருகையை நெடுநேரம் வரையில் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாதா 'பிசாக்களிருவர்களும் மனைக்குள்ளாகத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது பிதாவாகிய நாதரிலனென்பவன் திடீரென்று கண் விழித்து

ஐயையோ! இப்போப்பட்ட இருளில் கனகவல்லி எங்கே சென்றாளோ? அல்லது யாரோலும் ஏதாவது தீங்கு செய்தார்களோ என்னமோ எதோ ஒன்று தெரியவில்லையே என்று மனங் குழம்பிப் பரிக்கையவிட்டுத் திடுக்கென்று எழுந்திருந்த நினைவு கொண்டு சித்தங்குலங்கி வாசலில் வந்து ஆகாயத்தை நோக்கிப் பார்த்து, சுக்கிரன் உதயமாகும் வேளையென்று தெரிந்துகொண்டு தெரு வீதிக்கு வந்து திண்ணையின் மீது பாகுக்கும்போது தனது புதல்வியாகிய கனகவல்லி திண்ணையின் ஓடி புறமாகப் பறித்தறங்குக் கொண்டிருக்கின்றதைக் கண்டு களிகொண்டு சித்திரை செய்யும் புத்திரியை எடுத்துத் தோளின்மீது போட்டுக் கொண்டு மனைக்குள்ளாகக் கொண்டுவா கனகவல்லியும் நித்திரை தெளிந்த இருவிழிகளையும் திறந்து மாதா பிதாக்களைப் பார்க்க, நாதசிலன் புதல்வியை நோக்கி “அம்மணி கனகவல்லி நேற்றைய தினங் காலையில் ஆடுமாடுகளை யோட்டிக் கொண்டு காட்டிற்குச் சென்ற நீ பொழுது படும் வேளைக்கு மேலாகியும் வராது போனதென்ன? உன் வரவை எதிர் நோக்கியும் நெடுநேரம் வரையிலும் இரவு பத்து நாழிகை வேளைக்கு ஆடுமாடுகள் மாத்திரம் தனியாக வந்தன. நீ எங்கு சென்று தெருத் திண்ணையின் மீது எப்போது வந்து பறித்தனை?” என்று தந்தை வினாவ “அப்பா ஆடுமாடுகளை மேய்க்கும் வனத்தைக் கடந்து நேற்று வேறொரு வனஞ் சென்று அவைகளை மேயவிட்டு அந்த வனத்திலிருக்கின்ற பெரிய ஓர் நாக மாதத்தில் ஏறி கணிகளைப் பறித்துத் தின்று கொண்டிருக்கும் போது மாலைப் பொழுதினில் நானிருக்கும் விருட்சத்திற்கு நேராக ஒரு நாழிகை வழி துரத்தில் சில மனிதர்கள் ஆயுத பாணிகளாக நடந்து வந்தார்கள்.

இவர்கள் நானிருக்கும் நாகமரத்தைக் கடந்து நூறு முழுத்திற்கு அப்பாலி ருக்கின்ற மாமரத்தி னடியில் வந்து நின்று வந்தவாகளில் ஒருவன் மாததிரம் அந்த மாமரத் தில் ஏறினான். அந்த மாமரத்தின் உச்சிக் கிளையில் நான் ஏரங்கிலிகள் கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்தது. அந்தச் சங்கிலியானது பசும்பொன்னிறை செய்த சங்கிலியாக வும் யானையைக் கட்டி யிழுக்கும்படியான பெருத்த சங் கிலியாகவும் அதில் தங்கப் பலகையொன்றும் கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்தது. அந்த மரத்தின் மேலேறி உச்சிக் கிளையில் கட்டித் தொங்குநின்ற தங்க ஊஞ்சலில் அமர் நது சில நேரம் ஆடி நமோ பகவதே மானிகையைக் கொண்டு வர வென்று உடன்த சத்தமாகக் கூறினான். விருட் சத்தின் ஊஞ்சலில் அமரத்திருக்கப் பட்டவன் நமோபக வதே மானிகையைக் கொண்டு வர வென்று உரைத்த வுடனே அந்த மாமரம் திரென்று மறைந்து போய் மாயா ஜாலத்தைப் போல மாணிக்க மயமான விச்சித்திர விநோதகரமான பெரிய ஓர் மானிகை அங்கே காணப் பட்டது. இதற்கு முன்னதாக அந்த வனத்தில் யாதொரு வீடு வாசலும் இல்லை. திடீரென்று உண்டான கட்டடத் தின் அதிசயத்தை யுற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன். நன்னயமாகிய உன்னத மானிகையின் சிறப்பை நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது ஆதவன் மறைந்து இரவு பிறந்து ஏழரை நாழிகையாகவும் புதுமையாகத் தோன்றின அரண்மனைக்குள்ளே யிருந்து ஒரு ஓசையா னது கிளம்பிற்று.

ஆகாயத்தை அளவிட்டு வளர்ந்திருக்கும் மாவிருட்ச் மானது மறைந்தவுடனே மானிகை அமைந்ததும் விருட் சத் தடியில் நின்றுகொண்டிருந்த மற்ற ஒன்பது மனிதர்

களும் காணாதபடியினாலே நான் வியப்படைந்து இது வென்ன விந்தையாக யிருக்கின்றதே.. இப்போது மாஸி ருட்சத்தி னடியில் நின்றுகொண்டிருந்த மனிதர்களையுங் காணோம் அந்த மாஸிகையானது எவ்விதமாக அமைந்ததோ? இது என்ன மந்திரமோ? அல்லது தந்திரமோ? நல்லது இன்னும் என்ன நடக்கின்றதோ பார்த்து! செல்லலாமென்று நினைத்து மாஸிகையைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் சமயம் ஓம ரமோபகவதே மாமாதத்தைக் கொண்டு வா என்றவுடனே திடீரென்று மாஸிகை மறைந்து விட்டது.

மாயிருட்சமாவது தோன்றினதும் விநாயகத்தினடியினில் ஒன்பது மனிதர்கள் நின்றுக் கொண்டிருக்கவும் விருட்சத்தின் நிது தங்கஆசனத்தில் அமர்ந்தவன். மாதத்தை விட்டு இறங்கி பத்து பேர்களும் ஒருங்கு போய் தாங்களாக வந்த மார்க்கத்தைப் பற்றிப் போய்விட்டார்கள். அவர்கள் விருட்சத்தை விட்டுச் செல்வதற்கு இரவு பதினாறு நாழிகையாய்விட்டது. அதற்கு மேற்பட்டு எவ்நாடக விருட்சத்தினின்றிங்கி ஆடு மாடுகளைக் காணோம் என்று காடு முழுமையுந் தேடியலைந்து பார்த்துவிட்டுக் காட்டைக் கடந்து இருபது நாழிகைக்கு மீது தெருத்திண்ணையின் மீது வந்து படுத்ததுக்கொண்டேன்” என்று கனகவல்லி கூறினாள். நாதசீலன் கனகவல்லி! நீபோகுமந்தையா யிருக்கின்றபடியினாலே இனி ஆடுமாடுகளை ஓட்டிக் கொண்டு நமது ஊரையடுத்த காட்டில் மேய்த்துக் கொண்டு, அருணன் மறைவதற்குள் வீடு வந்து சேர்ந்து விடு என்று கூறினாள்.

இம்மொழிகளைக் கேட்ட கனகவல்லி காலையுணவுண்டு ஆடுமாடுகளை அவிழ்த்துப் 'பழையபடி காட்டை

நோக்கி ஒட்டிக் கொண்டு தங்க ஆஞ்சல் தொங்குகின்ற மாமரத்தினடியில் வந்து அவைகளை மேயவிட்டு அந்த விருட்சத்தையும் விருட்சத்தின் மீது இருக்கின்ற பசும் பொன் சங்கிலியையும் தங்கப் பலகையையுஞ் சற்று நேரம் வரையில் உற்று பார்த்துவிட்டு இவ்விருட்சத்தின் மீது நாம் ஏறிப் பார்க்கலாமென்றெண்ணி ஆடையை விரித்து கட்டிக் கொண்டு திடீர்சுத்தமாக விருட்சத்தின் மீது ஏறி உரசிக் கிளையில் கட்டித் தொங்குகின்ற தங்கஆஞ்சலில் அமர்ந்து சில நேரம்வரை விளையாடிக்கொண்டிருந்து. நேற்று வந்த பத்து பேர்களில் ஊஞ்சலில் அமர்ந்த ஒரு வன் உரைத்த மொழியை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்த கனகவல்லியும் நமோ பகவதே மாளிகையைக் கொண்டு வா வென்று கூறினாள். கனகவல்லியானவள் கூறின நமோபகவதே மாளிகையைக் கொண்டு வா வென்று கூறினவுடனே மாமரமானது திடீரென்று மறைந்து மாத் திரை நேரத்திற்குள்ளாக நேற்றைய தினம் அமைந்த நவரத்தின மாளிகையானது சமைந்தது.

மாவிருட்சம் மறைந்து மாளிகையுண்டானதும் கனகவல்லி மாளிகையின் விச்சித்திர விஜேதங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு சுற்றி சுற்றி வரும்போது அதற்குள்ளாக ஓவ்வொரு அறையிலும் மூலைகளிலும் வைரம், வைபிரியம், முத்து, மாணிக்கம், மரகதம், புட்பராகம், பவளம், நீலம், கோமேதகம் முதலாகிய நவரத்தினக்களும் பொற்காசுகளும் குவியல் குவியலாகக் குவிந்திருந்தன. மாயமாணிகைக்குள் நவமணிகள் மிதமின்றி சிதறிக் கிடக்கின்றதைக் கனகவல்லி கண்டு ஆச்சரியங் கொண்டு தன் மேல் ஆடையை அவிழ்த்து விரித்து நவரத்தினங்களையும் பொற்காசுகளையும் தனக்குத் தேவையான அளவு எடுத்து

மூட்டையாகக் கட்டிக் கொண்டு (ஓம் நமோ பகவதி மாரத்தைக் கொண்டு வா) என்று கூறினாள். உடனே ஊஞ்சலில் அமர்ந்திருக்கக் கண்டு அந்த ஊஞ்சலைக் கடந்து விருட்சத்தை விட்டு பூமியிலிறங்கி ஆநிமாடுகளை ரெல்லாம் மடக்கி யோட்டிக் கொண்டு தன் வீட்டை நோக்கி நடக்க லாயினாள். நவரத்தினக் கற்களின் மூட்டையை சிசில் வைத்துக் கொண்டு ஆநிமாடுகளைத் துரத்தி ஓட்டிக் கொண்டு சுறுசுறுப்பாக நடந்து மாலை இருபத்தைந்து நாழிகைக்கு வீடு வந்து ஆநிமாடுகளை ரெல்லாம் கொட்ட கையில் கட்டி மனைக்குள்ளாகப் புகுந்து தன் பிதாவாகிய நாதசீலனை அழைத்து நவமணி மூட்டையைக் கொடுத்து விட்டு தந்தையை நோக்கி, “ஐயா இந்த மூட்டைக்குள் இருக்கும் பொருள்களை ஒருவருக்கும் காண்பிக்காமலும் இன்ன பொருளென்று கூறாமலும் இருக்கவேண்டும்” என்று கூறினாள்.

இதைக் கேட்ட தகப்பன் ஆச்சரியமு வியப்பும் எய்தி சூமாரத்தியை நோக்கி, கனகவல்லி ஆநிமாடுகளை மேய்த்துக் கொண்டு வரும்பொழுட்டாக வனத்திற்குச் சென்ற உனக்கு இந்த நவமணிகள் எப்படிக் கிடைத்தது என்று வினவினாள். வனத்தில் இருக்கின்ற மாமரத்திற் குந் தங்க மானிகைக்குள் சொர்த்தகாரர்களாகிய பத்து பேர்களும் இன்னாரென்றும் கதாநாயகிக்கும் வாசகர்களுக் கும் தெரியாதாகையினாலே அவர்கள் இன்னாரென்று கூறி, மேல் கதை தொடர்ந்து கூறுதும்.

அயோத்தியாபுரி பட்டணத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்துக் கொண்டு வந்த சூரிய குலத்தரசர்களில் தசரத மகாராஜனின் புதல்வராகிய ஸ்ரீராமருக்கு,

மாற்றானாள் தசக்கிரவனின் பங்காளிகளாகிய மயில்
 மாவணன் இராசசிய பரிபாலனன் செய்துக்
 கொண்டு வருகின்ற காசில் அன்னவனின் தேயங்களில்
 பாதாள லங்கைக்கு அருகில் இருக்கின்ற பாதாள பூதூர்
 என்னும் பட்டணத்தில் வாழ்பாபட்ட காமனிக் கோட்
 டைகள்கள்களின் கூட்டத்தில் கோபநவாகன இவர்கள்.
 இக் கள்ளர்களுல்லா நம மன்னுலகில் இருக்குமடியான
 சொததுகனையும் மானி ப்ளரின் பொருள்களையும் திருடப்
 பட்டவர்களல்ல. பூலோகம், புலலோகம், சவர்க்கலோ
 கம், சனலோகம், தபாலோகம், மகாலோகம், சத்திய
 லோகம் முதலாகிய மேலுலகங்களிலும், அதலலோகம்,
 விதலலோகம், சுதலலோகம், தராதலம், இராசாதலம்,
 மகாதலம், பாதாளம் முதலாகிய கீழ்ப்பு பதினான்கு
 லோகங்களிலும் இருக்குமடியான அமார்களின் பொருள்
 களையும் அரக்கர்களின் சொததுகளையும் திருடப்பட்டவர்க
 ளாகையினாலே அந்தக் கள்ளர்கள் களவாடிக் கொண்டு
 வருமடியான பொருள்களையெல்லாம் மலைக் குகைகளில்
 மறைத்துவிட்டுச் சென்றுவிடுவார்கள். அவர்கள் உத்த
 மர்களென்றும் பித்தர்களென்றும் நமது கதாநாயகிக்குத்
 தெரியாது. தகப்பனோடுககி நான் ஆடுமாடுகளேமேய்த்துக்
 கொண்டிருக்குமடியான வனத்தில் ஒரு மாமர மொன்
 றிருக்கின்றது. அந்த மாமரத்திற்குச் சுவாசினக்காரர்
 கள் பத்து பேர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் வந்து
 மரத்தடியில் ஒன்பது பேர்கள் நின்று கொண்டும் ஒருவன்
 மாத்திரம் விருட்சத்தின் மீதில் ஏறி ஒரு மந்திரம் மொழி
 கின்றான். அவன் அந்த மந்திரஞ் சொன்னவுடனே
 அந்த மானிருட்சமானது மாயா ஜாலத்தைப் போல திட
 ரென்று மறைந்து நவரத்தின மானிகை ஒன்று உண்டா

கின்றது. அந்த மானிகைக்குள்ளாக இந்த நவரத்தினக் களும் இன்னும் விலைமதிக்க லொண்ணாத பொன் பொருள் களும் மிதமின்றி இருக்கின்றன.

இன்றைய திவம் நான் ஆடுமாடுகளை ஓட்டி கொண்டு போய் அந்த வனத்தில் டேயவிட்டு விட்டு அங்கு தோன்றிய மாமரத்தின்மீது ஏறி, அங்கு தொங்கிக் கொண்டிருந்த ஊஞ்சலில் அமர்ந்து “ஓம் நமோ பகவதே மானிகையைக் கொண்டு வா” என்றதும், மானிகை தோன்ற, அந்த தங்க மானிகைக்குள்ளாகப் புகுந்து அந்த மனையினில் இருக்கின்ற பொருள்களில் நான் சுமக்கும்படியான பொருள்களை ஆடையில் மூட்டை கட்டித் தூக்கியெடுத்துக் கொண்டு வந்தேன். இதுதான் சேதி” யென்று கூறினான். புத்திரியின் வார்த்தையைக் கேட்ட நாதசீலன் “கனகவல்லியே! இன்று நீ ஆடுமாடுகளை மேய்க்கும் பொருட்டாகச் சென்ற காடானது கொடிய காடாகையினாலே அந்தக்காட்டினில் கரடி, புலி, சிங்கம் முதலாகிய மிருகங்களும் அரக்கர்களுந் திருடர்களும் சதாகாலமும் வாசஞ் செய்யும்படியான காடாக யிருப்பதினாலே நாளைய முதற்கொண்டு நீ அந்த வனத்திற்குச் செல்லாது நமது ஊரையடுத்த காட்டில் ஆடுமாடுகளை மேய்த்துக் கொண்டு அந்தப் பொழுதாகு முன்னமே வீட்டிற்கு வந்துவிடுவாயென்று தந்தையாகிய நாதசீலன் கூறினான். பிதா கூறியதைக் கேட்ட பெண்மணியானவள் நல்லதென்று சம்மதித்துக் கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று தனது காரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

நாதசீலன் தன் புத்திரியினால் கொண்டு வந்த பொருள்களின் அளவைக் காணும் பொருட்டாக, தன் மனைவி

யை அழைத்து பெண்ணே! நீ எனது சகோதரன் கடைக் குசு சென்று தொரசுங் குன்றிம படியும் நான் கேட்டதாக என் தம்பியைக் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு அதிக ழிக்காம் வந்து சேரு” யென்று கூறினான். புருடன் கூறியதைக் கேட்ட மனைவி மட்டுமே மனையைக் கடந்து வெளிப்பட்டு நடையாய் நடந்து மைத்துனனது கடைக்கு வந்து சோதரவஞ்சனென்னுங் கொடியனைக் கண்டு தனது நாயகன் விருமபிய தொரசு தட்டிம எடை குன்றிம அளவுப் படியுங் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு தனது மனைக்கு வந்து நாயகனிடத்தில் கொடுத்தாள்.

நாதலில் துலாத்திட்டையுங் குண்டையும் படியையும் வாங்கித் தனது புதல்வி கொண்டு வந்த பொருள்களை யெல்லாம் துலாத்தில் வைத்து எடைபோட்டும், படியில் அளவதும் இவ்வளவு பொருள்கள் இருக்கின்றதென்று சிதாமாகத் தெரிந்துக் கொண்டு துலாத்தினையுங் குண்டையும் படியையுந் தனது பத்தினியரிடத்தில் கொடுத்து எடுத்துக் கொண்டுபோய் தன் சகோதரனிடத்தில் கொடுத்து விட்டு வரவென்று கூறினான். நாயகன் கூறியபடியே நாயகியாவான் மீண்டும் அவைகளை எடுத்துக் கொண்டு போய் மைத்துனனிடத்தில் கொடுத்துவிட்டு தனது மனைக்கு வந்து சோதர மனையின் தொழிலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சோதரவஞ்சனென்பவன் முத்துக்கொட்டையெண்ணை யளக்கும்படியான படியையும் புளி எடை போடும்படியான துலாத்தினையும் எடுத்து அண்ணியாரிடத்தில் கொடுக்கவும் அன்னவள் கொண்டு வந்து தனது நாயகனிடத்தினில் கொடுக்கவும் நாதலின் தனது தேவியால் சகோதரனிடத்தில் பெற்றுக் கொண்டு வந்த பொருள்களைச் சோதனைச் செய்து பார்க்காமற்படி.

நவமணிகளைத் தலாத்திலும் படியிலும் அளந்தும் எடை போட்டுப் பொருள்களின் அளவு தெரிநதக் கொண்டு படியையார் தலாத்தட்டைபுறச் சோதிததும் பார்க்காமற்படி மனையாளிடத்தில் கொடுத்தனுப்பவும், அந்த மாதானவள நானும் அவைகளைச் சோதிக்காமற்படி மைந்தனுனிடத்தில் கொடுத்தவிட்டு வந்தவிட்டாள். நாதலனின் சநீகா நமனாகிய ரோதா வந்தனென்பவன் யுண்ணனின் மனைவி கொண்டு வந்த கொடுத்த பொருள்களைச் சோதித்துப் பார்க்கும்போது தலாத்தட்டின புறத்தினில் ஓர் தட்டுக்கு இரண்டு மூன்று நவபத்தினக கற்கள் ஒட்டி க்கொண்டிருக்கவும் எண்ணப்படியினில் ஏழுமூன்று வரத வையக கற்கள் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கின்றதைபுங் கண்டு அவைகளை யெல்லாம் எடுத்த துணியில் துடைத்து உள்ளங்கையில் எந்தி அந்த நவமணிகளை யுற்று நோக்கி கற்களையெல்லாம் இடைமடியினில் வைத்துக் கொண்டு ரோதாவந்தன் ஆலோசனை செய்பலாயினான்.

அட்டா! இவ்வென்ன ஆசசரியமாக இருக்கின்றதே. நமது தமையனோ உண்ண உணவிற்கும் உடுக்க ஆடைக்கும் அதிக மடியினால் வருந்துகின்றன. அவனுக்கு இப்பேர்ப்பட்ட நவபத்தினக் கற்கள் எப்படியு கிடைத்திருக்கும்? அதிலும் எவ்வளவு கற்களிருந்தால் இவ்வீதம் எடையிலும் அளவிலும் பிரிக்கவேண்டி இருக்கும். சிற்க, தலாத்தட்டிலும் அளவுபடியிலும் ஒட்டிக் கொண்டு வந்த கற்கள் மாத்திரம் இந்த ஏரேழு உலகங்களையும் விலைமதிக்குமே. இவனிடத்தில் எவ்வளவு கற்கள் இருந்தால் இவ்வளவு கற்களை அசட்டையாக விட்டுவிடவேண்டும். நல்லது நாம் நமது கடையைச் சாற்றித் தாள் போட்டுக் கொண்டு தமையனின் மனைக்குச் சென்று சகல சேதிகளை

யந் தெரிந்தக் கொண்டு அதற்கு மேற்பட்டு யாதொரு யோசனையுந் செய்ய வேண்டுமென்று திடீர்வெகாண்டான். சோதரவந்தான் திடீரென்று எழுந்த கையைய சாற்றித் தான் போட்டுக் கொண்டு கையாய் நடந்த துமையான் மனைக்கு வந் அண்ணனைக் காண்டு, அண்ணா! சில நேரத் திற்கு முன் அண்ணியம்மாளை யென, லா எந்திரமும் அளபுபடியும் வாங்கிக் கொண்டு வந்தொன்னிகளோ அது ஏனென்று போதா வந்தவ வினாவினான். சகோ தரன் வினாவியதைக் கொடா காதலின் தமயினை போகவி (நாதலின் கன்னங் காட்டுக்தவா, தெரியாதவனாகையி னாலே தனது சகோதரனிடமா உளவா, உளவாபடியாக வுரைக்கத் தொடங்கினான்.) தமயி! போதா வந்தனே! அளவு படியையாந் துலித்ததன்மையும் ஏ கனக வாங்கிக் கொண்டு வந்தா னோன்றெனவளவு தமது புதல்வியாயே கனகவல்லி ஆடுமாடுகளை லோப்பபதற்காக அவைகளை ஒட்டிக் கொண்டு வந்ததிருது சென்று ஆடுமாடுகளை மேய விட்டு விட்டு தான் லா நாகமாத்தின் பட்ட அம்மாநாடுகொண் டிருக்கும்போட, அங்கவாழ் தங்க மாளிகை யொன்று தென்பட்டதாம். அந்த மாளிகைக்குள்ளாக நவத்தின மணிகளும் பொற்காசுகளும் விலை திகை வொண்ணாத பணிக ளும் மிதமின்றிக் கிடக்கின்றனவாம். அந்தப் பொருள் களெல்லாம் யாவருடைய பொருள்களோ எனக்குத் தெரியாது. நமது குழந்தைக்குத் தெரியாது.

அந்த மாளிகையிலிருக்கின்ற பொருள்களில் நமது குழந்தையானவள் கிடக்கும்படியான பொருள்களை மாத் திரம் எடுத்திக் கொண்டு வந்தனவாம். தம்பி இதோ பார்த்தனையா இந்தப் பொருள்களைத் தான் நமது புதல்வி யானவள் எடுத்திக் கொண்டு வந்தாள். இந்த நவமணி

களையும் பொற்காசுகளையும் இடையும் அளவுங் காண்பதற்
காகத்தான் அலாத்தட்டும் அளவுபடியும் உன்னிடத்தில்
வாங்கிக் கொண்டு வருமபடியாகக் கூறினேன் என்று
யாதொன்றும் ஒளியாமற்படிக்கு சோதர வந்தனாக்கு
நாதரிலன் கூறினான்.

கள்ளங் கபடு முதலாவது முதலாகிய வந்தாக் குணங்
களை உள்ளத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் சோதரவந்
சன் நாதரிலனென்னுந் தமையனின் வாக்கியத்தைக் கேட்டு
சில நேரம் மெனமமாக நின்றுக் கொண்டிருந்தான். தமைய
னின் நோக்கு அண்ணை! நான் என் வீட்டிற்கு! சென்று
வருகின்றேன் விடைதாருமென்று தமையனிடத்தில் விடை
பெற்றுக் கொண்டு அவ்வியம் விட்டகன்று அண்ணனின்
புதல்வியைக் கண்டு அமர கனகவல்லி என்று கூறி
யழைத்தான். பந்தமா பாற்கனாசிய சோதரவந்தனென்
னுந் சிறிய தந்தையானவன் அழைப்பதை புணர்ந்த
கனகவல்லி கேட்டு திடீரென்றெழுந்து இதோ வந்தேன்
வந்தேனென்று ஒடிவரும் வந்த சிறிய பிதாவின் கரத்
தைப் பிடித்துக் கொண்டு சிற்றப்பா! என்னை ஏன் அழைத்
தீர்! என்றுகேட்க, கனகவல்லி! நீ இப்போது என்னோடு
கூட நமது மனைக்கு வருகின்றனையா? வருவதானால் வா
என்று கூப்பிட்டதும், சிறிய பிதாவே! அப்பாவிடம் உத்
தரவு பெற்றுக் கொண்டு வருகின்றேன். தாங்கள் இங்
கேடைய யிருங்கள் என்று கூறிவிட்டு தனது தந்தையிடம்
சென்று தன்னை சிற்றப்பன் அழைப்பதாகவும், தான்
அவருடன் சென்று வருவதாகவும் விடைபெற்றுக்
கொண்டு, சிறிய நங்கையானவள் சிறிய தந்தையைக்
கண்டு வாருமையா உமது மனைக்குப் போவோம். உமது
தமையனானவர் என்னை உம்முடன் கூடச் சென்று தங்கி

யிருந்து நானைய தினங் காலையில் வந்து விடும்படியாக விடை கொடுத்தனர். ஆனதினாலே நாமிருவருஞ் செல்லுமோம் என்று கனகவல்லி கூறினாள். தமையன் புத்திர சாற்றிய வாக்கியத்தைக் கேட்ட வஞ்சகநெஞ்ச முடையானை சிறிய தங்கையாவான் புதல்வியின் கரத்தைப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு அந்த மனையைக் கடந்து தனது இல்லிற்கு வந்து சேர்ந்தான்.

பேரதரவஞ்ச வெப்பவன் கதா நாயகத்தை அழைத்துக் கொண்டு தனது மனைக்கு வந்ததும் மனைவியை யழைத்து தனக்குத் தனது தமையன் புத்திரிக்கும் உணவு கொண்டு வந்து படைக்கும் பொருடாக உரைத்தலும், அந்த மயமானவன் எழுந்து தாம்பாளத்தில் அமர்வதை பதார்த்தங்களோடு அன்னமும ஷுந்தலை வாழையிலையை யும் எடுத்து வந்து இலையைப் போட்டுக் கொண்டு வந்த உணவுகளை யெல்லாம் இலையில் படைத்தாள். சோதர வந்தானின் தேவியானவள் அழுதுபடைத்தவுடனே இந்த வஞ்சக நெஞ்சகனுனவன் தமையன் புதல்வியாகிய கதாநாயகத்தைப் பந்தன்னுடன் கூட இலையில் அமர்த்திக் கொண்டு இருவர்களுமாக வேண்டிமனவு உண்டு யொழுந்து காற்காங்குளமடிக் கொண்டு, அதன் பின்பு சோதரவஞ்ச வெப்பவன் புதல்வியை அழைத்து தன் மடியின்மீது அமர்த்திக் கொண்டு குழந்தையின் முகத்தை நோக்கி அம்மா! குழந்தாய்! கனகவல்லி, நேற்றைய தினம் எந்த காட்டிற் கொ மாடு மீயக்கூச் சென்று அங்கிருந்து நவரத் தினக் கற்களும் பொற்காசுகளும் விலைமதிக்க வொண்ணாத பொன் பொருள்களும் எடுத்துக் கொண்டு வந்து உன் தந்தையிடத்தில் கொடுத்தனையாமே? அம்மணி! அந்தப் பொருள்களெல்லாம் எப்படி உனக்குக் கிடைத்தது. அந்

தப் பொருள்கள இருந்தவிட மெங்கே? அந்த இடத்தில் இன்னும் ஏதாவது பொன் பொருள்கள இருக்கின்றதா? என்று வினவினான். சோதா வஞானென்னுஞ் சிற்றப்பன் கூறியதைக் கேட்ட கதாநாயகி சிற்றப்பா! எனக்குப் பொன் பொருள்கள அகப்பட்ட மாக்கததைத் தெரிவிக்கின்றேன் என்று சிறுமியாகிய சின்னமீன் சொப்பா நொடங்கினாள். சிறிய தந்தையே! நான் இது காலபரியாதம ஆடுமாடுகளை மேய்க்குமபடியான காடுகளை யெல்லாம் கடந்து சில தூரம் சென்று புதிதாகிய வேறொரு காட்டிற்கு நேறைய தினம் ஆடுமாடுகளை ஒட்டிக்கொண்டு மேய்க்கும் பொருட்டாகச் சென்றிருந்தேன். நான் புதிய வனத்திற்குச் சென்று ஆடுமாடுகளை மேயவிட்டு விட்டு அந்த வனத்தில் விளைந்திருக்கின்ற நாக விருடாததின் மீது நாகக் கனிகளைக் கொண்டு தின்று கொண்டிருக்கும்போது மலை இருபது நாழிகைக்கு நான் இருந்த விருட்சத்திற்கு நோக்க ஒரு நாழிகை வழி தூரத்திற் பத்து மனிதர்கள் காத்தினில் கூர்மை பொருந்திய ஆயுதங்களை எடுத்துக் கொண்டு எனக்கெதிராக வந்து கொண்டிருந்தார்கள். நோக்க நடந்துவந்த பத்துமனிதர்களும் நாக விருடாதத்திற்கு நானு முழத்திற்கு அப்புரம் ஆகாயத்தை பள விட்டு ஒரு மாமரமானது மிகவும் பசுமையாகவும் செழிப்பாகவும் விளைந்திருந்தது. வந்த மனிதர்களை எல்லோரும் அந்த மாமரத்தடியில் நின்றுக் கொண்டு நான் நாகமாததின் மீது இருப்பது மாமரத்தடியில் நின்றுக் கொண்டிருக்கின்ற மனிதர்களுக்குத் தெரியாது. ஆகையினாலே நான் விருட்சத்தின் மீது தானே மறைவாக மறைந்திருந்து மாமரத்தடியில் இருக்கின்ற மனிதர்களெல்லாம் என்ன செய்கின்றார்களோ? இவர்கள் யாவர்களோ தெரியவில்

லையே என்று ஐயங்கொண்டு அந்த மனிதர்களையும், மாமிருட்சத்தையும் உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன். நான் அந்த மாமரத்தை உற்று நோக்கிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது அந்த மரத்தின் மீது ஒரு விரைதயாகிய அதிசயமொன்று காணப்பட்டது” என்றான். இதற்குள் அதிக அவசரத்துடன் சோதாவந்தரான சிறிய நகப்பன் “குமந்தாய்! வனத்தில் இருக்கும் மாமரத்தின்மீது என்ன அதிசயம் தோன்றினது” என்று கேட்டான்.

கனகவல்லி நாகமரத்தின்மீது மறைவாக மறைந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது ஆகாயத்தை அளவிட்டு விளைந்திருக்கின்ற மாமரத்தின்மீது தோன்றிய அதிசயமாவது என்னவென்றால் அந்த மாமிருட்சத்தின்மீது உச்சுக்களையில நான்கு சங்கிலிகளைக் கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்தது. அந்தச் சங்கிலியின் தொங்கலில் ஒரு ஊஞ்சல் பலகையொன்று கட்டியிருந்தது. அப்படித் தொங்குமாடியான சங்கிலியானது பசுமொபன்னிநூற் செய்த பெருத்த சங்கிலியாகவும் அதில் தொங்கவிட்டிருந்த ஊஞ்சல் பலகையானது பத்தரைமாற்றாத தங்கப் பலகையாகவுத் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. விலைமதிக்கவொண்ணாத தங்கவூஞ்சலானது மரத்தின்மீது தொங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது அந்த மரத்தினடியில் நின்றுக் கொண்டிருந்த மனிதர்களில் ஒருவன் அந்த மாமரத்தின்மீது ஏறி தங்கவூஞ்சலில் அமர்ந்து சில நேரம் வரையிலும் அந்த ஊஞ்சலை ஆட்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்து அதன் பின்பு ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருந்தவன் ஒரு மந்திரத்தைக் கூறினான்.

உடனே அந்த மாமரமும் மரத்திலிருந்த ஊஞ்சலும் ஊஞ்சலில் இருந்த மனிதனும் இன்னும் பூமியின்மீது

மரத்தடியில் நின்றுக் கொண்டிருந்த மனிதர்கள் ஒன்பது பேர்களும் திடீரென்று மறைந்துபோய் விட்டார்கள். மாமரமும் மனிதர்களும் மறைந்துபோய் விட்டவுடனே மாயா ஜாலத்தைப் போலாக, அங்கே நவமணிமய மாகிய மாளிகை ஒன்று அமைந்திருந்தது என்று நமது உத்தமப் பெண்ணுளானவன் உரைத்தான். அதா நாயகியானவன் உரைத்த வாக்கியத்தைக் கேட்ட சிறார்ப்புணவன் குழந்தையின் முகத்தை நோக்கி “ஏ! அம்மணி! மாமரத்தின் ஊர்ச்சியில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தவன் என்ன சொல்லீச சொன்னானே அந்தச் சொல்லையும் மரத்தினடியில் நின்றுக் கொண்டிருந்த மனிதர்கள் ஒன்பது பேர்களும் எவ்விதமாக மறைந்துபோய் விட்டார்களோ? இன்னும் மாமரமும் மரத்தின்மீது இருந்தவனும் எப்படி மறைந்துவிட்டனோ? இதற்கு முன்னம அந்த வனத்தில் இல்லாத அரண்மனையானது இப்போது நாதன மாக எப்படி அமைந்ததோ அதுகளை எல்லாம் எந்ததுக் கூறுவாய் என்று சிறிய தந்தையானவன் உரைத்தான். கனகவல்லி “ஐயா சிறிய தந்தையே மாமரத்தின் மீதிருந்தவன் ஒதினதாவது (நமோ பகவதே மாளிகையைக் கொண்டு வா) என்று மொழிக்விட்டனே அவனும மாமரமும் மரத்தடியில் நின்றுக்கொண்டிருந்தவர்களுடைய திடீரென்று மறைந்து போய்விட்டவுடனே மாணிக்கமயமாகிய மாளிகை ஒன்று தோன்றியது. அந்த மாளிகைக்குள்ளாகத்தான் கோடானு கோடி நவமணிகளும் பொற்காசுகளும் விலைமதிக்க வொண்ணாத பணிகளும் மூலக்குமூலை குவியல் குவியலாகக் குவித்திருக்கின்றதுமன்றி அந்த மாளிகைக்குள்ளிருக்கும்படியான ஒவ்வொரு அறையிலும் போர் போராகக் கொட்டிக் கிடக்கின்றதோடு

அம்மாளிகைக்குள்ளாக எங்கே பார்த்தபோதிலும் நவரத்தினங்களை பொழிய வேறொன்றுங் கிடையாது” என்று கனகவல்லி கூறினாள்.

நமது கனகவல்லியானவள் அந்த மாளிகையில் தான் பொருள்கள் இருக்கிறதென்று உரைத்தவுடனே கெடுமதியோனாகிய ஸோதரவாநன் ஸுகோ இந்தக் குழந்தையானவள் பொருளிருக்கும்படியான இடத்தை விபரமாக உரைத்துவிட்டாள். ஆகையினாலே நாம் நாளை தினங்காலையில் குழந்தையை அழைத்துக் கொண்டிப்போய் அந்த இடத்தைக் காண்பிக்குமபடியாகச் செய்து அங்கே இருக்கப்பட்ட பொருள்களை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு வந்து விடலாம். இனி நமக்கு யாதொரு குறைவுமில்லை என்று நினைவு கொண்டு மனப்பாலுண்டு மதிமயங்கி மற்ற சேதிகளை எல்லாங் கேட்காமற்படிக்கு குழந்தையின் முகத்தை நோக்கி “ஓ! அம்மணி குழந்தாய் இதுநேர பரியந்தம் நீ கூறிய சேதிகளெல்லாம் போதுமானது. நாளை தினம் காலையில் நீ என்னோடு கூட வந்து வனத்திலிருக்கும்படியான மாளிகையை எனக்குக் காண்பிக்கின்றாயா? இன்னும் அந்த மாமரத்தையுங் கூட காட்டுவாயானால் போதுமானதென்று உரைத்துப் பின்னுங் குழந்தையை நோக்கி “அம்மா! கனகவல்லி இப்போ இரவு நாழிகை பதினைந்து ஆகின்றபடியினாலே விடியற் காலையில் எழுந்து காட்டிற்குப் போகவேண்டுமானதால் எனக்கோ சித்திரை வருகின்றது. நான் படுத்துக்கொள்ளப் போகின்றேன். நீயும் அதோ அந்தப் பாயின்மீது” படுத்துக் கொள்ளன்று கூறிப் படுக்க வைத்துவிட்டுத் தான் சென்று தன்னிடத்தில் படுத்துக் கொண்டு சித்திரை போனான். சிறிய

தந்தையானவன் சென்ற பின் நமது கதாநாயகி பாயின் மீது படுகதூக கண்ணுறங்கினாள்.

பஞ்சமா பாதகம் புரிகின்ற வஞ்சக நெஞ்சமுடைய படுபாவிசனின் மனதைப் போன்ற இருள் முழுவதும் தொலைத்து பொழுது விடிந்தவுடனே சோதரவஞ்சன் தித்திபை தெரிந்து விழித்தெழுந்த கனகவல்லியைத் தட்டி எழுப்பினிட்டு தான சென்று தித்தியக் கடனாதித மும் முடிந்துக் கொண்டு தந்த ததகி முதலாகியதெல்லாங் செய்துக் கொண்டு வருவதற்குள்ளாக கனகவல்லியும் துயில் தெரிந்து விழித்துக்கொண்டு தானுங் காலிக் கடன் முதலாகியதெல்லாங் செய்து முடித்துக் கொள்ள சோதர வஞ்சன் தன் அண்ணனது குழந்தைக்குத் தனக்கும் பழஞ்சாதமுத தயிருமோருங் கொண்டு வரச் செய்து தானுங் குழந்தையும ஒரிலேரிலேயே உண்டு எழுந்து காற்காங்களை அலம்பிக் கொண்டு பெரிதாகிய கோணிப் பையொன்றை எடுத்துக் கொண்டு வந்து கனக வல்லியின் காததைப் பிடித்துக் கொண்டு, அம்மா குழந்தாய் காட்டிற்குச் செல்லுவோம் என்று கூறினாள். இருவரும் மனையைக் கடந்து வெளிப்பட்டு வனத்தை நோக்கி நடக்கலாயினர். சோதரவஞ்ச னென்பவன் கதா நாயகத்தின் வலதுகரத்தை தனது இடது கரத்தினாலே பிடித்துக் கொண்டு, வீடு வாயில்களையும் நாடு நகரங்களையும் கடந்து நடையாய் நடந்து வனத்திற்கு வந்து குழந்தையின் முகத்தை நோக்கிக் கூறலாயினான்.

அம்மா கனகவல்லி ரீ பொருள்கள் எடுத்த மானிகை இருக்கும்படியான வனமானது இன்னும் எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கின்றது? என்று கேட்க, ஐயா! சிறிய தந்தை

யே! நான் பொருள்கள் எடுத்த காடானது அதோ மாமரந்
தோன்றுகின்றது பார்த்தீரா அதுதான். தங்க மாளிகை
இருக்கும்படியான இடமாகையினாலே சுறுக்காக நடந்து
வாருமென்று உரைத்துச் சுற்றப்பனை யழைத்துக்
கொண்டு மாமரத்தினடியில் வந்து மரத்தின் உச்சிக்
கீழேயினில் தொங்குகின்ற தங்க ஊஞ்சலைச் சுட்டிக்
காட்டினாள்.

மாவிருட்டத்தின் மீது தொங்குகின்ற பசும்பொன்
னின் சங்கிலியையுந் தங்க பலகையையுஞ் சோதரவஞ்சன்
கண்டு வியப்படைந்து ஆச்சரியங் கொண்டு சில நேரம்
வரையிலும் உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்து அதன் பின்
புத்திரியை நோக்கி, ஏ! அம்மணி! இங்கேயா தங்க
மாளிகை இருக்கின்றதென்றும் அந்த மாளிகைக்குள்ளாக
நவரத்தினங்கள் இருந்ததாகவும் உரைத்தனையே அந்த
மாலிகையானது எங்கே இருக்கின்றது என்று வினாவினாள்.
வீணானாகிய சோதரவஞ்சன் விளம்பரிய வினாவைக் கேட்ட
பெண்பணியானவள் சிறிய பிதாவை நோக்கி ஐயா! தங்க
மாளிகையையும் நவரத்தினப் பொருள்களையுந் தாங்கள்
காண வேண்டுமானால் இந்த விருட்டத்தின் மீதில் தொங்கு
கின்ற ஊஞ்சல் பலகையில் அமர்ந்து சில நேரம் ஊஞ்சலை
யாட்டி விளையாடிக்கொண்டிருந்து, அதன் பின்பு (நமோ
பகவதே மாளிகையைக் கொண்டு வா) என்று உரத்த
ஒசையாகச் சொல்லுவீரானால் உடனே தங்கமாளிகையும்
ரவமணிகளையுங் காணலாம் என்று கதாநாயகி கூறினாள்.

கனகவல்லியானவள் கூறியமொழியைக் கேட்ட
துஷ்ட குணமுடைய கெட்ட பாவியாகிய சோதரவஞ்
சன் சில நேரம் ஆய்ந்து ஆலோசனை செய்து நாம் இந்த

விருட்சத்தின் மீதில் எறி ஊஞ்சலில் அமர்ந்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது இந்தப் பெண் ஆடுமாடுகளை ஒட்டிக்கொண்டு வீட்டிற்குச் சென்றுவிடுவாள் போலக் காணுகின்றதென்று தனது வஞ்சநெஞ்சத்தில் நினைவுகொண்டு வேறொரு ஆலோசனை செய்யலாயினான்.

ஓ இந்தப் பெண் கூறியது உண்மையாக இருக்குமோ அல்லது மித்தைமொழியோ யாதொன்றுதே தோன்றவில்லை. ஆகையினாலே நாம் விருட்சத்தில் எழுவதற்கு முன்னதாகவே இவளை இந்த வனத்தில் தானே எடுத்த விருட்சத்திலாகிலும் கட்டிவைத்துவிட்டு அதன் பின் மரத்தின் மீதில் ஊர்ந்து சகல காரியங்களையுஞ் சோதித்தறியவேண்டுமென்று எண்ணங் கொண்டு கனகவல்லியை நோக்கி, குழந்தாய்! நான் விருட்சத்தின் மீதில் ஏறி தங்கமாளிகையைக் கண்டு வருவதற்குள்ளாக இங்கே யாராகிலும் வந்து உன்னை மீட்டுவார்களா கையினாலே உன் கையிலிருக்குமபடியான கயிற்றைக் கொடி இந்த வனத்திற்குள்ளாக எங்கேயாகிலும் மறைவிடமாகிய விருட்சத்தில் உன்னைக்காட்டி வைத்துவிட்டுப் போய், மாளிகையைக் கண்டு சோதனை செய்துக் கொண்டு அதன் பின் வந்து உன்னைக் கட்டிய கட்டை அவிழ்த்து அழைத்துக் கொண்டு போகிறேன்” என்றான்.

சிறிய பிதா உரைத்த வாக்கியத்தை நமது கதாநாயகியும் ஒப்புக்கொண்டு தன் கையிலிருக்கும் கயிற்றைச் சுற்றப்பணிடத்தில் கொடுத்துவிட்டாள். கடும் பாபியும் கொடுந்துரோகியுமாகிய சோதரவஞ்சனென்பவன் கயிற்றை வாங்கிக்கொண்டு குழந்தையின் கரத்தைப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு இருண்ட வனமாகிய ஓர் பாழடைந்

தக் காட்டிற்குள்ளாகப் புதுந்து பெரிதாகிய அரசமரத் தில் நமது கதாநாயகியைக் கட்டிப் போட்டுவிட்டு அங்கு ருந்தகன்று நடையாய் நடந்து மாமரத்தடியினில் வந்து சேர்ந்தனன்.

புத்திரப் பேறில்லாத பானியாயி சோதாவஞ்சன் உத்தமக் குழந்தையாகிய கனகவல்லியை இருள் நுழந்த கானகத்தில் ஒருவரு மறியாமற்படிக்கு அரசமரத்தில் கட்டிவிட்டு வந்து ஆகாயத்தை அளவிட்டிருக்கும்படியான மாமரத்தின் மீதில் ஏறிச் சென்றான்.

சோதாவஞ்சன் பாவிருடாத்தின் மீதேறி உச்சிக் கினையில் தொங்குமின்ற தங்க ஊஞ்சற் பலகையில் அமர் ந்து அந்த ஊஞ்சலை ஆட்டி சில நேரம் வரையிலும் விளையாடிக்கொண்டிருந்து விட்டு அதன் பின்பு (நமோபகவதே மாளிகையைக் கொண்டிவா) என்று பெருத்த ஓசையாக உவரத்தான். சோதா வஞ்சன் நமோ பகவதே மாளிகையைக் கொண்டிவா என்று ஒதியருளியவுடனே அவனுக்குத் தெரியாமற்படிக்கு மாமரமானது திடீரென்று மறைந்துபோய் மாததிரைப் பொழுதிற்குள்ளாக மாணிக்க மயமான மாளிகை அமைந்தது.

விச்சித்திர வினோதகரமாகிய அரண்மனைக்குள்ளாக நின்று நான்கு புறத்திலும் அந்த மாளிகையின் அற்புத அலங்காரங்களைக் கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு வியப்படைந்து ஆகா இந்த அரண்மனையானது அளகேசனின் மாளிகையோ அல்லது தேவேந்திரனின் அரண்மனையோ என்று பற்பலவாறாக வருணித்து சற்று நேரம் உற்று நோக்கிச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டு அதன் பின் ஓர் அறைக்குள் புகுந்தான்.

காசாசை கொண்ட பசாசானுள் சோதரவஞ்சன் தான் புருதத மனைக்குள்ளிருக்கும்படியான நவரத்தினக் குவியல்களையும் பொற்காசுகளையும் விலைமதிப்பிடக் கூடாது பற்பல பணிகளையும் கண்டு மென்மேலும் ஆசை கொண்டு தான் தனது மனையிலிருந்து வடுமபோது எடுத்துக் கொண்டு வந்த பெருத்த கோணிப்பையை விரித்துப் பூமியிற்போட்டு நவரத்தினங்களிலும் பொற்காசுகளிலும் பணிகளிலும் தான் சுமக்கும்படியான அளவு தனக்கு வேண்டியமட்டும் வாரி எடுத்துக் கோணிப்பையில் போட்டு பெருத்த மூட்டையாகக் கட்டி தூக்கிக் கொண்டு வீட்டிற்குப் போவதற்குப் பிரயாணப்பட்டான்.

பொனையுடைய பேயனுனவன் நவமணி மூட்டையைச் சிரசினில் வைத்துக் கொண்டு தங்க அரண்மனை முழுவதும் சுற்றிப் சுற்றிப் பார்த்து வெளியில் வருவதற்கு யாதொரு மார்க்கமுந் தென்படாததினாலே மனங் கலங்கி மாளிகைக்குள்ளாகத் தானே திரிந்து அலைந்து கொண்டிருந்தான்.

காதகருணாமுடைய சோதரவஞ்சன் பொருள் மூட்டையைச் சிரசின்மீது வைத்துக்கொண்டு மாலை இருபது நாழிகை பரியந்தம் தங்கமாளிகைக்குள்ளாகச் சுற்றிப் பார்வை இட்டு வெளியில் செல்லுவதற்கு யாதொரு வழியும் காணப்படாததினாலே மனங் கலங்கி வருத்தமுற்று அந்த மாளிகையின் தலைவாயலில் நின்றுக்கொண்டிருந்து பற்பல ஓசனைகளெல்லாம் செய்து கொண்டிருந்தான்.

வீணுசை கொண்ட வீணானுகிய சோதரவஞ்சன் நவமணி மூட்டைகளை இறக்கி வைக்காமற்படிக்கு சிரசிலேயே வைத்துக்கொண்டு மாளிகைக்குள் நின்று கொண்டிருந்தான்.

ஐருக்கும்போது பாதாள பூதூர் கள்ளர்களாகிய பத்துப் பேர்களும் மாலை இருபது நாழிகை வேளைக்கு தங்க மாளிகையினண்டையில் வந்துவிட்டார்கள். கள்ளர்கள் பத்துப்பேர்களும் வந்து மாமாமில்லாதிருப்பதையும் மாளிகை அமைந்திருக்கின்றதாய்ங் கண்டு கலக்கங் கொண்டு ஓவறிவாருவருந் தங்களின் வலது கரத்தின் விரல்களில் ஆள்காட்டி விரலை வாயில் வைத்துப் பல்லினுற் கடித்து ஒருவர்க் கொருவர் பேசாமற்படி மெனனமாகச் சில நேரமவரை ஆலோசனை செய்துக் கொண்டிருக்கும் போது இந்தப் பத்துப் பேர்களில் நல்லவனாகிய கள்ளன் ஒன்பது பேர்களுடும் நோக்கிக் கூறியதாவது,

“கேளுங்கள் தமையமார்களே! இந்த மாளிகையின் மகத்துவமும் மாமரத்தின் மகிமைமும் மாமரமானது மறைந்து மாளிகை உண்டாவதற்கும மாளிகையானது மறைந்து மாமானது உண்டாவதற்கும நாம் கூறும் மந்திர மொழியும் நமது பொருள்கள் யாவும் இந்த மாளிகையில் இருக்கின்றதென்றும் இதுகால பரியந்தம் ஒருவருக்கும் தெரியாமலே இருந்தது. அதிலும் இந்த மாமரத்தின் சேதியோ இந்தக் காலத்தின் சேதியல்ல. இது இருபதினாயிர வருடத்திற்கும் அதிகமாக நமடந்து கொண்டு வருகின்றதே. இந்த இருபதாயிர வருடமாக ஒருவருக்குத் தெரியாமலிருந்த இந்த ரகசியமானது இப்போது எவ்விதமாக வெளிப்பட்டதோ தெரியவில்லை. அதிலும் இந்த மாளிகையின் மந்திரமும் மாமரத்தின் மந்திரமும் நமது பத்துப் பேர்களை அன்றி மற்றொருவர்கட்குத் தெரியவே தெரியாதாகையினாலே இப்போது இந்த மாளிகையை உண்டாக்கி இதற்குள்ளாக இருப்பவர்கள் யாரோ தெரியவில்லை. அல்லது மாமரத்தை மறைத்து மந்திரவுச்சாட

னஞ் செய்து மாளிகையை புண்டிரெய்வார்கள். தேவர்களாயிருந்தால் இருக்கவேண்டும். இன்னும் முனிவர்கள் சித்தர்கள் இப்பேர்ப்படானின்ற உத்தமர்களாயிருந்தால் நமது மாளிகையின் அற்புதநந்த அலங்கார அதிசயத்தைக் காணும் பொருட்டாக அண்டலோக வாசிகள் தான் வந்திருக்க வேண்டுமே மொழிய மறற்ப்படி. மண்ணுலகத்தில் இருக்கின்ற மானிடர்கள் எவர்களா யிருந்த போதிலும் இந்த ரகசிய மந்திர மொழியானது அவர்கட்குத் தெரியாதாகையினாலே நான் ஒரு யுக்தி செய்துநேன்.

அதாவது நமது தேவதையானவள் உண்மையில் நமக்கே துணையாக யிருப்பது நிபசயமாக யிருக்குமானால் இப்போது மாமாம் வேண்டுமென்று கூவியுரைத்து மாத் தினது மந்திரத்தைச் சொல்லுவோம் நாம் மந்திரஞ் சொன்னவுடனே மாமானது தோற்றுகின்றதா யில்லையா வென்று அதனைச் சோதனை செய்து பார்த்துக் கொண்டு அதற்கு மேற்பட்டு யாதொரு யோசனையுஞ் செய்ய வேண்டியது. இதுதான் தகுமான யோசனையாகையினாலே இதோ நானந்தமரத்தின் மந்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன் என்று தலைக்கள்ளன் சாற்றி மந்திரவுச்சாடன மொழிந்தவுடனே மாத்திரை நேரத்திற்குள்ளாக மாயா ஜாலத்தைப் போல நவமணி மாளிகையானது மறைந்து பழையபடி மாமாமானது தோற்றப்பட்டது.

மாளிகை மறைந்து போய்விட்டவுடனே சோதர வஞ்சன் நவமணிப் பொருள்களின் மூட்டையை சிரசின் மீது வைத்துக்கொண்டு மாவிருட்சத்திற்கு அருகாமையினில் கள்ளர்கட்கு நேரில் நின்று கொண்டிருந்தான்.

சோதரவஞ்சன் தலையின்மீது பெருத்த முட்டையை வைத்துக் கொண்டு நினறுக்கொண்டிருக்கின்றதைக் கள்ளர்கள் கண்டு கடுஞ்சினங் கொண்டு அடடா இவன் யாரோ பானிடன் என்று அதிக கோபாவேசங் கொண்டு அவன் அருகாப்பாடிச் சென்று அவன் கரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு சரசின் மீது நுக்கின்ற முட்டையைப் பூரிரின் மீது தள்ளிவிட்டனர்.

கள்ளர்களுல்லோருந் சோதரவஞ்சனைச் சூழ்ந்து கொண்டு தின்றிருக்கின்றதை வஞ்சக நெஞ்சமுடைய பானியானவன் தனது தமையனின் புதல்வியைக் கொன்று விடவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டு இருண்ட வனத்தில் விருட்சத்தில் கட்டிவிட்டு வந்து இப்போது கள்ளர்களிடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு முகவாட்டத்தோடு நின்று கொண்டிருந்தான்.

வஞ்சக நெஞ்சமுடைய பானியானவன் அஞ்சுதலைக் கொண்டு தின்றிகொண்டிருக்கும்போது அவனைக் கள்ளர்கள் கண்டு அடா பயலே! நீ யார்? உனது நாமதேயமென்ன? உன்னுடைய ஊரின் பெயரென்ன? நீ எங்களுடைய தங்க மாளிகைக்கு எப்படி வந்தனை? உள்ளது உள்ளபடி உரைசெய்வாயானால் உயிர் பிழைத்துச் செல்லுவாய்! பொய் யுரைப்பாயானால் இதோ யிஷ்டணமே இந்தக் கத்தியினால் உன்னைக் குத்திக் கொன்றுப் போடுவோம் சொல்லடா? என்று உரைத்து தலைக் கள்ளன் பின்னும் கூறுவான்.

03:121

அடே மானிடப் பதரே! எமது மாளிகைக்குள்ளாக வாகிலும் அல்லது இந்த விருட்சத்தின் மீதில் ஏறுவதற்

காகிலும் தேவர் முனிவர் முதலாரினோர்களெல்லாம் அஞ்
சுவார்களே நீயோ அற்ப நாயாகயிருந்தும் கொஞ்ச
மேனும் நெஞ்சமஞ்சாமற்படிக்கு இந்த வனத்திற் தவந்
ததுமன்றி இந்த மாமரத்தின் மீதில் ஏறி எமது மனி
மாளிகையையுங் கண்டனையல்லவா?

நல்லது அடே இதோ ஈந்த மூட்டைகளுள்ளாக
என்ன விருக்கின்றது. இதனைக் கட்டவிழ்த்துக் காண்பி
என்று கள்ளர் தலைவன் வினாவும்போது பறமூட்டுக்கப்
பட்ட கள்ளர்களுடைய ஒன்பது பேர்களுமே பூமியின்மீது
விழுந்து கிடக்கின்ற கோணி மூட்டையை அவிழ்த்துச்
சோதித்துப் பார்க்குமளவில் அம்மூட்டைக்குள்ளாக நவ
ரத்தின மணிகளும் பற்பல பணிகளும் பொற்காசுகளும்
இருக்கக் கண்டு ஒகோ இந்தப் பொருள்களெல்லாம் நம்
முடைய பொருள்களாகையினாலே இவன் எவ்வீரமாகக்
கைப்பற்றி வந்தானோவென்று எழுந்து கடுங்கோபங்
கொண்டு சோதரவஞ்சனை அடியடி என்று அடித்துப்
புடைத்து அவன் தலைமாரைக் கள்ளர்கள் பற்றிப் பிடித
துக் கொண்டு கொல்லப் பேரகுஞ் சமயம் தலைக்கள்ளனான
வன் ஒன்பது கள்ளர்கட்குஞ் சமாதானஞ் சொல்லி அவர்
களை எல்லாங் கையமர்த்தி ஒருமையாக ஈருக்கரச் செய்து
சோதரவஞ்சனென்பவனை நோக்கி அடே மானிடத்
துரும்பே! நாங்களோ ஈரேழு பதினான்கு லோகங்களி
லுஞ் சென்று தேவர் அரசுக்கர் முதலானவர்களின் பொருள்
களைக் களவாடிக் கொண்டு வருகின்றோம். நீயோ எங்க
ளிடத்தில் களவுசெய்ய வந்தனை. ஆகிலும் பெரிதல்ல, நீ
மகா சாமர்த்தியக்காரனாகத்தான் தோன்றுகின்றது.
ஆகையினாலே இப்போது நான் கேட்கும்படியான கேள்வி
ட்குத் தக்க விடை விளம்பாமற் போவையானால் இந்த

கூடினத்தில்தானே உன் ஆனியை யேமனூருக்குக் குடி ஏற்றி வைப்பேன் என்று உரைத்துப் பின்னும் அடா மானிடத் துரும்பே! உனது ஊர் பேரென்ன? உன்னுடைய நாமதேயமென்ன? இந்த விருட்சத்தின் இரகசியமானது உனக்கு எப்படித் தெரியவந்தது? உன் மையார்க்குடைய வென்றுவினாவினான்.

கள்ளர் தலைவனுனவன் மொழிந்த மொழிகளைக் கேட்டு சோதரவஞ்சன் தனது கருவி கரணதிகளெல்லாம் கடுகிடுவென்று நடுகடுங்கி பேசுவதற்கு வாயெழாமற்பய பத்துப்போகனையும் உற்றுநோக்கி ஐயையோ தெய்வீக இதைப் பத்துப்பேர்களையும் பார்த்தால் எமதுதர்களைப் போலிருக்கின்றார்களே இவர்களின் காதலிவிருந்து எப்படி உயிர்பிழைத்துப் போகப் போகின்றோம் என்று மனங்கலங்கி தலைக் கள்ளனை நோக்கிக் கூறுவான்.

ஐயா! அடியேன் வாசஞ் செய்யும்படியான தேரம் திருகுநுழரம் அதில் நெடுங்காலமாக வாழ்ந்துக்கொண்டிருந்த பரமலிங்க செட்டியாரின் இரண்டாவது புதல்வன் நான் எனது பெயர் சோதரவஞ்சன் எங்கள் பிதாவிற்கு நாங்கள் இரண்டு பேர் புதல்வர்கள். எனக்கு முதியோனெருவன் இருக்கின்றான். அவன் நாமதேயம் நாதரீலன் எங்கள் தந்தையானவர் காலஞ்சென்ற பின்பு நானும் என் தமையனும் வேறுவேறுக இல்வாழ்க்கையில் வாழ்ந்துகொண்டு வருகின்ற நாளையில் எனது தமையனின் புதல்வி ஆடுமாடுகளை மேய்க்கும் பொருட்டாக இந்தக் காட்டிற்கு வந்து மேய்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது நீங்கள் சொல்லும்படியான மந்திரத்தைக் கற்றுக்கொண்டு இந்த மாமரத்தின் மீதினிலூர்ந்து தங்க மாளிகையாக்

கண்டு அங்ஙனமிருக்கின்ற பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டு வந்து எனது தமையனிடத்தில் கொடுத்தாள். எனது தமையனானவன் இந்த சேதியை எனக்குத் தெரிவிக்கவும் நான் இந்த மாமரத்தையும் மாளிகையையும் காணும்பொழுட்டாக எங்களண்ணன் குமாரத்தியை அழைத்துக் கொண்டு வந்தேன்.

அடியேன் அந்தக் குழந்தையை அழைத்துக்கொண்டு இங்கே வந்து இந்த விருட்சத்தின் மீதில் ஏறி ஊஞ்சலில் அமர்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது அந்தக் குழந்தையானது எப்படியோ ஓடிப்போய் விட்டது!” என்று சோதரவஞ்சன் கூறிய சேதியைக் கேட்ட கள்ளர்களெல்லோரும் கடுஞ்சினங் கொண்டு பாமலிங்கசெட்டியின் இரண்டாவது குமாரானகிய சோதரவஞ்சனைத் தங்களின் கரத்தில் இருந்த கத்தியினால் முன்பின் பாராமற்படிக்கு சின்னாபின்னமாகக் குத்தியவனைக் கொன்றுவிட்டார்கள்.

திருடர்கள் பத்துப் பேர்களுந் சோதரவஞ்சனைக் கொன்று அவன் சுவத்தை அங்கேயே குழிதோண்டிப் புதைத்துவிட்டு கோணிமூட்டையிலிருந்த பொருள்களை எல்லாமெடுத்து மாமரத்தடியில் புதைத்துவிட்டு தலைமைக் கள்ளனானவன் மற்ற ஒன்பது கள்ளர்களையும் நோக்கி உரைக்கத் தொடங்கினான்.

இந்த கோணிப் பையை நீங்கள் யாராகிலும் இருவர் எடுத்துக்கொண்டு திருகுருபுரத்திற்குச் சென்று அவ்வூரிலுள்ள மனிதர்களைக் கண்டு இந்த கோணிப் பையை யாரோ கானகத்தில் போட்டுவிட்டுப் போய்விட்ட

டார்கள். இந்தக் கோணிக்கு சொந்தக்காரர்கள் ஆராகிலும் இருந்தால் வாங்கிக்கொள்ளுங்கள் என்று கேட்டீர்களானால் அதற்கு ஊரார்கள் என்ன சொல்லுகின்றார்களோ அதனைக் கேட்டுக் கொண்டு அதன் பின்பு யாபாவது சிறு பிள்ளைகளைச் சந்தித்து நாதசீலனின் மனையையும் இந்த சோதாவருசனின் மனையையும் கேட்டுத் தெரிந்துக் கொண்டு வருவீர்களானால் அதற்கு மேற்பட்டு நடக்கும் படியான காரியத்தை நடத்திக் கொள்ளலாம். நமது பொருளைக் களவாடிக்கொண்டு போனவர்களைக் கண்டு பிடிக்கும்படியான மார்க்கமானது இதுதான். உங்களில் ஆராகிலும் இருவர் இந்த க்ஷணத்தில்தானே பிரயாணப்பட்டுப் போய் காரியத்தைச் சித்தி செய்துக் கொண்டு வருவார்களாக வந்த இங்கேயே இருப்பீர்களானால் நாங்களும் இதற்குள்ளாக எந்த லோகத்திற்கேனுந் சென்று வந்து விடுகின்றோம் என்று கூறினார்.

பெரிய திருடனுரைத்த வாக்கியத்தைச் சிறிய கள்ளர்கள் ஒன்பது பேர்களுங் கேட்டுக்கொண்டிருந்து அவர்களில் இரண்டுபேர்கள் தலைக்கள்ளன் முன்னிலையில் வந்து வந்தனன்செய்து கோணிப்பையை கரத்தினி லெடுத்துக் கொண்டு நாங்களிருவரும் திருகுரு புரத்திற்குச் சென்று வருகின்றோம். விடைதாருமென்று வினாவினர்.

சிறிய திருடர்கள் இருவரும் விளம்பிய வாக்கியத்தைக் கேட்ட பெரிய திருடனாவன் போய் வாருங்களென்று விடைகொடுத்து இருவர்களையும் அனுப்பிவிட்டு மற்ற ஏழுகள்ளர்களையும் நோக்கி,

நாமும் இதோ இவ்விருண்ட காட்டிற்குள்ளாகப் புகுந்து செல்லுவோம் என்று ஏழுபேர்களையும் அழைத்

துக்கொண்டு மாமரமிருக்கும்படியான கானகத்தைக் கடந்து இருள் சூழ்ந்திருக்கும்படியான காட்டிற்குள்ளாகப் புகுந்து நடையாய் நடந்து செல்லலாயினர்.

கேட்ட துஷ்டர்களாகிய எட்டுக் கள்ளர்களுங் காட்டிற் புகுந்துவரும்போது அங்கே ஓர் விருட்சத்தில் நமது கதாநாயகிய கனகவல்லியை மரத்தோடு மரமாக இறுக்கிக் கட்டிப்போட்டிருக்கின்றதைக் கள்ளர்களெல்லோரும் கண்ணினுற் கண்டார்கள். மரத்தில் கட்டியிருக்கும்படியான குழந்தையை தலைக்கள்ளன் கண்டு மறறவர்களை நோக்கி சகோதரர்களே இதோ யிர்த குழந்தையைப் பார்த்தீர்களா? அதிலும் இது பெண் குழந்தையாகவிருக்கின்றது. இதன் வடிவமோ வருணிக்கமுடியாது. இந்தப் பெண் குழந்தையை எந்தப் பாவிகளோ அழைத்துக் கொண்டு வந்து இப்பேர்ப்பட்ட இருண்ட கானகத்துவிருட்சத்தில் கட்டிவிட்டு சென்று விட்டார்களே. இருப்பதெல்லாம் இருக்கட்டும். முன்னதாக இந்தக் குழந்தையின் கட்டை அவிழ்த்து விடுங்கள். அதன் பின்பு எந்த விஷயத்தையும் பேசிக்கொள்ளலாம் என்று முதியுள்ளனானவன் மொழிந்தான்.

தலைவனுரைத்த வாக்கியத்தைக் கேட்ட கள்ளர்கள் ஏழுபேர்களும் கதாநாயகத்தின் கட்டை அவிழ்த்துவிட்டவுடனே மூத்த கள்ளனாவன் குழந்தையின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு பெண்ணின் திரு முகத்தை சற்றேரேம் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து அதன் பின்பு குழந்தையை நோக்கி: “குழந்தாய் நீ யார்? உனது தாய் தந்தையின் பேரென்ன? உனது பேரென்ன? நீ இருக்கும்படியான ஊரின் பேரென்ன? என்று வினாவி

னான். கனகவல்லி கள்ளர்களெல்லோரையும் சில நேரம் உற்றுப் பார்த்து ஒகோ இந்த மனிதர்கள்தான் மாமரத் திற்கும் மணிமாளிகைக்குஞ் சொந்தக்காரர்களென்று தெரிந்துக் கொண்டு சில நேரம்வரை மௌனமாகவிருந்து தனது புர்விகத்தை யுண்மையாக உரைக்கலாகாதென்று நினைவுகொண்டு கள்ளர் தலைவனை நோக்கிக் கழறலாயினான்.

“ஐயா! என் தாயின் பெயர் எனக்குத் தெரியாது.. அதேனென்றால் நான் பிறந்த முப்பதாவது நாளையில் என்னை யின்றெடுத்த தாயானவள் இறந்துப்போய் விட்டாள். என்றுயானவள் இறந்த பின் என் தந்தையாகிய முருகக்கோனான் என்பவர் வேறொரு பாத்காரியை யமைத்து என்னை வளர்த்துக்கொண்டு வந்தனா. நாங்களோ ஆயர் குலமக்களாகையினாலே நேற்றைய தினம் நானும் எங்களுரிலிருக்கின்ற ஆயர்குலா சிறுவர்களிருவரும் ஆடு மாடுகளை மேய்க்கும் பொருட்டாக வனத்திற்கு வந்தோம்.

நாங்கள் மூன்று பேர்களும் விளையாட்டாக விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது இந்த விருட்சத்தில் இரண்டு சிறுவர்களும் என்னைக் கட்டிவிட்டு சொல்லாமற்படிக்கு ஆடுமாடுகளை ஒட்டிக் கொண்டு போய்விட்டார்கள் என்னுடைய ஊர் காசி என் பெயர் வல்லியம்மாள் இதுதான் எனக்குத் தெரியவருமென்று கூறினான்.

பெண்ணின் வாக்கியத்தைக் கேட்ட கள்ளரிற் பெரியோனானவன் மற்ற ஏழு கள்ளர்களையும் நோக்கி “இந்தப் பெண் குழந்தையை நமக்குள் யாராகிலும் ஒருவர் வளர்த்துக் கொள்ளலாம் என்று உரைத்து வல்லி நாயகத்தின் கரத்தைப் பிடித்து வேறொரு கள்ளனிடத்தில் கொடுத்து

பதனமாக அழைத்துக்கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டு முன்னதாக நடந்து செல்லலாயினான்.

கள்ளரின் அதிபதியானவன் முன்னும் மற்ற கள்ளர் களுங் கதாநாயகமும் பின் தொடர்ந்து நடந்து இரவும்பக லுந் தங்காமற்படிக்கு இரண்டுநாள் பரியந்தம் நடந்து மூன்றாவது நாள் காலைபில் வனத்தில் நடந்துபோகும் போது இந்தக் கள்ளர்களின் நேயர்களானவர்கள் நூறு கள்ளருக்குக் குறையாமற்படி ஒருகாதத் துலைவிவிருந்து இந்த எட்டுப்பேர்களையும் அதிக சிக்கிரமாக ஓடிவரும்படி அங்கிருந்து சைகை செய்து அழைத்துக் கொண்டிருந் தார்கள்.

ஒரு காதத்திற்கு அப்புறம் இருந்து இந்தக் கள்ளர்க ளின் கூட்டத்தார்கள் அழைக்கின்றதை தலைக்கள்ளனான வன் கண்டு ஏழு கள்ளர்களையும் நோக்கி “நண்பர்களே நமது கூட்டத்தார்கள் அதிக துலைதூரத்தில் இருந்து நம் மெல்லோரையும் சுருக்காக வரும்படியாய் அழைக்கின்ற படியினாலே நாமெல்லோரும் வாயுவேக மனோவேகமாக ஓடிச் செல்லலாம். இதோ இந்தக் குழந்தையை இந்த விருட்சத்தில்தானே கட்டிவிட்டுப் போவோமானால் நாம் சென்று நமது காரியத்தை முடிவு செய்துக்கொண்டு திரு ம்பி வந்து இந்தக் குழந்தையை அழைத்துக் கொண்டு போகலாமென்று தலைக்கள்ளன் சாற்றினான்.

திருடர்களின் அதிகாரியானவன் உரைத்த வாய்க்கி யத்தைக் கேட்ட சிறிய திருடர்கள் நமது கதாநாயகத் தை அங்கே ஓர் மாத்தில் கட்டிவிட்டு எட்டுக் கள்ளர் களும் வாயுவேக மனோ வேகமாக ஓடினார்கள்.

கிருடர்கள் எட்டுப் பேர்களுங் கனகவல்லியை மரத் தோடு மரமாகக் கட்டிவிட்டு ஓட்டமும் நடையுமாக ஓடிப் போய்விட்டதின் திண் அன்றுபாலீ இருபத்தியைந்து நாழிகை வேளை அளவிற்கு கதாநாயகத்தைக் கட்டியிருந் தும்படியான விருட்சத்தை நோக்கி யாரோ ஒரு மனிதன் புரவியின்மீது வந்தான்.

குதிரையின் மீது தனிமையாக வரப்பட்டவன் யா ரென்றால் கதாநாயகத்தைக் கட்டியிருக்கும்படியான இடத் திற்கு நேர் வடபாரிசத்தில் மூன்று காதத்திற்கு அப் புறம் வேடுவக குடிகள் மிகுந்து இருக்குமபடியான ஆவியர் புரமென்றொரு பட்டணமுண்டு. அந்தப் பட்டணத்திற்கு அதிபதியும் அரசனுமான மாவலிசிக்கனென்னும் வேடுவ ராஜன். அந்த வேடுவ ராஜனுக்கு தற்காலம் அறுபது வயதாகின்றது. அந்த வேடுவ ராஜன் தான் இப்போ கதாநாயகத்திற்கு எதிராக வருபவன்.

அறுபது வயதுடைய மாவலிசிக்கனென்னும் வேட ராஜனானவன் காடு கானகங்களைச் சுற்றிப்பார்க்கும் பொருட்டு தனிமையாய்ப் புரவியின்மீது வந்துகொண் டிருக்கும்போது அங்கே மரத்தில் கட்டியிருக்கின்ற சூரியப் பிரகாசம்போன்ற குழந்தையைக் கண்ணினால் கண் டான்.

வேடுவ ராஜனானவன் மரத்தில் கட்டுண்டிருக்கின்ற குழந்தையைக் கண்டு அந்த குழந்தைக் கருகாமையில் வந்து புரவியை நிறுத்தி திடீரென்று புரவியின் மீதுருந்து பூமியில் இறங்கினான். மாவலி சிக்க மகாராஜனென்பவன் புரவியை விட்டிறங்கி கதாநாயகத்தின் கட்டை

அவிழ்த்து, அட்டா இத்தனை சிறிய குழந்தையை எந்தப் பாவிகளோ வ்னாந்திரமாகிய கானகத்தில் இந்தவிருட்சத்தில் கட்டிவிட்டு சென்றுவிட்டார்களே, ஐயோ பாவம் இதுவென்ன அன்னீதமாக நிரூபிக்கின்றதே. ஐயையோ இது யாருடைய குழந்தையோ தெரியவில்லையே. ஆகா இதனை வடிவுடையதாக நிரூபிக்கின்றதே நல்லது நமக்கும் இது காலபரியந்தம் யாதொரு குழந்தைபட பிறக்கவுமில்லை பிறந்து பிறக்கவுமில்லையே. ஆகையினாலே அநத சின்னஞ் சிறுமியை நாமெடுத்துக்கொண்டு போய் நமது மனையில் வளர்த்துக்கொள்ளலாமென்று நினைவுகொண்டு கதாநாயகத்தை யாதொன்றுங் கேட்காமற்படி தூக்கி யெடுத்ததுப் புரவியின் மிதில் உட்கார வைத்துத் தானும் யேறியமர்ந்து புரவியைத் தூண்டி வாபுவேகமாக ஒட்டிக்கொண்டுபோய் ஆவியர் புரமென்னும பட்டணத்தில் தனது மாளிகையில் வந்து சேர்ந்தனன்.

வேடுவ ராஜனுவன் கதாநாயகத்தை யழைத்துக் கொண்டு வந்து புரவியை விட்டு இறங்கிப் பெண்மணியை யழைத்துக்கொண்டு அரண்மனைக்குள்ளாகச் சென்று தனது தேவியாகிய கதாநாயகம் என்பவளை யழைத்து அருகிலமர்ச் செய்து கதாநாயகத்தை நோக்கி,

“குழந்தாய் உனது நாமதேயமென்ன ? உன்னை யின்ற தாய் தந்தையர்கள் பேரென்ன ? உங்களுடையது ? என்று வேடராஜன் வினாவ கதாநாயகியான கனகவல்லி “தாங்கள் இன்னாரென்று எனக்குத் தெரியா தாகையினாலே தங்களின் குல கோத்திரத்தையும் தாங்க என்னு”

ரென்றும் அறிவிப்பீர்களானால் அதன்பின் எனது பூர்வீகத்தை விவரமாக விரித்துரைக்கின்றேன்” என்று கூறினார்.

கதாநாயகியோதிய சேதியைக்கேட்ட குறவர் கோமாளுகிய மாவலிசிக் கென்பவன் “அமமணி குழந்தாய்! யான் வேடுவ வம்மிசம அதிலும் வேடுவ வம்மிசத்திலும் மென்மை பொருந்திய மரபினன். யான் இந்த ஆவியர் புரத்திற்கு அரசன் ஆகையினாலே எனக்கும் நெடுநாளாகப் புத்திரபபேறு கிடையாததைப் பற்றி கடவுளானவர் உன்னை எனக்குப் புத்திரியாக அமைத்து அனுப்பினர்.

“ஏ அமமணி இதோ இந்த மாதானவர் எனது பட்டத்து தேவியாகும். அம்மா குழந்தாய் உனது பூர்வீகத்தைக் கொஞ்சம் தெரியப்படுத்து யென்று கூறினான்.

கனகவல்லி, “வேடாக்குலபதியே திருகுருபுரமென்னும் பட்டணத்தில் நெடுங்காலமாக வாசஞ்செய்துக் கொண்டிருந்த பரமலிங்க செட்டியாரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அந்தச் செட்டியாருக்கு நாதசீலனென்றுஞ் சோதரவஞ்சனென்றும் இரண்டு குமாரர்களுண்டு. அந்த இரண்டு புத்திரர்களில் நாதசீலனென்பவர் மூத்தவர். சோதர வஞ்சனென்பவர் இளையவர். இவர்களிரண்டுபேர்களில் நாதசீலனென்பவரின் புதல்வியான எனது நாமதேயம் கனகவல்லி. நான் இரண்டு முன்று நாளைக்கு முன்பு ஆடுமாடுகளை மேய்க்கும் பொருட்டாகக் காட்டிற்கு வந்து ஆடுமாடுகளை மேய விட்டு விட்டு அங்கிருந்த நாக விருட்சத்தின்மீதில் ஏறி நாகக்கனி

களைக் கொய்து தின்றுக் கொண்டிருக்கும்போது மாலை இருபது நாழிகை வேளை யளவிற்கு அந்தக் காட்டையடுத்த வனத்தில் ஆகாயத்தை யளவில் ஒரு மாமரமானது இருந்தது.

அந்த மாமரத்தின்மீது உச்சிக் கிளையினில் நான்கு பொன் சங்கிலியைக் கட்டிக் தொங்கவிட்டு அந்தச் சங்கிலியின் முனையினில் பத்தரை மாற்றுத் தங்கப் பலகையொன்று கட்டிக் தொங்கவிட்டிருந்தது. அதுவோ ஊஞ்சலைப் போல விளங்கிற்று.

இவ்விதமாக விளங்கிய மரத்தை நான் உற்றுநோக்கிக்கொண்டிருக்கும்போது எனக்கு நேராக அந்தக் காண்கத்தில் ஒரு நாழிகை வழித துளைவிளிந்து பதது மனிதர்கள் அந்த மாமரத்தை நோக்கி நடந்து வந்துகொண்டு இருந்தார்கள்.

அந்தப் பத்து மனிதர்களும் நடையாய் நடந்து மாமரத்தடியில் வந்து சில நேரம் வரையிலும் நின்றுக் கொண்டிருந்து அதன்பின்பு பத்துப் பேர்களில் ஒருவன் அந்த விருட்சத்தின்மீதில் ஏறிச்சென்று உச்சிக் கிளையில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற தங்க ஊஞ்சலில் அமர்ந்து சில நேரம்வரையிலும் அந்த ஊஞ்சலையாட்டி விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். ஊஞ்சலில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தவன் சில நேரஞ்சென்று ஒரு மந்திர மொழியை உரத்த ஒசையாகக் கூறினான். விருட்சத்தின் மேலிருக்கப்பட்டவன் மந்திர வாக்கியத்தைச் செப்பினவுடனே திடீரென்று மாமரமும் மரத்தின்மேலிருந்தவனும் இன்னும் பூமியில் மரத்தடியில் நின்றுக்கொண்டிருந்த

ஒன்பது மனிதர்களும் மறைந்துபோய் அங்கே தங்க மயமாகிய மாளிகையொன்று மாயா ஜாலத்தைப்போல திடீரென்று அமைந்தது. அந்த மாளிகையமைந்த பத்து நாழிகை சென்று அந்த மாளிகைக்குள்ளாகயிருந்து பின்னு மொரு மந்திர மொழியானது பிறந்தது. அந்த மந்திர மொழியானது பிறந்தவுடனே தங்க மயமாகிய மாளிகை யானது மறைந்து பழையபடியே மாமரமானது தோன் றினது. மாவிருட்சமானது அழைந்தவுடனே அந்த மனி தர்கள் பத்துப்பேர்களும் முன்போலவே வந்த வழிபை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

வேடுவ மகாராஜனே! அந்த மனிதர்கள் ஐதிய மந்திர மொழிகள் இரண்டையும் நான் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். அவர்களெல்லோருஞ் சென்றுவிட்ட பின்பு நான் நாகவிருட்சத்தைவிட்டு யிறங்கிச்சென்று அந்த மாமரத்திலமர்ந்து அந்த மனிதர்களுரைத்த மந்திர மொழியின் முதல் மொழியை மொழிந்தனன். நான் அந்த மந்திர வாக்கியத்தை உரைத்த உடனே முன்போலவே மரமானது மறைந்துபோய் தங்கமாளிகையானது சமைந்தது. அந்த மாளிகைக்குள்ளாக யிருந்த பொருள்களின் அளவை எடுத்து உரைப்பதற்கு ஆயிரம் நாவைப்படைத்த ஆதிசேடனும் பின்னிடையா னென்றால் ஒருநாவை யுடைய என்னல் சொல்லக் கூடுமோ? அந்த மாளிகைக்குள்ளாக யிருந்த நவரத்தினப் பொருள்களில் எனக்கு வேண்டுமளவும் நான் சுமக்கும்படியான பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு வந்து எனது பிதாவாகிய நாதசீலினன் பவனிடத்தில் கொடுத்தேன். அன்றைய இரவு ஐந்து நாழிகைக்கு எனது சிறிய பிதாவாகிய சோதரவஞ்சன் எங்கள் மனைக்கு வந்து என்னை அழைத்துக் கொண்டு

தனது அரண்மனைக்குச் சென்று எனக்கு நவரத்தினப் பொருள்கள் அகப்பட்ட மார்க்கத்தை விசாரணை செய்தான். எனது சிறிய தந்தையானவன் வினவும்போது நவமணிகள் கிடைத்த மார்க்கத்தை நான் உண்மையாகக் கூறினேன்.

என்னுடைய பிதாவின் கூடப் பிறந்தவராயிற்றே என்று உள்ளது உள்படி நான் ஒதின பின் சிறிய தந்தையானவர் அந்த நவமணிகள் இருக்கும்படியான இடத்தைக் காண்பிக்குமபடி என்னைக் கேட்டார்.

சிறிய பிதா கூறிய மொழியை நான் கேட்டு நல்லது நானாய தினங் காலையில் அந்த நவரத்தினங்குறிக்கும் படியான விடத்தைக் காண்பிக்கின்றேன் என்று உரைத்தவுடனே நானும் எனது சிற்றப்பனும் அன்னம் பசித்துவிட்டு அன்றிரவு அங்கேயே கண்ணுறங்கினோம்.

இருவர்களுந் துயில் செய்து பொழுது விடிந்தவுடனே எழுந்து காலைக்கடன் முதலாகிய வேலைகளை எல்லாம் முடித்துக்கொண்டு இருவருமாக மனையைக் கடந்து வெளிப்பட்டு வந்து நவமணி இருக்கும்படியான இடத்தை நோக்கி வந்து அவ்விடத்தைக் காண்பித்தேன்.

பொருள்கள் இருக்கும்படியான இடத்தை நான் காண்பித்தவுடனே என் சிறிய தந்தையானவன் அங்கே இருள் சூழ்ந்திருக்கும்படியான ஒரு பாழாகிய காட்டில் ஒரு விருட்சத்தில் என்னைக் கட்டிவிட்டு நவரத்தினங்கள் இருக்கும்படியான தங்கமானிகைக்குள் சென்றார்.

என் சிறிய தந்தை சென்ற பின் நெடுநேரஞ் சென்று அந்தத் தங்கமானிகைக்குச் சொந்தக்காரர்களாகிய மணி

தர்கள் பத்துப் பேர்களும் என்னருகில் வந்து என்னைக் கட்டிய கட்டை அணிழ்த்துவிட்டு எனது பூர்வீகத்தை விசாரணை செய்தார்கள். அந்த மனிதர்களில் தலைமையானவன் என்னை விசாரணை செய்யுட்போது என் வரலாற்றை உண்மையாகக் கூறாமல் மிந்தையாகிய மார்க் கத்தை தெரிவித்தேன்.

நான் விளம்பிய மொழியைக் கேட்ட மனிதர்களெல்லோரும் உண்மையென்றே நம்பிக் கொண்டு அவர்களெல்லோரும் என்னை வளர்த்துக்கொள்ளும் பொருட்டாக அழைத்துக்கொண்டு போகும்போது அவர்களின் நேசர்கள் யாரோ துலைவிளிந்து இவர்களை அதிக வருக்காக வரும்படியாகச் சைகைசெய்து அழைத்தனர். துலைவில் இருக்குமபடியானவர்கள் என்னை அழைத்துக் கொண்டு போகப்பட்டவர்களை அழைத்தவுடனே அந்த மனிதர்களெல்லோரும் என்னை முன்போலவே ஒரு விருட்சத்தில் கட்டிவிட்டுச் சென்றார்கள்.

அவர்கள் சென்ற பின் நான் 'மரத்தோடு மரமாகக் கட்டுண்டிருக்கும்படியான வேளையில் தேவரீர் வந்து என்னைக் கார்க்கும்பொருட்டாக என் கட்டை அணிழ்த்து என்னை எடுத்துக் கொண்டு வந்தீரே இவ்வளவுதாமனனக் குத் தெரியும். என்று கதாநாயகியாகிய கனகவல்லி கூறினாள். நமது கதாநாயக மோதிய சேதியைக் கேட்டக் குறவர் பெருமானாகிய மாவலிசிங்கனென்பவன் கனக வல்லியை நோக்கிப் பின்னும் "குழந்தாய் கனகவல்லி நான் உனக்கொரு சேதி ஒதுகிறேன் அந்தச் சேதியை கவனமாகக் கேட்கவேண்டியதுந் தவிர அந்த வாக்கியத்தின் இரகசியத்தை உனது ஆவியானது உடலைவிட்டு நீள்

கும் பரியந்தமும் நீ மாணமானபோதிலும் அல்லது உனக்கு ஏதாவது தீதுகள் வந்து அணுகினால் சரியே நீ வேறு எந்த ஜெனன மெடுத்தபோதிலும் சரியே நான் சொல்லும்படியான மர்ம ரகசியத்தை ஒருவருக்குத் சொல்லக் கூடாது.

அம்மணி! எங்குளிரு கண்மணி! எங்களுக்குப் புத்திர சோகர் தெளிவிக்கவந்த உத்தம தெள்ளமுதமே! எங்கள் குலவிளக்கே! எனக்கோ வயது முதிர்ந்து அறுபது ஆய் விட்டது. இதோ எனது தேவிக்கோ ஐம்பது வயதாகி விட்டது. ஆகையினாலே எங்குளிருவர்கட்குத் திருமணமாகின நாள் முதற்கொண்டு இது பரியந்தம் ஒரு மதலையேனும் பிறக்கவுமில்லை பிறந்து பிறக்கவுமில்லை எங்குளிருவர்கட்கும் ஆண்பிள்ளை ஒன்று பிறக்கவேண்டுமென்று கடவுளைக் குறித்து தோத்திரம் செய்துக் கொண்டு கோடானு கோடி ஆலயங்கட்குத் தேருந் திருவிழாவும் நடத்திக்கொண்டு வருதலுமன்றி ஆதுலர்க்குச் சாலை ஒதுவார்க்குணவு அறுசமையத்தார்க்குண்டி பசுவுக்கு வாயுரை சிறைச்சோறு ஐயம் தின்பண்டம் நல்கல் அறவைச்சோறு மகப்பெறுவித்தல் மகவு வளர்த்தல் மகப்பால் வார்த்தல் அறவைப் பிணஞ்சுடுதல் அறவைத் தூரியம் சுண்ணமீதில் நோய்மருந்தளித்தல் வண்ணனுக்குக் காசீந்து வெளுத்தாடை வாங்கிக் தருதல் நாவிதனுக்குப் பொருளீந்து ரோமத்தை சிறைக்கச் செய்தல் கண்ணடியீதல் காதோலைத் தருதல் கண்மருந்தளித்தல் தலைக்கெண்ணை கொடுத்தல் மார்கில்குந் செய்துவைத்தல் பிறர் துயரைக் காத்தல் தண்ணிர்ப் பந்தல் வைத்தல் மடம் கட்டிவிடுதல் வழிமார்க்கம் அடைபாளம் செய்து வைத்தல் சோலைவனம் புதுக்குதல் ஆவிரிஞ்சுதரியீதல் விலங்கிற் குணவளித்தல் ஏறு

விடுதல் விலை கொடுத்து உயிரைக்காத்தல் கன்னிகாதன மீதல் முதலாகிய முப்பத்திரெண்டு தருமங்களுங் குறைவற நடராத்தியும் எங்களுக்கு இது காலபரியத்தம் பிள்ளையில்கூ அமமணி.

ஆகையினாலே இன்றையதினங் கடவுளானவர்களை எங்களுக்குப் பிள்ளையாகக் கொடுத்தனுப்பினபடியினாலே யாங்களிடுவாகளும் உன்னை ஆண்பிள்ளையாகப் பாவித்து வளர்ப்பதற்கு நினைவு கொண்டிருக்கின்றோம். அதற்காக உனக்கு இப்போது முதற்கொண்டு சதாநாலமும் கனகரத்தினம் என்று நாமம் சூட்டுகின்றோம் நீயும் அதனைப் போலவே இருந்து யாவராகிலும் உன்னை உனது நாம தேயமென்ன வென்றுக் கேட்பார்களாமானால் கனகரத்தினமென்று தான் சொல்லவேண்டியது.

அமமா குழந்தாய் இன்று முதற்கொண்டு நீ தான் எங்களிடுவர்கட்கும் புத்திர பாக்கியமாகவிருந்து இந்த ஆவியர் புரத்தை இராஜபரிபாலனந் செய்துக்கொண்டு வந்து உனது கரத்தினாலே எங்களிடுவர்கட்கும் ஒரு பிடிமண் கொடுப்பாயானால் அதுதான் எங்களுக்குப் போதுமானது தாயே என்று உரைத்து வேடராஜனுனவன் கதாநாயகத்தை நோக்கி அடா நம்பி கனகரத்தினம் நீ இதற்கு முன்னதாக உரைத்துக் கொண்டு வந்த சரித்திரத்தில் தங்க மானிகையைக் காணும் பொருட்டாக உனது சிறிய தந்தையானவன் உன்னை விருட்சத்தில் கட்டிப் போட்டு விட்டுச் சென்றவன் மறுபடியும் வந்தானோ வரவில்லையோ என்னமோ ஏதோ அன்னவனின் கதி என்னவானதோ அதனை விபரமாகவிவரித்து உரைத்தல் வேண்டுமென்று மாவலிசுங்க மகாராஜனுனவர் வழுத்தினார்.

வேடுவராஜன் விளம்பிய வாக்கியத்தைக் கேட்ட கதாநாயகமிகிய கனகரத்தினம் “மகாராஜனே தங்க மாளிகைக்குச் சென்ற எனது சிற்றப்பனாகிய சோதர வஞ்சனென்பவனின் கதியானது என்ன வாயதோ எனக்கு யாதொன்றுந் தெரிய வராதென்று உரைத்து கனகரத்தினமென்பவன் குறவர் கோமாளை நோக்கிப் பின்னுங் கூறத்தொடங்கினான்.

“பிதாவே தாங்களுரைத்த வாக்கியத்தைப்போலவே நடப்பதற்குச் சித்தமாகக் கார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். ஆனால் என்னை யின்ற தாய்தந்தையர்களும் எனது சிறிய தகப்பனும் என்ன கதியாகினார்களோ தெரியவில்லை.

ஆகையினாலே உமதிடத்தில் இருக்கும்படியான தூதுவர்களில் வாயுவேக மனோவேகமாகப் போகப்பட்டவர்களாக இரண்டு தூதர்களை திருகுரு புரத்திற்கு அனுப்பி வைத்து விசாரணை செய்துக்கொண்டுவரச் செய்வீரானால் அதற்கு மேற்பட்டு நடக்கும்படியான காரியத்தை யோசனை செய்து நடத்திக் கொள்ளலாமென்று கனகரத்தினமென்பவன் கூறினான்.

கதாநாயகி ஒதிய சேதியை வேடுவராஜன் கேட்டு தம்மி! கனகரத்தினம்! நீயும் உனது தாயாரும் எழுந்து அரண்மனைக்குள்ளாகச் சென்று இப்போது நீ அணிந்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஆடையாபரணங்களைக் களைந்து வைத்துவிட்டு கனகரத்தினம் என்னும் நாமதேயத்திற்கு உகந்த ஆடையாபரணங்களை அணிந்துக்கொண்டு அங்கேயே இருப்பாயானால் நான் தூதுவர்களை திருகுருபுரத்

ஏவி சகல சேதிகளையுந் தீரவிசாரித்துக் கொண்டு வரச் சொல்லுகின்றேன் இருவர்களும் எழுந்துபோங்களு என்று தனது தேவியையும் கனகரத்தினத்தையும் அரண்மனைக்குள்ளாக அனுப்பிவிட்டான்.

இருவருந் சென்றதின் பின்பு வேட ராஜனானவன் அரண்மனைக் காவலனை அழைத்து இரண்டு தூதர்களை அழைத்து வரும்படியாகச் செய்து தூதர்கள் வந்தவுடனே மாவலிசிகு மகாராஜனானவன் தூதுவாக இருவர்களை யும் நோக்கி,

“தூதுவர்களை நீங்கள் இரண்டு பேர்களும் திருகுரு புரமேன்னும பட்டணத்திற்குச் சென்று அந்தப்பட்டணத்தில் வேளாளகுல திலகரான பரமசிங்க செட்டியாரின் குமாரர்களாகிய நாதசில செட்டி என்பவரும் சோதர வஞ்ச செட்டி என்பவரும் உயிருடனே இருக்கின்றதும் அல்லது இன்ன காரணமாக இறந்துவிட்டார்களென்ற தெரிந்துக்கொண்டு இரண்டு நாளைக்குள்ளாக இங்கே வந்து என்னைக் காணவேண்டியது. அதிக சுருக்காகப் போய் வாருங்கள்” என்று விளம்பி விடைகொடுத்துத் தூதுவர்களை அனுப்பிவிட்டுத் தானும் எழுந்த மனைக்குள்ளாகப் புகுந்து தன் காரியத்தில் மனதூன்றியிருந்தான்.

இதற்கு முன்னதாக மனைக்குள்ளாகச் சென்ற நமது கதாநாயகமாகிய கனகரத்தினம் தானணிந்து கொண்டிருந்த பெண்ணுடைய பரமணங்களுல்லாங் களைந்து வைத்து விட்டு ஆண்பிள்ளைகளணியும்படியான ஆடையாபரணங் களை அணிந்துக்கொண்டு தானுந் தனது தொழிலில் மனதூன்றி யிருந்தான்.

நிற்க கோணிப்பையை எடுத்துக்கொண்டு தலைத்திருட னிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டு திருகுருபுரத்திற் குச் சென்று ரோதித்துக் கொண்டு வருவதாகச் சென்ற கள்ளர்கள் இருவர்களும் திருகுருபுரத்தை அணுகி வீதி வீதியாகத் திரிந்து அங்கே உலாவும்படியான மணிதர் களைக் கண்டு விசாரணை செய்ததில் பரமலிங்க செட்டி யாரின் குமாரர்கள் இருவர்களில் இளையோனாகிய சோத வஞ்சனென்பவன் தனது தேனியையும் விடுவாயல்களை யுய் விட்டுவிட்டு அண்ணனின் மகளாகிய பெண் குழந் தையைத் தூக்கிக்கொண்டு எங்கேயோ ஓடிப்போய் இன் றோடு மூன்று நாட்கள் ஆகின்றது என்றும் அவன் தமைய னாகிய நாதலெனென்பவன் குழந்தையைத் தேடித் திரி ந்து அலைந்துக் கொண்டிருக்கின்றனென்றும் உரைத்து அவர்களிருவர்களின் மனைகளையும் காட்டினார்கள். கள்ளர் கள் இருவருள் சென்ற காரியத்தை சரிவர முடித்துக் கொண்டுத் திரும்பி மாமரத்தடியில் வந்து நின்றுக்கொண் டிருந்தார்கள்.

இவர்களிருவரும் நின்றுக் கொண்டிருக்கும்போது கூட்டத்தார் அழைத்த குலைக் கேட்டு ஒட்டமாக ஓடிச் சென்ற கள்ளர்கள் எட்டுப் பேர்களுர் திரும்பி வந்து மரத்தில் கட்டிவைத்துவிட்டுச் சென்ற குழந்தையைக் கானேமென்று காடு கானகங்களெல்லாந் தேடி அலைந்து எங்கும் அகப்படாமையினாலே மன வாட்டமும் முகவாட் டமும் கொண்டு நடையாய் நடந்து மாமரத்தண்டையில் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

எல்லோரும் மரத்தடியில் வந்து சேர்ந்தவுடனே தலைக் கள்ளனானவன் திருகுருபுரத்திற்குச் சென்று வந்த

கள்ளர்கள் இருவரையும் நோக்கி “நீங்கள் இருவர்களும் திருகுருபுரத்திற்குச் சென்றீர்களே வசு சேதியை அறிந்துக் கொண்டு வந்தீர்கள்? அந்த சேதியை ஆதியோடந்த மாம்க் கூறுங்கள் என்று பெரிய கள்ளன் பேசிய வாக் கியததைச் சிறிய திருடர்களிருவர்களுங் கேட்டு ஒருவன் கூறத் தொடங்கினான். நாங்களிருவரும் திருகுருபுரத்திற் குச் சென்று விராணை செய்ததில் பாமலிங்கசெட்டி என்பவனுக்கு இரண்டு ருமார்கள் இருந்தார்களாம். அவர்கள் இருவர்களில் சோதரவஞ்சனென்னும் இளையவனானவன் தனது தமையனாகிய நாதசிலனென்பவன் புதல்வியாகிய பெண் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு எங்கேயோ ஓடிப்போய் விட்டானாம். அவன் ஊரை விட்டுச் சென்று நான்கு நாட்கள் ஆகின்றனவாம். அதற்காக நாதசிலனென்பவன் தனது புதல்வியையும் சோதரனைப் தேடித் திரிந்துக்கொண்டு இருக்கின்றானாம்.

ஆகையினாலே அவர்களிருவர்களின் மனையையும் அடையாளமாகக் கண்டுக்கொண்டு வந்திருக்கின்றோம். ஆனதைப் பற்றி இன்றைய இரவிற்கு நாடுமல்லோந் திருகுருபுரத்திற்குச் சென்று அவர்களிருவர்களின் மனை யில் புகுந்து சோதனை செய்து பார்க்கவாயிடலாம். நாம் போகித்துப் பார்க்கும்போது நமது பொருள்கள் ஏதாவது அங்கே இருக்குமேயானால் அதற்கு மேற்பட்டு யோசனை செய்துக் கொள்ளுவோம் என்று சிறிய கள்ளனானவன் உரைத்தான். சிறியோன் செப்பிய வாக்கியத்தைக் கேட்ட பெரிய கள்ளன் மற்ற ஒன்பது பேர்களை யும் நோக்கி மூன்று நாளைக்கு முன்னம் நமது தங்கமானிகைக்குள்ளாக யிருந்து நமது கரத்திலே மரணமானவன்தான் சோதர வஞ்சனென்பவன் அதுவுமன்றி நாம்

இங்கிருந்து செல்லும்போது மரத்தில் கட்டிவிட்டுச் சென்றோமே அந்தப் பெண் குழந்தைதான் அவன் தமையன் புதல்வியாக இருக்கவேண்டும்.

நல்லது அந்தப் பெண் குழந்தையும் எங்கேயோ ஒடிப்போய் விட்டது. ஆகிலும் பெரிதல்ல. இன்றைய இரவிற்கு நாம் அவர்களின் மனைக்குச் செல்லுவோமானால் அந்தப் பெண் குழந்தையையும் அங்கே காணலாகும் என்றுரைத்து பத்துப்பேர்களும் ஒருங்குகூடி வனத்தை நோக்கிச் சென்றுவிட்டார்கள். கள்ளர்கள் பத்துப்பேர்களுஞ் சென்று காய் கனிகளைக் கொய்து உண்டுக்கொண்டிருந்து அன்று பகல் முழுவதும் கழித்து அருண் மறைந்து இரவு தோன்றி பத்து நாழிகை ஆனவுடனே கள்ளர்களெல்லோரும் ஆயுதபாணிகளாகப் பிரயாணப்பட்டு திருகுருபுரத்தை நோக்கி நடையாய் நடந்து பட்டணத்திற்குள்ளாகப் புகுந்து நாதசீலன் மனைக்குள்ளாக வந்து ஒரு வருங் காண்படிக்கு அரண்மனைக்குள்ளாகப் புகுந்து நாதசீலனும் அவன் தேவியும் நித்திரை செய்துக்கொண்டிருக்கின்றதைக் கண்டு பேழைகளைத் திறந்துப் பார்வையிடுமபோது இந்தக் கள்ளர்களின் பொருள்களாகிய நவரத்தினங்களும் பொற்காசுகளும் விலைமதிக்க வொண்ணாத பணிகளும் இருக்கக் கண்டு கடுஞ்சினங் கொண்டு இவர்களின் பொருள்கள் இருக்கும்படியான பேழையைத் தூக்கிக் கொண்டு நாதசீலனையும் அவன் தேவியையும் கழுத்தை அறுத்துக் கொன்றுவிட்டு அங்கிருந்து சோதரவஞ்சனின் மனைக்குள்ளாகப் புகுந்தார்கள்.

பத்துத் திருடர்களுஞ் சோதரவஞ்சனின் மனைக்குள்ளாகப் புகுந்து அவன் மனைவியானவள் நித்திரை புரி

கின்றதைக் கண்டு அங்கிருக்கின்ற பேழைகளைச் சோதித்
துக்கொண்டு வரும்போது ஒரு பேழையில் நான்கு நவரத்
நீனக கற்களும் இரண்டொரு பொற்காசுகளும் இருக்கக்
கண்டு கண்கள எரிபாந்து கிங்கோபங் கொண்டு அந்தப்
பொருள்களை எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு நித்திரை புரிந
துக்கொண்டிருக்கின்ற சோதாவஞ்சனின் தேவியையும்
கழுத்தை அறுத்துக் கொன்றுவிட்டு மனையைக் கடந்து
வெளிப்பட்டு நடைபாய் நடந்து நாநிகரங்களை எல்லாம்
விட்டு தங்கள் இருப்பிடத்திற்குப் போய்ச் சோர்ந்துவிட்
டார்கள். திருடர்கள் பத்துப்பேர்களுந் தங்கள் காரி
யத்தை முடிவு செய்துக்கொண்டு சென்றுவிட்டதின்
மின்பு அன்றி ய கழிந்து பொழுதுவிடிந்தவுடனே நாத
சீலனுந் தனது தேவியுங் கழுத்தறுப்புண்டு மானாமரிக்
கிடக்கின்றதை அன்னை அயனிலுள்ளோர்கள் அறிந்து
அந்தத் திருகுருபுரத்தை ஆளப்பட்ட அதிகாரியினிடத்
தில் தெரிவித்து இந்த இரண்டு சுவதையும் மயானத்திற்
குக் கொண்டுபோய் அடக்கஞ் செய்துவிட்டு வந்தவுடனே
சோதாவஞ்சனின் தேவியானவள் தானும் இடைப்போ
லவே கழுத்தறுப்புண்டு இறந்து கிடக்கின்றதை அக்கம்
பக்கங்களில் இருக்கும்படியான மனிதர்கள் கண்டு அதி
காரியினிடத்தில் தெரியப்படுத்தி அந்தச் சுவதையும்
அடக்கஞ் செய்துவிட்டார்கள்.

திருகுருபுரத்தை ஆளப்பட்ட அதிகாரியானவன்
காவலர்களை அழைத்து நாதசீலனையும் அன்னவனின் தேவி
யையும் சோதாவஞ்சனின் மனையாளையும் கொலை புரிந்த
பாதகர்களைக் கண்டு பிடித்துக்கொண்டு வரும்படியாகக்
கட்டு திட்டஞ் செய்திருக்கின்றான். ஆகையினாலே திரு

குருபுரத்தின் நகர்க்காவலர்கள் எல்லோரும் கொலைபுரிந்த
வர்களைத் தேடித் திரிந்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

திருகுருபுரத்தின் சேதியானது இங்ஙனம் சிற்ச, ஆவியுபுரத்திலிருந்து பிரயாணப்பட்ட தூதுவர்கள் இரண்டு பேர்களுந் திருகுருபுரத்திற்கு வந்து சேர்ந்து அவ்வல்லூரில் உலாவும்படியான மனிதர்களைக் கண்டு அந்தணனது சத்திரமிருக்குமிடங் கேட்டுத் தெரிந்துக் கொண்டு சத்திரத்திற்கு வந்து சேர்ந்து அந்த சத்திரத்தில் இருக்கின்ற அந்தணனைக் கண்டு வந்தனன் செய்து அருகினிலைழைத்து வேதியனை நோக்கித் தூதுவர்களிருவரும், “மறையவரே நாங்களோ நெடுந்தூரத்திலிருந்து ஐந்தாறு நாளாக அன்னகாரமில்லாமற்படிக்கு அதிக மிடியினால் மெலிந்து வந்திருக்கின்றோம். ஆகையினாலே எங்குமிருவர்கட்கும் இரண்டுபணந் தருகின்றோம் அழகுநந்தால் கொண்டுவந்து படைபுடும் என்று உரைத்தனர்.

வேதியன் உடனே தூதுவர்கள் இருவர்தும் இரண்டுமேலையும் அறுசுவைப் பதார்த்தத்தோடுங் கூடிய அசனமும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து இருவர்கட்கும் இலையைப் போட்டு கொண்டு வந்த உணவுகளைப் படைத்தவுடனே தூதுவர்கள் இருவர்களும் உண்டு சத்திரத்துத் திண்ணையினின்று அமர்த்தார்கள். இருவர்களும் ஒருமையாக அமர்ந்துக் கொண்டிருக்கும்போது வேதியனவன் வந்து ஐயா இரண்டு பணந்தாருங்களென்று கேட்டான். வேதியன் பணங் கேட்க, தூதுவர்களிருவரும் இரண்டு பணம் எடுத்து பார்ப்பான் கரத்தினில் கொடுத்துவிட்டு அவனை நோக்கி தூதர்களிருவர்களில் ஒருவன் கேட்கலானான்.

“சுவாமி! இந்த திருகுருபுரமென்னும் பட்டணத்தில் பரமலிங்க செட்டியின் புதல்வர்களாகிய நாதசீலனென்பவனும் சோதரவஞ்சனென்பவனும் எங்கிருக்கின்றார்கள் என்று வினாவினார்கள். அது துவர் விளம்பிய வாக்கியத்தைக் கேட்ட வேதியன் “ஐயையோ பாவம் அந்தப் பரமலிங்க செட்டி என்பவர் இறந்துவிட்டதின் பின்பு அவரின் குமாரர்களிருவர்களும் பங்கு பாகம் பிரிதங்கொண்டு வெவ்வேறாக சமுசாரஞ் செய்துக்கொண்டு இருந்தார்கள். இவ்வாறாக இருவர்களும் வாழ்ந்தும்கொண்டு வரும்போது முதியோனாகிய நாதசீலனென்பவனுக்கு ஒரு பெண் குழந்தை இருந்தது.

இளையோனாகிய சோதர வஞ்சனென்பவன் தமையன் குமாரத்தியாகிய குழந்தை எடுத்துக் கொண்டு தனது வீடுவாயல்களையும் தன்னுடைய தேவியையும் விட்டுவிட்டு எங்கேயோ ஓடிப்போய்விட்டான். சிறியவன் ஓடிப் போய்விட்டதின் பின் இரண்டு மூன்று நாட்கள் கழித்து ஒருநாளிரவினில் நாதசீலனென்பவனையும் அவனது தேவியையும் யாரோ கழுத்தை அறுத்துக் கொன்றுவிட்டதுந் தவிர சோதரவஞ்சனென்பவன் மனையாளையும் அதேவிதமாகத்தான் கழுத்தை அறுத்துக் கொன்றுவிட்டார்கள். அதிலும் இந்த மூன்று பேர்களையும் கொலை செய்தவர்கள் இன்னொருவன் தெரியவில்லை யாகையினாலே இந்த ஊரை ஆளப்பட்ட அதிகாரியானவர் அம் மூவர்களையும் கண்டுப்பிடித்துக் கொண்டு வரும்படியாகத் தனது காவலர்களை யேவியிருக்கின்றனர்.

நாதசீலனின் புதல்வியை எடுத்துக்கொண்டு சென்ற சோதரவஞ்சனென்பவன் எங்கே போயிருக்கின்றானோ

யாதொரு சேதிபுர தெரியவேயில்லை. அந்தப் பரமலிங்க செட்டியாரின் மரபானது இத்தாடனே அழிந்துபோய் விட்டது. இதுதான் சேதியென்று சத்திரத்தது வேதிய னானவன் கூறினார் அந்தணனழைத்த வாக்கியத்தைக் கேட்ட துதாக்கிரிவரும் வேதியனிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டு சத்திரத்தைக் கடந்து வாயுவேக மனோவேகமாக ஓட்டமும நடைபுமாக ஓடிவந்து ஆவியர் புரத்தின் அரவனது அரண்மனைக்குள்ளாகப் புகுந்து மாவலிசங்க மகராஜனைக் கண்டு வணங்கி வந்தன ஒரு செய்து நின்றனர் துதுவர்களை ஆவியாபுரத்தரசனானவா கண்டு “துதுவர்களே திருகுருபுரத்திற்குச் சென்று சேதி யறிந்துக் கொண்டு வந்தீர்களா” என்று வேடுவராஜனானவா வினாவினார்.

மாவலிசங்க மகராஜனானவர் வினாவிய சொற்களைக் கேட்ட துதுவர்களிருவர்களில் ஒருவன் வேந்தனை நோக்கி “மகராஜனே! திருகுருபுரத்திற்குச் சென்று அவ்வூரிலிருக்கும்படியான சத்திரத்திற்குச் சென்று அந்த சத்திரத்திற்கு அதிகாரியாகிய அந்தணனைச் சந்தித்துப் பரமலிங்க செட்டியாரின் குமாரர்களின் சேதியை வினாவினோம். எங்கள் வாக்கியத்தைக் கேட்ட வேதியன் ஓதின சேதியாவது பரமலிங்க செட்டியாரென்பவர் இறந்துப்போய் விட்டதின் பின்பு அன்னவர்களின் குமாரர்களிருவர்களும் பங்கு பாகம் பிரித்துக்கொண்டு வெவ்வேறாகப் பிரிந்து இல்வாழ்க்கை நடாத்திக்கொண்டு வரும் போது அவர்களிருவர்களில் மூத்தவனாகிய நாதசீலனென்பவன் புதல்வியாகிய குழந்தையை நாதசீலன் சகோதரனாகிய சோதாவஞ்சனென்பவன் எடுத்துக் கொண்டு எங்கேயோ ஓடிப்போய் விட்டானாம். இளையவன் பெண் குழந்

தையை எடுத்துக்கொண்டு ஒடிப்போய்விட்டதின் பின் இரண்டு மூன்றுநாள் சென்று ஓர் நாள் இரவில் நாதசீலனையும் அவன் தேவியையும் சோதரவஞ்சன் மனையாளையும் யாரோ கழுததை அறுத்துக் கொன்றுவிட்டுப் போய்விட்டார்களாம்.

ஆகையினாலே அம்மூவர்களுங் கொலை புரிந்தவர்களைக் கண்டுபிடிக்கும் பொருட்டாகத் திருகுருபுரத்தை ஆளப்பட்ட அதிகாரியானவன் தனது காவலர்கட்குக் கட்டளையிட்டு நுக்கின்றனும் என்று தூதுவர்கள் ஒதின ரேதியை மாவலிசிங்க மகாராஜனவா கேட்டு தூதுவர்களை அனுப்பிவிட்டு நமது கனகரத்தினத்தை அழைத்து நாதர் திருகுருபுரத்திற்குச் சென்று விசாரணை செய்துகொண்டு வந்த ரேதியை ஆதியோடந்தமாக உரைத்தார். தனது தாய் தந்தையாகக் கள்ளர்களால் உயிர்துறந்தார்களென்று திடமாக எண்ணங்கொண்டு அந்தக் கள்ளர்களின் குலத்தை கருவறுக்கின்றேனென்று தனது மனதிருள்ளாக வைராக்கியஞ் செய்துக்கொண்டு வீற நிரூபனன்.

கனகரத்தினமென்பவன் இவ்வாறாக எண்ணங் கொண்டிருக்குமபோது மாவலிசிங்க மகாராஜனவா தனது மந்திரிமார்களையும் மற்றுமிருக்கப்பட்ட எவலாளர்களையும் அழைத்து நமது கனகரத்தினத்திற்குத் தனது வித்தை ஆதிதமுங் கற்பித்துக்கொடுக்கும் பொருட்டாகக் கட்டு திட்டஞ் செய்தார். மாவலிசிங்க மகாராஜனவா கூறிய மொழியைக் கேட்ட அமைச்சன் முதல் பலரும் நல்லதென்று சம்மதங் கொண்டு நமது கதாநாயகத்தை

அழைத்துக்கொண்டு வனத்திற்குச் சென்று கரிபரிபேற்ற மும் வில்வித்தையும் மல்புத்தமும் வைரமுஷ்டி முதலாகிய வித்தகளைக் கற்றுக் கொடுத்துக்கொண்டு வரும்போது கனகரத்தினத்திற்கு வயதும் பதினைந்து ஆன தி. மாவலி சிங்க மகாராஜனுனவர் தத்துபிள்ளை ஒன்று வாங்கி வளாக் கின்றாரென்று ஆவியப் புரத்திலிருக்கப்பட்ட வேடுவகுடிப் படைகட்கெல்லாம் நன்றாகத் தெரியவருமாயினாலே கனகரத்தினமென்பவன் அரண்மனையைக் கடந்து வெளிப் பட்டு வருவானால் மகாராஜாவின் குமாரன் வருகின்ற னென்று சகலரும் பணிபுரிவதும் பதுங்கி நிற்பதுமாக இருக்கும்போது தற்காலம் நமது கதாநாயகமாயி கனக ரத்தினமென்பவன் தனுர்வேத உணர்ச்சியில் மிகுந்த திறமை பெற்று விளங்கினான்.

அமைச்சன்மார்களும் வேடுவசனியங்களும் கனக ரத்தினத்தைத் தங்களின் ஆவியைப் போலப் பாதுகாத்துக் கொண்டு வரும்போது கனகரத்தினத்திற்கு யுகத் வயது வந்தமையின் மாவலி சிங்க மகாராஜனும அவனது தேவியாகிய தாநாயகமுங் கண்டு களிப்படைந்து இருக்கும் போது கனகவல்லி புட்ப வதியானான். கதாநாயகம் பருவமடைந்ததை தாநாயக மென்னும் இராஜபத்தினி கண்டு இந்த சேதியை அரண்மனையில் இருக்கப்பட்டவர்கட்குத் தெரிவிக்காமற்படிக்கு இரகசியமாகவே நீராட்டி வைத்து அதற்குண்டான சாந் திகள் யாவையுஞ் செய்து முடித்து தாநாயகமென்னும் அரசியானவன் கதாநாயகத்தை நோக்கி,

“கனகவல்லி நீயோ இதுகாலபரியந்தம் குழந்தைப் பருவமாக இருந்தனை. இப்போது புட்பவதியாக இருக்

கின்றபடியினாலே நீ வனத்திற்காகிலும் இன்னும் எங்கே யாகிலுஞ் செல்லுவாயானால் நீ பெண்பிள்ளை என்று ஒரு வர்க்குத் தெரியாமற்படிக்கு மெனனமாகவும் இரகசியமாக வும் நடந்துகொண்டு வரவேண்டியது என்று நமது கனகரத்தினத்திற்குத் தானாய்கமென்னும் இராஜபத்தினி யானவள் கட்டு திட்டந் செய்தாள். நமது கதாநாயக மாகிய கனகரத்தினமென்பவன் தனது சேனை ளுடனும் அமைச்சரன்மார்களுடனும் கலந்து மாலை இருபது நாழிகைக்குப் பிரயாணப்பட்டு புரவியின் மீது அமர்ந்து வனத்திற்குச் சென்று விலங்கின் வேட்டையாடிவிட்டு அருணன் மறைந்த ஐந்து நாழி கைக்காலும் அல்லது பத்து நாழிகைக்குள்ளாகவாகி லும் அரண்மனைக்கு வந்துவிடுவது வழக்கமாகையினாலே, கனகரத்தினம் இதே தன்மையாக வனத்திற்குப் செல்லுவதும் விலங்கின் வேட்டையாடுவதும் இரவு எட்டு நாழிகை அல்லது பத்துநாழிக்கு அரண்மனைக்கு வந்து உணவுத் தொழிலைப் பார்த்துக்கொண்டு அதற்கு மேற்பட் டுக் கண்ணுறங்குவதுமாக இருந்தனன். நமது கனகரத் தினம் இவ்வாறாக வீற்றிருக்கும்போது ஒரு நாள் காட்டிற்குச் சென்று வேட்டையாடித் திரும்பும்போது பத்துநாழிகை வேளையளவிற்கு வடபாரிசத்தில் இரண்டு மூன்று காதத்திற்கு அப்புறம் ஒரு ஜோதியானது தோன் றிற்று.

அந்த ஜோதியின் வெளிச்சத்தைக் கனகரத்தினம் கண்டு தனது அருகில் வருகின்ற அமைச்சனை நோக்கி ஐயா மந்திரியாரே அதோ தோன்றுகின்ற வெளிச்சமானது என்ன வெளிச்சமோ தெரிய

வில்லையே என்று வினாவினான். கனகாத்தினம் மொழிந்த
மொழியைக் கேட்ட அமைச்சர் தலைவனவன் இராஜ
புத்திரனே அந்த வெளிச்சமானது உண்மையில் வெளிச்ச
மல்ல அஃது ஒரு பிடாரியின் வாச எல்லையாகையினாலே
அந்தப் பிடாரியின் முகவழிகரமாகும் அதிலும் அந்த
வெளிச்சத்தைக் காணும் பொருட்டாகச் சென்ற மனிதர்க
ளெல்லாம் அங்கேயே மடிந்துவிடுகின்றார்களோ அல்லது
அந்தப் பிடாரியானவள் உண்ணுவிடுகின்றாளோ யாதொன்
றுத் தெரியவில்லை. ஆகையினாலே அந்த வெளிச்சத்தைக்
கண்டு வரும்படியாகச் சென்ற மனிதர்களில் ஒருவரேனுந்
திரும்பிவந்தவர்கள் இல்லையானதால் இப்போது நாழிகை
யும் பத்தாகிவிட்டபடியினாலே இனி நாம் இங்கே நிற்கப்
போகாது மனைக்குச் செல்லுவோம் என்று மருதிரி உரைத்
தான்.

அமைச்சர் னைறந்த வாக்கியத்தைக் கேட்ட கனக
ரத்தினம் நல்லதென்று சம்மதித்துப் புரவியைத் தூண்டி
அமைச்சனுடன் கூடி அரண்மனைக்கு வந்து பேர்ந்தான்.
எல்லோரும் அரண்மனைக்கு வந்து அவரவர்களின் காரியத்
தில் வீற்றிருக்கும் போது கனகாத்தினமுந் தனது காரி
யத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு அன்றிரவு சில ரேங்
கண்ணுறங்கி பொழுது விடிந்தவுடனே யெழுந்து காலைக்
கடனாதிதமும் முடித்துக்கொண்டு வழிபட்டு கடவுளின்
அடியை வணங்கித் தொழுது கொலு முகத்திற்கு வந்து
தந்தையாகிய மாவலி சிங்க மகாராஜனைக் கண்டு வணங்கி
வந்தனஞ் செய்தனன்.

வேடுவ மகாராஜன் புதல்வனைக் கண்டு ஆசீர்வதித்து
தனதருகாமையினில் ஆசனம் போட்டு அமரச் செய்த

னர். கனகரத்தினமென்பவன் பொற்பீடத்தில் அமர்ந்த
யுடனே மாவலி சிங்க மகாராஜனுடன் புதல்வனை நோக்கி
“குமாரனே என்ன காரியமாக இங்கே வந்தனை” என்று
கேட்க, கனகரத்தினம் அரசனை நோக்கி அருந்தவப்
பிதாவே அடியேனுக்கு ஒரு விடை கொடுக்க வேண்டும்.
அதாவது எவது தாய் தந்தையர்களைக் கொன்றவர்களைப்
பழிக்குப் பழியாக உயிர் வதை செய்ய வேண்டுமென்று
எண்ணுகொண்டிருக்கின்றேன். அந்நாகை தாங்கள்
கருணைகூர்ந்து அடியேனுக்கு சில படைவீரர்களும் தண்டி
தளங்களும் அருள் புரிவீரானால் யான் சென்று அந்த
மாற்றான்களை பெல்லாம் ஏமநாருக்குக் குடியேற்றிவிட்டு
அதிக சிக்கிரமாக வந்து விடுகின்றேனென்று கேட்டான்.
புதல்வனின் வாக்கியத்தைக் கேட்ட வேரிவ ராஜனு
டன் அருகில் இருந்த அமைச்சனை நோக்கி “மந்திரி எனது
புதல்வனுடன் தனது மாற்றான்களின் மீதில் படை
பெடுத்துச் செல்லப் போகின்றான். ஆகையினாலே நீயி
ராளை சேனை தண்டு தளங்கள் முதலாகியதெல்லாம் சேக
ரித்து சித்தப்படுத்திக்கொண்டு என் குமாரனுடன் சென்று
பகைவர்களை நிரந்தரத்து வெற்றியடைந்து குமாரனை
அதிக ஜாக்காதையாக அழைத்துக்கொண்டு வர வேண்
டும். சிக்கிரமாக சேனைகளைச் சித்தப்படுத்துமென்று கட்
டளையிட்டார். ஆவியர் புரத்திற்கிறையோன வாவலி
சிங்க மகாராஜன் கூறிய வாக்கியத்தைக் கேட்ட அமைச்
சர் திரைரென்று எழுந்து கொலுக்கூடத்தைக் கடந்து
சேனைகள் இருக்கும்படியான கோட்டைக்குத் புருந்து
போர்வீரர்களை பெல்லாமழைத்து நாளையதினங் காலை
யில் நமது இராஜ குமாரனாகிய கனகரத்தினத்துடன்
தண்டெடுத்துச் செல்ல வேண்டு மாகையினாலே நீங்க

ளெல்லோரும் ஆபுதபாணிகளாக நாளை அருளுதையத் திற்கெல்லாம் பிரயாணப்பட்டு நமது மகாராஜனின் அரண்மனை வாயற்படியினண்டையில் வந்திருக்கக் கடவீர்கள் என்று அறைந்ததுமன்றி படைத் தலைவனுக்குங் கட்டு திட்டங்களெல்லாங் கூறிவிட்டு மந்திரியானவர் தனது காரியத்தை நோக்கிச் சென்றார்.

அமைச்சர் ஆக்ஷாபித்துச் சென்றதின் பின் மறுநாட் காலையில் படைவீரரும் நடைவீரருங் கொடி வீரர் முதலாகிய வீராதி வீரர்களெல்லாங் கத்தி கேடயம் வாள் வில் அம்பு முதலாகிய ஆயுதங்களோடு பிரயாணப்பட்டு அரசனது அரண்மனை வாயிற்படியினண்டையில் வந்து அமர்ந்தவர். சேனா சைனியங்களெல்லாம் வந்து நின்றுக் கொண்டிருக்கும்படியான சேதியை மந்திரி கேள்விப்பட்டு நமது கதாநாயகமாகிய கனகரத்தினத்திடம் சென்று சமருக்கேசுவரதற்காக சேனைகளெல்லாங் சித்தப்பட்டு வந்திருக்கின்றதென்று உரைத்தார். மந்திரி கூறிய வாக்கியத்தைக் கேட்ட நமது கனகரத்தினம் திடீரென்று எழுந்து இதோ வருகின்றேனென்று உரைத்துவிட்டு அரண்மனைக்குள்ளாகப் போய்விட்டான்.

அரச குமாரனாகிய கனகரத்தினம் மாளிகைக்குள்ளாகப் புகுந்து தனது தந்தையாகிய மாவீனி சிங்க மகாராஜனைக்கண்டு வணங்கி ஐயா! நான் சென்று மாற்றான் களை ஏமனுருக்குக் குடியேற்றிவிட்டு வருகின்றேன். அடியேனுக்கு விடைதந்தருளல் வேண்டுமென்று வினாவினான். கனகரத்தின மோதிய சேதியை வேடுவராஜன் கேட்டு கனகரத்தினத்தை அரண்மனைக்குள்ளாக அழைத்துப் போய் கனகரத்தினம் உனக்குள்ளாக இருக்கும்படியான

இரகசியத்தை நமது மந்திரிமார்கட்கேனும் மற்றுமுள்ள சேனைகட்காகிலும் வெளிவிடப் போகின்றாய். ஜாக்கிரதை. சொன்னேன். சொன்னேன் கவனமிருக்கும். இரகசியத்தை வெளிப்படுத்தாமற்படிக்கு சேனைகளோடு சென்று பகைவர்களை ஜெயித்து அதி சீக்கிரமாக வந்து சேரக் கடவது என்று உரைந்து குமாரனுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பிவிட்டனர்.

மாறு வேடங் கொண்டிருக்கும்படியான கனகாத்தினம் வேடுவ ராஜனிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு மாளிகைக்குள்ளாகப் புருந்த ஆடையாபரண அலங்காரங் செய்துக்கொண்டு கத்தி, கேடயம், வாள், வில், அம்பு முதலாகிய ஆயுதங்களெல்லா மெடுத்துக் கடடிக்கொண்டு டூவிர சாஷிகுட்புருந்து தனது மனதிற்குகந்தமேகப் புனிபொன்று பிடித்துக்கொண்டு அதற்குகந்தப் பணிகளைப் பூட்டி அலங்கரித்துப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து சேனைகளை யெல்லாம் எச்சரிக்கை செய்து படைகளுக்கு இடையில் புனியின் மீதிலமர்ந்து பிரயாண பேரிகையறைவிக்கச் சொந்து தளங்களைத் தூண்டி நடத்திக் கொண்டு ஆவியர் புரத்தைக் கடந்து செல்லலாயினான்.

கனகாத்தினம் வீராதி வீரர்களெல்லாம் புடைசூழும் படியாகப் பரி கரி முதலாகிய சேனைகளோடு நடந்து வனம் வனந்திரம் காடு கானகம் முதலாகியதெல்லாம் கடந்து இரண்டு மூன்றுநாள் பரியந்தம் இரவும் பகலுமாக நடந்து நான்காவது நாளில் மாலை இருபது நாழிகைக்கு திருகுரு புரத்தை யடுத்த வனத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். சேனாசனியங்களெல்லாம் வனத்திற்கு வந்து சேர்ந்தவுடனே கனகாத்தினம் அமைச்சர் தலைவனை நோக்கி மந்திரிப்

பெருமானே ! இதோ தோன்றுகின்ற மாமரத்
 தைப் பார்த்தீரா? இதுதான் பாதாளக் கள்ளர்கட்கு
 அலுக்கலமா யிருக்கும்படியான மந்திர மாமரமென்
 பது. இதோ யிருந்த மரத்தின் உச்சக்கிளையில் தொங்கும
 படியான ஊஞ்சலைப் பார்த்தீரா அந்த ஊஞ்சலில் கட்டி
 யிருக்கும்படியான பசும் பொன்னின் சங்கிலியும்
 அந்தச் சங்கிலியில் கட்டித் தொங்குபடியான பத்தரை
 மாற்றுத் தங்கப் பலகையையும் கந்தரக உற்றுப்பாரும்.
 அதிலும் இதோயிருந்த வனமுழுமையும் சுற்றிப்பாரும்.
 இங்கே ஏதாவது மாட மாலிகை கட்டுகோபுரங்கள் விடு
 வாயல்கள் ஒன்றுமே யில்லை யல்லவா? இந்த விருட்சத்
 தின் மீதிவிருக்கிற ஊஞ்சலில் நான் ஏறி அமருகின்றேன்
 தாங்களும் நமது சேனா சைன்னியங்களும் இந்த விருட்
 சத்தைச் சூழ்ந்து மகா சாக்கிரதையாக சில கோம்பவரை
 விழித்தகண் சிமிட்டாமற்படிக்குப் பார்த்துக்கொண்
 டிருப்பீர்களானால் இந்த விருட்சமானது மறைந்து மாயா
 ஜாலத்தைப்போல திடீரென்று ஒரு தங்கமாலிகையானது
 உண்டாகும்.

அந்த மாலிகை புண்டானவுடனே நான் அதற்குள்
 ளாகச் சென்று அங்குமிருக்கும்படியான நவரத்தினங்
 களை வாரியெடுத்து வெளியில் போடுகின்றேன். அவை
 களை ஒன்றேனும் விடாதபடிக்கு யெடுத்து முட்டையா
 கக் கட்டி பொதிமாடுகளின்மேல் போட்டுவிட்டு இங்
 கேயே நின்றுக் கொண்டிருப்பீர்களானால் இதற்குச்
 சொந்தக்காரர்களாகிய கள்ளர்கள் பத்துபேர்கள் வருவார்
 கள். அவர்கள் வந்தவுடனே நமது சேனைகளையேயி அவர்
 களின் ஆவியைப் போக்கிவிட்டு இங்கேயே நிற்குகொண்

டிருப்பிர்களானால் நானும் வெளிப்பட்டு வந்து விடுகின்றேன்.

மத்திரிப பெருமானே! இங்கே பதந்துள்ளார்கள் வருவார்கள் என்று உரைத்தேனே அவர்கள் நான் எனது மாதாரிதாக்களை வதைப்பிரந்து கொன்றவர்களாகையினாலே அவர்களின் உயிரை எமனுந் துக் குடியேற்ற வேண்டும். ஆனதைப்பற்றி அதிக சாகசியதையாக சேனைகளை யெல்லாம் ஆயுதபாணிகளாக இரக்கக் கடவதென்று கட்டு திட்டஞ் செய்துவிட்டு தாங்களும் விழித்தக்கண் சிரிட்டாமற்படிக்கு விந்ட்சத்தை நம்புது காவல் புரிய வேண்டியது என்று உரைத்துவிட்டு மத்திரியை நோக்கி நமது கதாநாயகனை கனகரத்தின மென்பவன் பின்னும் பேசத்தொடங்கினான். ஐயா மத்திரிப் பெருமானே எனது புரவியையும் கிஞ்சித்துக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்ளும் இதோ நான் விந்ட்சத்தின்மீது எய்தி செல்லுகின்றேன் என்று கூறி மாறுவேடம் புண்டிருக்கும்படியான கனகரத்தினமென்பவன் வருசியாகாபி நகுதும் கொஞ்சமேனும் அஞ்சாமற்படிக்கு மானிந்ட்சத்தின்மேலார்ந்து அங்கேயிருக்கின்ற ஊஞ்சலில் அமர்ந்து சில நேரம் வரையிலும் சேனைகளெல்லாம் பார்க்கும் பொருட்டாக ஊஞ்சலை யசைத்து விளையாடக் கொண்டிருந்து அதன் பின்பு நமோ பகவதி மானிகையைக் கொண்டு வாயென்று உரைத்தான். கனகரத்தினம் நமோ பகவதி மானிகையைக் கொண்டுவரவென்று உரைத்தவுடனே ஆகாயத்தை யளவிட்டு வினைந் திருக்குமபடியான மாவிருட்சமானது மறைந்துபோய்த் தங்க மயமாகிய சிங்கர மானிகையானது தோற்றப்பட்டது.

அங்கே நவமணி மாளிகையானது மாயா ஜாலத் தைப்போல தோன்றின அதிசயத்தையும் மாளிகையினது விசிந்திர வினோத அலங்காரத்தையும் அங்கே அந்த மாளிகையைச் சூழ்ந்துக் கொண்டிருக்கின்ற சேனைகள் எல்லாம் மாளிகையினது சிறப்பை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். படைவீரர்களெல்லாம் மாளிகையை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருக்கும் போது, மாளிகைக்குள்ளாக யிருக்கின்ற கனகரத்தினம் அங்கே யிருக்கின்ற பெருத்தக் கோணிப்பையை யெடுத்து அரண்மனைக்குள் போர் போராகக் குனிந்திருக்குமபடியான வரத்தினங்களையும் பொற் காட்களையும் விலைமதிக்க வொண்ணாத ஆபரணங்களையும் வாரி யெடுத்துக் கோணியில் போட்டுக் கட்டி மாளிகைக்குள்ளாக நின்று ஓம் நமோ பகவதி மாததைக் கொண்டுவா யென்று அரைத்த வுடனே மாயா ஜாலத்தைப்போல மாளிகையானது மறைந்துபோய் ஆகாயத்தை யளவிட்டு வினோத மந்திர மாபரமானது விளங்கியது.

மாமார் தோன்றினவுடனே நமது கனகரத்தினம் ஊஞ்சலில் அமர்ந்துக்கொண்டிருந்து, முதல் மந்திரியைக் கூலி யழைத்து ஐயா மந்திரிப் பெருமானே ! இதோ நவமணி மூட்டையைப் போடுகின்றேன் இந்த மூட்டையானது சிழிவுபட்டு நவமணிகள் சிதறுமாயின் ஒன்றேனும் விடாமற்படிக்கு செவ்வையாகப் பொறுக்கி யெடுத்துக்கொள்ளுமென்று உரைத்து தான் தூக்கிக் கொண்டு வந்த நவமணி மூட்டையை பூமியின் மீது போட்டுவிட்டான். நவரத்தின மூட்டையானது பூமியில் விழுந்தவுடனே முதல் மந்திரியானவர் அங்கே யிருக்கின்ற பொதிமாட்டுக்காரனை யழைத்து இந்த மூட்டை

யைக் கொடுத்து பொதிமாட்டின் மீது போட்டுக்கொண்டு நமது ஆனியர் புரததிற்கு நாமெல்லோருஞ் சென்ற வுடனே யிருத மணி மூட்டையை யென்னிடத்தில் ஒப்பு விக்க வேண்டியதென்று உரைத்தார். மந்திரியின் மொழியைக்கேட்ட பொதிமாட்டுக்காரன் நவமணி மூட்டையை மாட்டின்மீது போட்டுப் பதனமாக யிறுக்கிக் கட்டினிட்டான்.

நமது கனகரத்தினம் மாவிருட்ரத்தின் ஊஞ்சலில் ஆர்ந்துகொண்டிருந்து மறுமுறையும் நமோ பகவதே மாளிகையைக் கொண்டுவா வென்று வுரைத்தான் கதாநாயகன் நமோ பகவதே மாளிகையைக் கொண்டுவா வென்று வுரைத்தவுடனே விருட்ரமானது திடீரென்று மறைந்து போய் மாணிக்க மயமாகிய மாளிகையானது உண்டாயிற்று. மாளிகை அமைந்தவுடனே முன்போலவே கோணிப்பையை பெடுத்து இன்னும் இருக்கும்படியான கனகப்பணிகளையும் நவமணிகளையும் ஒன்றேனும் விடாமற்படிக்கு செவ்வையாகப் பெருக்கி வாரியெடுத்துக் கோணியில் போட்டு மூட்டையாகக் கட்டி அங்கே சின்று ஒம் நமோ பகவதே மரததைக் கொண்டுவா வென்று உரைத்தான். உடனே மாளிகையானது மறைந்து மாமரமே தோன்றினது. மாவிருட்சம் தோன்றினவுடனே கதாநாயகன் ஊஞ்சலில் அமாந்திருந்து முதல் மந்திரியை யெசசரிக்கை செய்து நவமணி மூட்டையை பூமியின்மீது எறியலாயினான். மூட்டையானது பூமியில் விழுந்த வுடனே அதனுடைய ஓசையானது ஒரு நாழிகை வழி துலைவுவரை கேட்கும்படியாக கணில் கணிலென்ற சப்தமானது பிறந்தது. அத்தருணத்தில் இந்த விருட்சத்திற்கு அதிபதிகளாகிய கள்ளர்கள் பத்துப் பேர்களும் நவமணி

யோசையை செவியில் கேள்விப்பட்டு விருட்சமிருக்கும் படியான திரையை ரோக்கிப் பார்க்கலாயினார்கள்.

கள்ளர்கள் பத்திபேர்களுமே விருட்ச திக்கை நோக்கிப் பார்க்கும்போது, அனேக யானை சேனைகளும் தந்தி தளங்களும் பேர்வீரர்கள் முதலாகிய படைகளெல்லாம் மா விருட்சத்தை நுழைந்து நின்றாக்கொண்டிருக்கின்றதையும் மா விருட்சத்தின் மீதில் தொங்கும்படியான ஊஞ்சலில் யாரோ ஒரு வாலிபனானவன் அமர்ந்துக்கொண்டிருக்கின்றதையும் கண்டு அட்டா இதுவென்ன மோசமாக விருக்கின்றதே; சில காலத்திற்கு முன்பு திருகுரு புரத்தி விருக்கின்ற வேளாளனான நாமு பொருள்களை அபகரித்த சோதர வஞ்சனென்பவனை இரவு வனத்தினில் கொன்றுப் போட்டோம். அதன் பின்பு திருகுருபுரத்திற்குச் சென்று சோதர வஞ்சனின் தேவிபையும் அவனது தமயனாகிய நாதசிலனென்பவனையும் அவனின் மனையாளையும் கொன்றுபோட்டோமே. அவர்களின் புகழ் மித்திரர்களுக்கு நாம் புரிந்த காரியமானது தெரிந்திருக்குமோ?

அவர்களின் மனிதர்கள் யாராகிலும் நம்மைக் கொல்லும் பொருட்டாகப் படையெடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கின்றார்களோ? யென்னமோ ஏதோ ஒன்றுத் தெரியவில்லையே. நல்லது, நாமும் ஆயுதபாணிகளாக அவர்களின் அருகினில் செல்லுவோம். நம்மை ஏதாவது எதிர்ப்பார்களானால் அவர்களை எதிர்த்து நாமும் போர் புரிவோம் என்று ஒருவருக்கொருவர் உரைத்துக்கொண்டு கூர்மைபொருந்திய கத்தி கேடயம் முதலாகிய ஆயுதங்களைக் கரத்தி லேந்திக்கொண்டு வேடுவ ராஜனின் சேனைகளை யெதிர்த்து வரலாயினார்.

கள்ளர்கள் பத் து பேர்களும்கு ஒருநாழிகை வழிக்கப் புரம் வருகின்றதை வேடுவ ராஜனின் சேனையோல்லாங்கண்டு ஓகோ அதோ வருகின்றார்களே அவர்கள்தான் போல காணுகின்றது. நம் ராஜகுமாரனுக்கு மாற்றான்கள் அவர்களாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்று நினைவிகொண்டு இந்தப் பத்தூப் பேர்களையும் எதிர்த்துச் சென்று அன்னவர்களை வளைத் துக்கொண்டு முன்றின் பாராமற்படிக்கு ஆயுதங்களினால் மோதி அடியடியென்று அடித்துப் பிடித்துப் புடைத்து ஒன்பது கள்ளர்களைக் கொன்றுவிட்டு, ஒருவனை மாத்திரம் உயிரோடு பிடித்து கால்விவங்கு, கைவிவங்கு டூட்டி பிழுத் துக்கொண்டு வந்து மருதிரிப் பெருமான் முன்னிலையில் சிறுத்தினார்கள்.

கள்ளனைக் கொண்டுவந்து சிறுத்தினவுடனே முதல் மருதிரியானவா திருடனை நோக்கி விசாரனை செய்துக் கொண்டிருக்கும்போது மாவிருட்டத்தின் ஊஞ்சலில் அமர்ந்துகொண்டிருந்த கனகரத்தின மென்பவன் ஊஞ்சலைக் கடந்து மரத்தைவிட்டுப் பூமியில் இறங்கினான். கதாராயகன் இறங்கினவுடனே, சேனையுக்கு இடையில் அமர்ந்துகொண்டிருக்கின்ற முதல் மருதிரியினிடத்திற்கு வந்து, ஐயா மருதிரிப் பெருமானே, ஒன்பது கள்ளர்களைக் கொன்று விட்டதைப்போல இவனைக் கொல்ல வேண்டாம். இன்னும் இவனை யாதொன்றுஞ் செய்யாமற்படிக்கு இவனுடைய கூட்டத்தார்களெல்லாம் எந்ததேசத்தில் எந்தவிடத்தில் இருக்கின்றார்களென்று திரிவிசாரனை செய்துக்கொள்ளும். அதற்கு மேற்பட்ட யானொரு யோசனை செப்புகின்றேன் அதனைப்போல நடத்திக் கொள்ளுவோம். முன்னதாக இவனை விசாரனை செய்யு

மென்று கதாநாயகமோதினவுடனே முதல் மந்திரியான
வர் கள்ளனை நோக்கி,

அடே கள்ளப்பயிலே! இப்போது யான் கேட்கும்
படியான கேள்வி கட்டு உண்மையாகிய விடையை யுரை
செய்ய வேண்டும். பொய்யுரைப்பாயானால் உன்னுடைய
ஆவிபை எமனுருக்குக் குடியேற்றி விடுவேன் என்று
உரைத்துப் பித்தனை நோக்கிப் பேசலாயினார். நல்
லார்கள் பொருள்களை யெல்லாம் கொள்ளிப் படித்துக்
கொண்டு வருகின்ற கள்ளப்பயிலே, நீ சஞ்சாரஞ்செய்
யும்படியான விடுவாயல்களெங்கே, உனக்கு மனைபா
ளுண்டா, மக்களுண்டா, உனது பந்துமித்திரர்களும்
உன்னுடைய கூட்டத்தார்களும் எந்த தேயத்தில் வாசஞ்
செய்கின்றார்கள் சொல்லடா யென்று வினாவினார்.

அமைச்சர் தலைவனறைந்த வாக்கியத்தைக் கேட்ட
திருடன் மந்திரியை நோக்கி “ஐயா மகாநுபாவவே!
யெனக்கு மனையாளுமில்லை. மக்களுமில்லை பந்துமித்
திரர்களொருவர்களுமில்லை யில்லை. ஆனால் என்னுடைய
கூட்டத்தார்கள் மாத்திரம் கோடானுகோடி பேர்கள்
இருக்கின்றார்கள். அவர்களிருக்கும்படியான விடமோ
பாதாள லங்கையைச் சேர்ந்த பாதாள பூதூர் என்கின்ற
பட்டணத்தில் ஏழு கோட்டைக் கட்டிக்கொண்டு அந்த
கோட்டைக்குள்ளாக வாசஞ் செய்துக்கொண்டிருக்கின்
றார்கள். நானும் எனது கூட்டத்தார்களும் உம்மைப்
போன்ற மானிடர்களின் பொருள்களை திருடப்பட்டவர்க
ளல்லவேயல்ல. பூலோகம், புவலோகம், ஈவலோகம்,
சனலோகம், தபோலோகம், மகாலோகம், சத்தியலோ
கம் முதலாகிய உலகங்களிலும் அதலம், விதலம், சதலம்,

தராதலம், இரசாதலம், மகாதலம், பாதாளம் முதலாகிய உலகங்களில் வாழ்பவர்களின் பொருள்களை களவாடப் பட்டவர்களாகையினாலே அந்தப் பாதாள லங்கைக்குச் சென்று வருபவர்கள் ஒருவர்களும் இல்லவேயில்லை' யென்று கள்ளன் உரைத்தான்.

திருடனுரைத்த வாக்கியத்தை நமது கதாநாயக னான கனகரத்தினம் செவியாரக கேட்டு முதல் மந்தி ரியை நோக்கி, மந்திரிப் பெருமானே ! இந்தக் கள்ளனை எந்தக் காலத்திலும் விடப்படா தாகையினாலே, இவனைக் கொண்டுபோய் நமது சிறைச்சாலையில் அடைத்துவைத்து அரை உணவு கொடுக்க வேண்டுமானதால் இவனை நமது காவலரின் காவலுக்குள்ளாகி நமது பட்டணத்திற்குக் கொண்டு வரும்படியாகச் செய்ய வேண்டும்.

இவனைக் காவலர்களிடம் ஒப்புவித்துவிட்டுச் சேனை களையெல்லாங் சித்தப்படுத்தி நமது ஆனியர்புரத்திற்குச் செல்லும்பொருட்டாகப் பிரயாணத்திற்கு ஜெயபேரிகை யறையச் செய்யுமென்று கூறினான். மாறுவேடம் புன் டிருக்கும்படியான கனகரத்தினம் ஒதினசேதியை ஆதி மந்திரியானவர் கேட்டு நான்கு காவலர்களை யழைத்து இந்தக் கள்ளனைப் பதனமாகப் பாதுகார்த்துக்கொண்டு வந்து நான் எப்போது கேட்கின்றேனோ அந்தக் காலத் தில் இந்தத் திருடனை யென்னிடத்தில் ஒப்புவிக்க வேண் டியதென்று கட்டளையிட்டுச் சேனைத் தலைவனை யழை த்துப் படைபதிகாரியே சேனைகளையெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்து நமது தேயத்திற்கு ஏகும் பொருட்டாகப் பிர யாணத்திற்கு ஜெயபேரிகை யறையச் செய்து அதிக சுறுக்காகப் பிரயாணப்படுமென்று உரைத்தார். அமைச்

சர் கோமான் அழைந்த மொழியைப் படைத் தலைவன் கேட்டு, அந்தக்ஷணத்தில் தானே தளங்களை யெல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்துப் பிரயாண பேரிகையறைய செய்து அந்த வனத்தைக் கடந்து காடு கானகம் வனம் வனந்திரம் முதலாகியதெல்லாம் தாண்டி இரண்டு மூன்று நாள் சென்று நான்காவது நாள் காலை யில் அருணர் உதயத்திற்கு தனது நேபமாயி ஆவியா புரத்திற்கு வந்து அரண்மனை வெளியில் கதாராயனவன் புரவியை விட்டிறங்கி முதல் மந்திரிக் கும மன்றுமுள்ள படைகளுக்கெல்லாம் விடைகொடுத்து அவரவர்களின் விருதிக்குச் செல்லும் பொருட்டாக அனுப்பிவிட்டுக் கனகரத்தினம் மனைக்குள்ளாகப் புதுது தருதபாகிப பாவசி சிங்க மகராஜனைக் கண்டு வனங்கி வந்தனஞ் செய்து தின்றான்.

வேடுவ ராஜன் பதலவனைக் கண்டு கனகரத்தினம் நீ ரென்ற காரியமானது ஜெயமடைந்த வந்தனையாவென்று வினாவினா. அரண்மனைத் வாக்கியத்தை அறிவிற் சிறந்த கதாராயன் கேட்டு வேடுவனை நோக்கி விளம்பந் தொடங்கினான். அருந்தவப் பிதாவே! சேனாசன்னியங்களோடும், மந்திரிப் பெருமானோடு சென்று ஒன்பது கள்ளர்களை உரிவதை செய்து அவர்களின் ஆவியை எம்புரத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு ஒரு திருடனை மாத்திரம் உயிரோடு கொண்டுவந்திருக்கின்றேன் என்று உரைத்து விட்டு அரண்மனைக்குள்ளாகப் புதுது ஆயுதங்களையும் ஆடையாபாணங்களையும் களைந்து வைத்துவிட்டுப் புனலாடும்படியான மனைக்குச்சென்று ஒருவருமறியாமற்படிக்கு மேல்துளித்து வேறு கலைகளையுதித்திக்கொண்டு

திருவெண்ணிறணிந்து வழிபடுங் கடவுளினடியை வணங்கி
தொழுது யெழுந்து தனது அன்னையாகிய தாநாயகத்தை
யழைத்து உணவு கொண்டு வரச் செய்து தனக்கு வேண்டு
மளவும் உண்டிவிட்டு அன்றுபகல் முழுவதும் கழித்து
அருணன் மறைய ஐந்து நாழிகை வேளை யிருக்கும்போது
காவலனை யேவி முதல் மந்திரியை யழைத்துக்கொண்டு
வரச்செய்து மந்திரிப் பெருமான் வந்தவுடனே வேட்
டைகருச் செல்ல வேண்டுமென்று உரைத்தான். இராஜ
குமாரன் மொழிந்த மொழியை முதல் மந்திரியானவர்
கேட்டு அந்தக் கண்ணத்தில்தானே சேனைகளை சித்தப்படு
ததிவிட்டு கதாநாயகனுக்குத் தெரியப்படுத்தினார். வேட்
டைக்குப் போவதற்காகப் படைகளெல்லாம் சித்தப்பட்டு
வந்திருக்கின்றதைக் கண்ட நமது கனகரத்தினம் அரண்
மனைக்குள்ளாகப் புழுது ஆடையாபாணங்களலங்கார
மா உடுத்தி ஆபுதங்களைப் பெல்லாமைடுத்து ஆங்காங்கு கட
புக்கொண்டு தனது புரவியைக் கொண்டு வரச்செய்து
அதன்மீதிலமர்ந்து சேனைகளுக்கு யிடைநடுவில் வந்து
நின்று வனத்தை நோக்கிப் பிரயாணப்படும்படி யாகப்
படைகளுக்கு ஆக்ஞாபித்தான்.

இராஜ குமாரன் மொழிந்த மொழியைக் கேட்ட
படைகளெல்லாம் பிரயாணக் கோலங்கொண்டு பட்ட
ணத்தைக் கடந்து காட்டிற்கு வந்து விலங்கின் கூட்டங்
களில் புழுந்து வேட்டையாடி விழிமுன் தோற்றும்படி
யான மிருகங்களை யெல்லாம் வதைபுரிந்து இரவு தோன்றி
ஏழரை நாழிகை யானவுடனே சேனைகளெல்லாம் பட்
டணத்தை நோக்கிப் பிரயாணப்பட்டுச் செல்லலான.
சேனைகளெல்லாம் ஒருங்குகூடி வரும்போது இராஜ குமா
ரனுக்கு அருகாமையில் முதல் மந்திரியானவர் வந்து

கொண்டிருக்கும்போது வடபாரிசத்தில் சில நாளைக்கு முன்னம் தோன்றின ஜோதியானது இப்போதும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றதைக் கதாநாயகனானவன் கண்டு மந்திரியை நோக்கி மந்திரிப் பெருமானே! அதோ வடக்கு மூலையில் தோன்றும்படியான வெளிச்சமானது இதற்கு முன்னம் ஒரு காலத்தில் தோன்றியதல்லவா? அந்த ஜோதியானது எந்தக் காரணத்தினாலே தோன்றுகின்றதோ தெரியவில்லையே. அதன் காரணத்தை நீர் அறிந்திருப்பீரானால் அதனை யெனக்கு விபரமாக விளங்கும் வண்ணம் விரித்துரைத்தல் வேண்டுமென்று வினாவினான்.

அரசருமாரனறைந்த வாக்கியத்தைக் கேட்ட அமைச்சர் பெருமானானவர் அப்பா இளவயதுக்கோமானே அந்த ஜோதியானது நெடுநாளாக விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது. ஆனால் அதன் சேதி யெனக் கொன்றுந தெரிய வராது. முன்னோர்களால் விளம்பக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். அநாவது என்னவென்றால் அந்த ஜோதியையமானது அகோர வீரபத்திர சுவாமியின் திருமடமென்றும் அங்கே மானிடர்கள் சென்றால் பரணமாகி விடுவார்களென்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். ஆகையினாலே அந்த வீரபத்திர சுவாமியின் கோபாவேசமானதுதான் அப்பேர்ப்படாபின்ற வெளிச்சங் காண்பிக்கின்றது. அதிலும் அந்தவிடத்திற்குச் சென்றவர்களில் திரும்பி வந்தவர்கள் ஒருவரேனுங் கிடையாது. அப்பா இராஜ குமாரனே அந்த ஜோதியைப்பற்றி இதற்குமுன்னம் ஓர்காலத்தில் என்னை நீ விசாரணை செய்ததற்காக இதற்கு முன்னும் உனக்குரைத் திருக்கின்றேன். ஆனதால் அந்த ஜோதியை நீ விசாரிப்பதும் அங்கே சென்று அதனைக் காண்பதும் வினாவின காரிய

மாகையினாலே இரவு பத்து நாழிகையாகப்போகின்ற படியினாலே உனது தந்தையானவர் தேடிக்கொண்டிருப்பார் சுறுக்காக மனைக்குச் செல்லுவோம் வாருமையாவென்று உரைத்து இராஜகுமாரனையும் மற்றுமுள்ள படைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு முதல்மந்திரியானவர் அரண்மனைக்கு வந்துச் சேர்ந்தனர். எல்லோரும் மாளிகைக்கு வந்தவுடனே கதாநாயகனானவன் மந்திரிப் பெருமானுக்கும் மற்றுமுள்ளவர்கட்கும் விடைகொடுத்து அனுப்பிவிட்டுக் காவலனையழைத்துத் தனது புரவியைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய் கொட்டிகையில் கட்டி விடச் செய்து தானும் அரண்மனைக்குள்ளாகப் புகுந்து ஆடையாபரணங்களைக் களைத்து வைத்து விட்டுப் புனலாடும் மனைக்குச் சென்று குளித்து விட்டு வேறொரு கலையை புதித்திக் கொண்டு மடப்பள்ளிக்குச் சென்று அரண்மனை புதிதது யெழுந்த காட்கரங்கள் கூத்தி ரெய்துக்கொண்டு பள்ளி மனைக்குச் சென்று மஞ்சத்தில் படுத்திக் கண்ணுறங்கம் வராமற்படிக்கு வனத்தில் கண்ட சோதியைப்பற்றி மனதின்னிடத்தில் பற்பலவாறுக யெண்ணிக்கொண்டிருந்து சில நேரம் பஞ்சணையில் தானே படுத்துக்கொண்டிருந்து அரண்மனையில் இருக்கப்பட்டவர்களெல்லாம் கண்ணுறங்கினதின் பின் கதாநாயகனானவன் எழுந்து தலைவாயிலுக்கு வந்து நின்று அண்டத்தை நோக்கிப் பார்க்கலாயினான்.

கனகரத்தினும் ஆகாயத்தை நோக்கிப் பார்த்துப் பதினைந்து நாழிகை யென்று தெரிந்துக்கொண்டு, அரண்மனைக் குள்ளாகப் புகுந்து விலைமதிக்க வொண்ணாத ஆடையாபரணங்களையும் கூர்மை பொருந்திய ஆபுதங்களை யும் எடுத்து உடுத்திக் கொண்டு புரவிச் சாவடிக்குச் சென்று தன்னுடைய மேகப் புரவியைப் பிடித்து அதற்

சூகந்த பணிகளைப் பூட்டி மாளிகைக்குப் பின்புறமாக அழைத்துக் கொண்டுபோய் திற்க வைத்து அரசனது அரண்மனையி லிருக்கின்றவர்கள் ஒருவருமறியாமற்படி புரவியின்மீதிலமர்ந்து புரவியை மெதுவாக நடத்திக் கொண்டு மாடமாளிகைபையும் கூட கோபுரங்களைபும் விடு வாயில்களையுங் கடந்து பட்டணத்தை விட்டு வனத் திற்கு வந்து விட்டான்.

கதாநாயகனாவன் பட்டணத்தைக் கடந்து காட் டிற்கு வந்து புரவியைத் தூண்டி வாடிவேக மனோவேச மாக ஒட்டிக்கொண்டு வடபாரிசத்தில் தோன்றும்படி யான சோதி மயத்தை நோக்கிப் புரவியைத் துரத்திக் கொண்டு வரும்போது சுக்கிர லுதயமான உடனே வெளிச்சமானது மறைந்துபோய்விட்டது. ஒளி யானது மறைந்த உடனே நமது கனகரத்தினமென்ப வன் திடுக்கென்று அயர்ந்து புரவியை யடக்கி நிறுத்தி புரவியைவிட்டு பூமியில் இறங்கி அங்கனம் ஒரு ஆல மரத் தில் கட்டிவிட்டு அந்த வனத்தில் தானே நித்தியக்கடன் ஆதிதமும் முடித்துக்கொண்டு தந்த சுத்தி முதலாகியது செய்துக்கொண்டு பொழுது விடிந்து அருணன் பிறந்த யுடனே ஆலநிருட்சத்தினடியில் அமர்ந்து அந்த ஜோதி யானது இன்னும் எவ்வளவு தொலைவில் இருக்கின்றதோ தெரியவில்லையே. இரவு முழுமையுந் தோன்றினவெரிசச மானது சுக்கிரவுதயத்திற்கு மறைந்துபோய் விட்டதே.

நல்லது அந்த சோதி காணும்படியானவிடமானது தக்கன் வேள்வியை யழித்து அன்னவனைத் தலையை யுடைத்த அகோர வீரபத்திர சுவாமியின் திருமடமென்று முதல் மந்திரியானவர் மொழிந்தருளிஞரல்லவா? ஆகை

யினாலே அந்த விடத்திற்குச் சென்று மடத்தையும் வீரபத்திர சுவாமியைப் புகுத்தித் தரிசிக்காமற்படிக்கு வேறு எந்தக் காரியத்தையும் பார்க்கக் கூடாதானதைப் பற்றி இன்றைய பகல் முழுவதும் இந்த வனத்தினில் தானே தங்கியிருந்து இங்கே விளையாடிருக்கின்ற காய் கனிகளைக் கொய்து உண்டுவிட்டு அருண் மறைந்ததின் பின்பு பிரயாணம் பட்டுச் செல்லுவோம்.

இதுதான் தகுந்த யோசனை ஆகையினாலே அதிலும் இரவு பிறகுவுடனே அந்த சோதியும் பிறக்குமானதைப் பற்றி இரவு தோன்றினபின்பு தான் செல்லுவோம் இப்போது எழுந்து வாழைக்கனி மாங்கனி தேங்கனி முதலாகிய கனிகளைக் கொய்து உண்டுவிட்டு சில நேரம் இங்கேயே கண்ணுறங்கி எழுந்திருப்போமென்று திடங்கொண்டு அங்கேயிருந்து வெழுது சோலைவனத்திற்குள் ளாகப் புதுத்து பற்பல கனிகளைக்கொய்து உண்டுவிட்டு அங்கிருக்கும்படியான தடாகத்தில் இறங்கி இரண்டுகைபுனல் அருந்தியதின் பின்பு புரவிக்கு அருகாமையில் வந்து இரத்தின துப்பட்டியை எடுத்து விரித்துப் பூமியில் போட்டுப் படுத்துக்கொண்டு கதாராயகன் கண்ணுறங்கினான்.

கனகரத்தினம் வேடுவராஜனின் மனையைக் கடந்து வெளிப்பட்டு வந்து விட்டதன்பின்பு பொழுது விடிந்தவுடனே மாவலிசிகங்க மகாராஜனாவர் புதல்வனைத் தேடலாயினார். வேடுவராசனாவர் அரண்மனை முழுவதும் தேடிப் பார்த்துக் குமாரனைக் காணாமையினாலே அரண்மனைக் காவலாளர்களை யழைத்து தனது புதல்வனெங்கேயென்று வினாவினார்.

அரசன் வினாவிய சொற்களைக்கேட்ட காவலர்களெல்லோரும் வேந்தனை நோக்கி மகாராஜனே ! நேற்றைய தினம் மாலை இருபத்தியைந்து நாழிகைக்கு முதல் மந்திரியாருடனும் சேனைகளுடனும் கூடி தங்களின் குமாரனானவர் விலங்கின் வேட்டையாடும் பொருட்டாக வனத்திற்குக் சென்று வேட்டையாடிவிட்டு இரவு பத்து நாழிகைக்கு அரண்மனைக்கு வந்தாச சேர்நாது எங்களெல்லோர்கட்கும் விடைகொடுத்து அனுப்பிவிட்டு மனைக்குள்ளாக வந்து விட்டனர். இதுதான் சேதி எங்களுக்குத் தெரிய வருமே யொழிய மற்றப்படி உமது குமாரனாவர் எங்கே சென்றாரோ எங்களுக்குத் தெரியாது என்று காவலர்கள் கூறினர்.

காவலரைந்த வாக்கியத்தை ஆவியர் புத்துக் காவலனாகிய மாவலிசிங்க மகாராஜன் கேட்டு அப்பா காவலர்களே நீங்கள் எல்லோர்களுஞ் சென்று முதல் மந்திரியை யான் அழைத்துக்கொண்டு வரச் சொன்னதாகத் தெரிவித்து அதிக சுருக்காக அனுப்பிவிட்டு புரவிச் சாவடிக்குச் சென்று எனது புதல்வனுடைய புரவியானது இருக்கின்றதும் இல்லாததும் பார்வையிட்டு சோதித்துக் கொண்டு இங்கே வந்து சேதி தெரிவிக்க வேண்டியது என்ற அரசன் உரையைக் கேட்ட அரண்மனைத் தலைக் காவலனானவன் ஒடோடியுஞ் சென்று முதல் மந்திரியைக் கண்டு வணங்கி வந்தனஞ் செய்து அரசன் அழைப்பதாகத் தெரிவித்து விட்டு அங்கேயிருந்து அகன்று புரவிச் சாவடிக்குச் சென்று ஆராய்ந்து பார்க்கு மளவினில் கனகாத்தினத்தின் புரவியாகிய மேகப் புரவியானது இல்லா மையெக்கண்டு கலக்கங் கொண்டு முகவாட்டத்தோடு சாவடியைக் கடந்து அரண்மனைக்குள்ளாகப் புருந்து

வந்து வேந்தனைக் கண்டு வணங்கி வந்தனஞ் செய்து
கேளும் சுவாமி மகாராஜனே தங்கள் புதல்வரின் புரளி
யைச் சாவடியில் காணோம் என்று காவலன் உரைத்
தான்.

அரண்மனைக் காவலனுரைத்த வாக்கியத்தை மன்ன
னாவர் கேட்டு மனதுகலங்கி உள்ளுக்குள்ளாகவே யேங்
கிக் கொண்டிருக்கும்போது மந்திரியானவர் வந்து மகா
ராஜாவைக் கண்டு வணங்கி நின்றார். அமைச்சன் வந்து
நின்று கொண்டிருக்கின்றதை மாவலிசிக் மகாராஜன்
கண்டு எழுந்து மந்திரியின் காத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு
ஏங்கிப் புலம்பினார்.

மந்திரியானென்ன பாதகஞ் செய்தேனோ எனது
தேவியாகிய தாநாயகம் ஏது தீது செய்தனளோ எனக்
கும் எழுபது வயதிற்கு அதிகமாகின்றதே இது கால
பரியந்தம் எனது தேவியின் கருப்பத்தில் ஒரு மழலை
யேனும் பிறக்கவுமில்லை. பிறந்து இறக்கவுமில்லையே.
என்கின்ற சஞ்சலமானது நிவர்த்தியாகும் பொருட்டாக
கடவுளானவர் அடியேனின் குலம் விளங்கும் பொருட்
டும் ஓர் தத்துக் குமாரனைக் கொடுத்து இரட்சிக்கும்
பொருட்டாக கருணை புரிந்தனரே அந்தக் குமாரனைப்
பாதுகாக்குப் பொருட்டாக நான் உமது கரத்தில் பிடித்
துக் கொடுத்தேனே அந்தக் குமாரனை ஆதரிப்பீரென்று
அதிக களிப்போடும் அவாவோடும் இருந்த என்னுடைய
நினைவில் மண்ணை வாரிப்போட்டு நான் கொண்ட எண்ண
மெல்லாம் மண்ணாகச் செய்து விட்டனையே. முதல் மந்
திரியே உன்னிடத்திள் நான் பிடித்துக்கொடுத்த குமாரச்
செல்வத்தை என்கே கைசேர விட்டு விட்டாயோ!

ஐயையோ இனியொரு காலத்தில் கனகரத்தினமென்னும் புத்திரச செல்வத்தை யெங்கே காணப்போகின்றேன்.

ஐயா அமைச்சரே! இன்றையமுதற் கொண்டு எட்டு நாளைக்குள்ளாக எனது குமாரனைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து விடுவீரானால் நான் இன்னும் சில காலத்திற்கு மண்ணுலகில் வாசஞ்செய்துக்கொண்டு உங்களுல்லோரையுங் காப்பாற்றிக்கொண்டு வருவேன். இல்லாவிடின் எனது ஆவியானது அதிக அருக்காக ஒழிந்துவிடும். ஆகையினாலே எந்த தேயத்தி லாகிலும் எனது புத்திரனைத் தேடிப் பிடித்துக்கொண்டு வருமபடியான மார்க்கத்தைத் தேடுவீரென்று உரைத்து, அப்பா மகனே கனகரத்தினமே! அடா கனகரத்தினமே! என்கே சென்று மறைந்திருக்கின்றாயோ! என்று ஒவென்றலறிக் கூக்குரலிட்டு, ஏங்கிப் பூமியில் விழுந்து மாவலிசங்க மகாராஜன் மூர்ச்சையானார்.

வேந்தனானவர் மூர்ச்சையாகி பூமியில் விழுந்தவுடனே மந்திரியானவர் மன்னவனை வாரியெடுத்து மார்போடு அணைத்துக்கொண்டு அருகிலிருந்த காவலரை யழைத்து வெண்சாமரை கொண்டு வரச்செய்து மன்னன் கொண்ட களை தெனியும்படி விசிரச் செய்து அரசன் களைதெளிந்து விழித்தவுடனே மன்னனின் தேவியாகிய தாநாயகமென்னும் இராசபத்தினியார் அரசன் மனைக்குள்ளாகயிருந்து ஒடோடியும் வந்து குமாரன் என்கேயோ சென்றுவிட்டானென்ற சேதியை யறிந்து அரசியும் ஒவென்றலறி ஏங்கிப் புலம்பி. அடா அப்பா கனகரத்தினமே! மாதா பிதாக்களாகிய எங்கள் இருவர்க்கும்

மரண காலத்தில் உன் கரத்தினாலே பிடி மண் கொடுப்பா யென்று எண்ணங்கொண்டிருந்த எங்களுடைய எண்ணத் தில் மண்ணை வாரிப் போட்டுவிட்டு எங்கு போய் விட்டாயோ வென்று இருகரத்தையும் தனது திரு முகத்தில் அறைந்துக்கொண்டு அரண்மனைக்குள்ளாகச் சென்று விட்டதின் பின்பு அமைச்சர் தலைவனானவர் அரசனை நோக்கி அறையத் தொடங்கினார்.

கேளுந் சுவாமி மகாராஜனே! நேற்றைய தினம் வேட்டைக்குச் சென்று இரவு பதது நாழிகைக்கு அரண் மனைக்கு வந்து கனகரத்திலுததை மனைக்குள்ளாக அனுப்பிவிட்டு யானும் மனைக்குச் சென்றுவிட்டேன். அதுதான் எனக்குத் தெரிய வருமே யொழிய சிறுவனான வன் நேற்றைய இரவினில் எத்தனை நாழிகைக்குப் பிரபா ணப்பட்டு எங்கு சென்று விட்டானோ தெரியாதாகையி னாலே நமது குமாரன் சென்ற இடத்தைத் தேடிப்பிடித்து எந்த விதத்திலாகிலும் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு வரச் செய்கின்றேன். ஆகையினாலே தேவரீர் மனது கலங்கா மற்படிக்கு சில நாளைக்குத் திடம்பொண்டி நுப்பிற்களானல் உமது குமாரனை எந்த விதத்திலும் தேடிப் பிடித்துக் கொண்டு வருகின்றேன் என்று உரைத்து அரசனுக்குத் தேறுதலைக்கூறி மன்னனைத் தேற்றி விட்டு மந்திரியான வர் தூதுவர்களை யழைத்து தூதர்களே! நமது இராஜகுமா ரனாகிய கனகரத்தினம் மனையைக் கடந்து ஒருவரிடத் திலுஞ் சொல்லாமற்படி எங்கேயோ சென்று விட்டா னாகையினாலே, தூதர்களே நீங்கள் எல்லாரும் நான்கு திக்குகளிலுந் சென்று காடு கானகங்களிலும் வீடுவாய்ல் களிலும் கோட்டைக் கொத்தளங்களினும் புகுந்து நன் றாக ஆராய்ச்சி செய்து இராஜ குமாரனைத் தேடிப் பிடித்

துக்கொண்டு வருவீர்களானால் உங்களுக்கு ஆள் ஒன் றுக்கு ஆயிரம் விராகன் பரிசு கொடுக்கின்றேன். அதி லும் தூதர்களை! எந்தத் தேயத்திலாகிலும் இராச குமாரனைக் காணுவீர்களானால் நீங்கள் எல்லோர்களும் இராஜகுமாரனுடன் கூடவே யிருந்து அங்கேயிருந்தபடி யாகவே ஒருவர் இங்கே வந்து சேதி தெரிவிப்பீர்களாயின் அந்தக்ஷணத்தில் தானே நான் பிரயாணப்பட்டு வந்து இராஜ குமாரனை அடைத்துக் கொண்டு வந்து விடுகின் றேன். ஆகையினாலே வருக்காகப் பிரயாணப்பட்டு செல்லுங்களென்று தூதுவர்கட்கெல்லாம் விடைகொடுத்து அனுப்பிவிட்டு முதல் மந்திரியானவர் தனது காரியத்தில் மன தூன்றியிருந்தார்.

அமைச்சர் பெருமானிடத்தில் விடை பெற்றுக் கொண்ட துதுவர்கள் எல்லோரும் இரண்டு மூன்று பேர் களாகச் சேர்ந்து நான்கு திக்குகளை நோக்கிச் சென்று காடு கானகம் வீடு வாயல் முதலாகிய இடங்களில் கனக ரத்தின மென்னும் இராஜ குமாரனைத் தேடித்திரியலாயி னார்கள். நமது இராச குமாரனை துதுவர்கள் தேச தேசங் களாகத் தேடித் திரிந்துக்கொண்டிருக்கும்போது வன சஞ்சாரஞ் செய்துக்கொண்டிருக்கின்ற நமது கதாநாயக னான கனகரத்தினமென்பவன் அன்று பகல் முழுவதும் கழித்து அருண் மறைந்து இரவு பிறந்து ஏழரை நாழிகையானவுடனே வடக்கு மூலையில் தோன்றும்படி யான சோதி வெளிச்சத்தைக் கண்டு புரவியின் மீதில் ஆரோகணித்துப் புரவியைத் தூண்டி வாயுவேக மனோ வேகமாக ஓட்டிக்கொண்டு அன்று இரவு முழுவதும் காடு கானக சஞ்சாரமே செய்துக்கொண்டு வரும்போது இரவு கழித்து சுக்கிரனுதயமாகுந் தருணத்தில் சோதி

மறைநது போய் விட்டது. சோதியானது மறைந்த
வுடனே அருணன் பிறநது பொழுது விடிந்து விட்டது.

பொழுது விடிந்தவுடனே அந்த வனாந்திரமாகிய
கானகத்தில் நுழைந்து முழு அகல நீளத்திலும் யெண்பது
முழு அபரத்திலும் விசசித்திர வினோதகாமாகிய மாளிகை
யொன்று தோற்றப்பட்டது. நமது கதாநாயகனாகிய கனக
ரத்தினம் அந்த அரண்மனையைக் கண்டு வியப்படைந்து
ஆகா இந்த மாளிகையானது யாவருடைய மாளிகையோ
தெரியவில்லையே யென்று எண்ணிக்கொண்டு அந்தமாளி
கைக்கு அருகாமையில் வந்து அதனை உற்றுப் பார்க்கும்
போது அந்த அரண்மனைக் கபாடமானது திறக்கப்பட்டு
மனைக்கு வெளிப்புறத்தினில் செப்புப் பட்டயம் ஒன்று
கட்டியிருந்தது.

வனாந்திரமாகிய காட்டின் மத்தியில் தனிமையாகிய
மாணிக்கமயமான மாளிகையின் வெளிப்புறத்தினில்
கட்டியிருக்கும்படியான செப்புப் பட்டயத்தில் சில வாக்
கியங்கள் எழுதி இருந்தது. அவை:—இந்த மாளிகைக்
குள்ளாகச் சென்றால் பெருங் காடாக விளங்கும் அந்தக்
காட்டிற்குள்ளாக ஒரு சிம்மாசனமொன்று போட்டிருக்
கின்றது. அந்தச் சிம்மாதனத்தைச் சுற்றிலும் கடலைப்
போல அகழியொன்றிருக்கின்றது. அந்த அகழியைச்
சுற்றித் தங்கக் கம்பிகளினாலே வேலியானது போட்டிருக்
கின்றது. அந்தத் தங்க வேலியையும் அகழியையும் ஒரே
பாப்ச்சலாகப்பாய்ந்து அதனது இடையினில் போட்டிருக்
கும்படியான நவரத்தின சிம்மாதனத்தில் அமர்ந்து அந்
தச் சிம்மாதனத்திற்கு நேரில் தொங்கும்படியான சம்
பங்கிப் புட்பக் கொடியைப் பிடித்து ஊஞ்சலைப் போலாக-

சில நேரம் விளையாடிக்கொண்டிருந்து அகழியினில் குதிப் பார்களானால் அந்தக்ஷணமே அகோ வீரபத்திர சுவாமியானவர் பிரசன்னராக எதிரில் தோன்றி வேண்டிய வரப்பிரசாதத்தை அருள் புரிவார் என்று எழுதியிருந்தது. இதை நமது கதாநாயகமாகிய கனகரத்தினம் வாசித்துப் பார்த்து அட்டா இதுவென்ன இப்பேர்ப்படானின்ற கஷ்டத்தில் இருக்கின்றதே. அல்லது இந்தக் காரியத்தை யெவ்விதத்திலாகிலும் செய்து முடித்து வீரபத்திர சுவாமியினுடைய அருள்பெற வேண்டுமென்று திடங்கொண்டு தனது மேகப் புரவியைப் பிடித்து அந்த மனையின் கபாடத்தில் கட்டிவிட்டு மானிகைக்குள்ளாகப் புருந்து சென்றான்.

அந்தத் தங்க வேலியையும் அகழியையுந் தாண்டும் போது தவறி விழுவார்களானால் வேலியின்மீது விழுந்தால் உடலானது ஆயிரம் சுக்கலாக வெடித்து சிதறிப் போவதுமன்றி அவர் காலவூருக்கு ஆளாக வேண்டியது. அதுவுமன்றி வேலியைத்தாண்டி அகழியில் விழுவார்களானால் முதலையாகிவிடுவார்கள் அங்ஙனம் முதலையாகி அகழியில் இருக்கும்போது அந்த அகழிக்கு அதிபதியாகிய முதலையா முனிவரைக்கண்டு வணங்குவார்களானால் அதன்பின்பு பழைய உருவையடைவார்களென்று இந்த சேதியும் மனையின் வெளியில் கட்டியிருக்கும்படியான செப்புப்பட்டடத்தில் எழுதியிருந்தது.

இந்த வாசகங்களை யெல்லாம் கதாநாயகன் கண்டு நல்லது அந்தத் தங்க வேலியையும் அகழியையுந் தாண்டி சிம்மாதனத்தில் அமராமற்படிக்கு நாம் வந்த வழியைத்திரும்பலாகாதென்று திடங்கொண்டு கனகரத்தினம்.

அகோர வீரபத்திர சுவாமியின் அரண்மனைக்குள்ளாகப் புகுந்து நான்கு திருக்குறிலுஞ் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டு போகும்போது அகண்டாகாரமாகிய பெருங் காடாக விளங்கியதுமன்றி அந்தக் கானகத்தில் பற்பல காய்னி விருட்சங்கள் விளைந்து மதுரம் போன்ற கனிக னெல்லாம் பழுத்து தொங்கிக்கொண்டிருக்கும்படியான வனத்தில் என்பத்திரான்கு லக்ஷம் சிவராசிகளில் எழுந்த முதலாகிய பிராணிகளில் ஒன்றேனும் கிடையவே கிடையாது. இப்பேர்ப்படானின்ற கானகத்தில் நமது கதாநாயகன் புகுந்துசென்று தங்க வேலியும் அகற்றியுங் கடந்து சிம்மாசனம் இருக்கும்படியான இடத்திற்கு அருகாமையில் வந்து சின்னுகொண்டு அவைகளை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

கொஞ்சமேனும் நெஞ்சம் அஞ்ராமற்படித்து வஞ்சி யாளாகிய கனகவல்லி பென்னும் மாது சிரோன்மணியா னவள் திடீர்தத்தமாக அற்புதானந்த அநிசய சிம்மா தனத்தை விழித்த கண்கள் சிமிட்டாமற்படித்து சிலநேரம் வரையிலும் பார்த்துக்கொண்டிருந்து விடுவதென்றிக் கொடியை புள்ளத்திற்குள்ளாவே நாட்பு ஆலோசனை யொன்று செய்யலாயினாள். ஆண்வேடம் பூண்டுக்கொண்டிருக்கின்ற நமது கதாநாயகமாகிய கனகவல்லியம்மா ளானவள் தனது மனதில் நினைந்த நினைவாவது என்ன வென்றால் ஓம் சர்வஜீவ காருண்ய தயாபர மூர்த்தியாகிய சம்புலே! அடியாளேப் பெண்ணு நுவாக அவதரிக்கச் செய்ததுமன்றி இந்த சண்டாளப் பாவியினாலே அடியாளின் தாய் தந்தைகளையுங் கொன்றுவிட்டு குறக்குலமாகிய வேடுவ மகாராஜனிடத்தில் சேர்ப்பித்து அந்த வேத மறைப் போதனைகளையெல்லாம் போதித்து தற்காலம்

காணப்பட்டவர்கள் அஞ்சுதலைக் கொள்ளும்படியான இத் தத் தங்க வேலியையும் ஆழியைப்போலிராணின்ற அகழியையும் எவ்வாறுகத் தாண்டிச்சென்று சிம்மாதனத்தில் அமர்ந்து உச்சிக்கு நேரே தொங்கும்படியான சம்பங்கிக் கொடியைப் பிடித்து அநதக் கொடியுடனே முதலை நதியினில் குதிக்க வேண்டுமே.

இப்பேர்ப்படானின்ற அருமையான காரியத்தை எப்படி செய்து முடிக்கப் போகின்றேன். அந்தோ ஜெகதீசா சர்வமும் நின்னுடைய திருக்கூத்தேயன்றி மற்றப்படிக்கு அணுவும் அசையாதென்று ஆன்றோர்கள் அறைந்துளது அமுத மொழியன்றோ. அலைவேலை நூழும்படியான உலகு ஆதிதமும் அழித்தளிக்கு மப்பனே முப்புராதிகளை நயனத் தீயாள் எரித்த பரம்பொருளே! மலர்களை சொரிந்த மன்மதனை எரித்துப் பொடியாய்க்கண்ட புண்ணியனே இதோ பாச்சலோடு பாய்கின்றேன் பாவையைக் காரும் கடவுளே என்று கூறி மனதிற்குள்ளாகவே கடவுளைவணங்கித் தொழுது ஆடையாபாணங்களை எல்லாம் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு, ஆற்றநேயப் பெருமான் ஜானகியைக் காணும் பொருட்டாக சமுத்திரத்தைத் தாண்டிய பாவனையாக நமது கதாநாயகமாகிய கனகரத்தின மென்பவன் இலகு பாய்ந்து மான் குட்டியைப் போல எகிரிச செல்ல லாரினான்.

மனத்திடங்கொண்டு மான் குட்டியைப் போல பாய்ந்த நமது கனகரத்தினம் அதிக சாமர்த்தியமாகப் பாய்ந்து தங்க வேலியைக் கடந்து சிட்டுக் குருவிப் போலப் பரந்து போகும் போது தனக்கும் மதிமயக்கம் உண்டாகி விழிகள் இரண்டுந் தோன்றாமற்படிக்கு முதலை நதி

யென்னும் அகழியில் கதாராயகமானவர் விழுந்து விட்டான்.

நமது கனகவல்லி முதலை நதியில் விழுந்துவிட்டவுடனே முதலை புருவங்கொண்டு அந்த நதிக்குள்ளாகத் தானே சஞ்சாரஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர். நமது கதாராயகமாகிய கனகரத்தினமென்பவன் முதலை நதியினில் விழுந்து ஏழெட்டு நாள் பரியந்தம் முதலை புருவமாகவே வீற்றிருக்கும்போது அந்த நதிக்கு அதிகாரியாகிய முதலை மாமுனிவரென்பவர் தனது மடத்தைக் கடந்து கௌசரி மார்க்கமாகப் பறந்து வந்து அந் நதியில் நீராடிக்கொண்டிருந்தனர் முனிபுங்கவரானவர் நீராடிக்கொண்டிருக்கும் போது முதலை புருக்கொண்டு புனலில் உலாவிக்கொண்டிருக்கும்படியான நமது கனகரத்தினமென்பவன் கண்டு நீராடிக்கொண்டிருக்கும்படியான பெரியோரானவர் முனி சிரேஷ்டரென்று தெரியாதபடியினாலே அம்முனிவரின் வலது கழலின் பெரிய விரலைப் பிடித்து நதிக்குள்ளாக விழுக்கலாயினான்.

முதலையானது காலப்பிடித்து விழுக்கின்றதை முனிவரானவர் கண்டு ஓகோ இப்போது நமமைப்பிடித்துவிடும்படியான முதலையானது உண்மையில் முதலையல்லவேயல்ல. இது யாரோ மானிடனாகத் தோன்றுகின்றதென்று உணர்ந்து அம் முதலையின் வாலப்பிடித்து அதனைத் தூக்கியெடுத்து கரையின்மீது போட்டுவிட்டனர். அண்டசமென்னும் முதலையானது கரையின்மீது வந்து விழுந்தவுடனே அருந்தவ முனிவரானவர் தனது கழலடியின் மண்ணை எடுத்து முதலையின்மீது போட்டுவிட்டனர் முதலைமா முனிவரானவர் முதலையின்மீது மண்ணைத்

துவினவுடனே நமது கதாநாயகமாகிய கனகவல்லியம்மா ளானவள் முதலையுநவம் நீங்கிப் பழையபடியாக மானிட தேகம் அடைந்தாள்.

கனகவல்லி மானிடதேகம் பெற்று ஆண் உடைகளை அணிந்துக்கொண்டிருக்கின்றதை முனிவர் கண்டு இவள் பெண்பிள்ளை என்று உணர்ந்து கதாநாயகத்தை நோக்கி மாது சிரோண்டணியே இந்த வனத்திற்குள்ளாக மானிடர்கள் ஒருவரும் இதுகால பரியந்தம் வந்ததுமில்லை தவிர இந்த கதிரையடிவ கண்டதுமில்லை ஆகையினாலே நீயோ பெண்ணாகப் பிறந்தும் ஆண் உடையை அணிந்துகொண்டு கொஞ்சமேனும ரெஞ்சமஞ்சுதலைக் கொள்ளாமற்படிக்கு இங்கே என்ன காரியமாக வந்தனையோ சொல்லுமென்று உரைத்துக் கதாநாயகத்தை நோக்கிப் பின்னும் பேசத் தொடங்கினார். பெண்களிற் சிறந்த கண்மணியே! நீ இருக்கும்படியான பட்டணத்தின் நாமதேயமென்ன உன்னை யின்ற மாதா பிதாக்களின் பெயரென்ன உனது நாம மென்ன நீ இவ்வளவு துணிவோடுங்கூடி இங்கே ஏதுக்காக வந்தனை கூறுவாய் என்று முதலையாமுனிவர் வினவினார். தவச்சிரேஷ்டராகிய முனிவர் அறைந்த வாக்கியத்தை நமது கதாநாயகங் கேட்டு முனிவரின் பாதத்தில் வீழ்ந்து பணிந்து எழுந்தா “கவாமி! மகானுபாவரே! திருகுருபுர மென்னும் பட்டணத்தில் வாசஞ் செய்துக்கொண்டிருந்த பரமலிங்க செட்டியாரென்பவருக்கு இரண்டு குமாரர்கள் இருந்தார்கள். அந்த இரண்டு சகோதரர்களில் மூத்தவராகிய நாதசிலனென்பவர்தான் எனது பிதாவாகும். நான் பிறந்த சில காலத்திற்கு பிறகு எனது பால வயதில் எங்கள் ஆடு மாடுகளை மேய்க்கும்பொருட்டு வனத்திற்கு வந்து சிலகாலம் மேய்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது அங்

கே அகதாயததை அளவிட்டு விளைகதிருக்கும்படியான மத
திர மாமாமொன்று இருந்தது. அந்த மாமாததிற்ரு
சொந்தக்காரர்களாய் களனர்கள் பத்துப்போகன் எனது
சிறிய நந்தையையும் அவரின் தேனையபுங் கொன்று
விட்டு அந்தக்ஷணமே அடியாவரின் தாய் நந்தைகளைபுரு
சமமாதஞ் செய்து என்னைமாததிரம் யாதொரு தீதுஞ்
செய்யாமற்படிக்கு சிவாசிகள் வாமலிலலாமநிருக்கின்ற
கானகத்தில் ஒரு விருட்டாததில் கட்டிவிட்டுச் சென்ற பின்
நான் கந்திப புலம்பிக் கொண்டிருக்கும்போது வேடுவர்
களின் பட்டணமாயி ஆனியர்புரத் தசானுன மாவலி
சிங்க மகாராஜனுனவா யாது காரியமாகவோ புரவியின்மீது
நான் கட்டுப்பட்டிருக்கின்ற மார்க்கமாக வந்து என்னைக்
கண்டு கட்டுகளை யளித்துத் தனது புரவியின் மீதினில்
குந்தவலத்து நானும் புரவியின் மீதிலமர்ந்து தனது கந்து
கத்திற்ரு சிமிட்டாகொடுத்து வாயுவிக மனேவகமாகத்
துண்டி லுட்டிக்கொண்டு தனது தேயததிற்ருக் கொண்டு
போய் அடியாளே ஆண்பிள்ளையாகப் பாவித்து வளர்த்துக்
கொண்டு வந்தனர். மாவலிசிங்க மகாராஜனுனவர் எனக்கு
ஆண் உடைகளைத் தரித்து வளர்த்துக்கொண்டு வருகின்ற
நாளையில் அவரிடத்தில் இருக்கும்படியான தனுர்வேத
உபாததியாயர்களை யேவி ரகல கல்விகளையுங் கற்றுக்
கொடுக்கும்படியாகக் கட்டளையிட்டருளினார்.

அரண்மனை குருக்கர் எல்லோரும் இவ்வடி
யாளைப் பெண்பிள்ளை என்று உணராமற்படிக்கு ஆண்
பிள்ளையென்றே மதித்துக்கொண்டு சகல வித்தைகளையுங்
கற்பித்ததுக கொடுத்ததன் பின்பு யான் சர்வவித்தைகளி
லும் வல்லமையாக வீற்றிருக்கும்போது என்னையின்ற
தாய்தந்தையர்களைக் கொன்றவர்களைப் பழிக்குப்பழி

வாங்கவேண்டுமென்று நினைவுகொண்டு யானே சேனை தண்டு
தளங்கள் முதலாகிய போர்ப்படைகளைக் கூட்டிகொண்டு
மாவளிகிங்க மகாராஜனிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு
மந்திரமாமர மிருக்கும்படியான வனத்தை நோக்கிப் பிர
யாணப்பட்டு வந்தனன். ஆதி சிவபெருமானுக்கு ஒப்பா
கிய தவசிரேஷ்டரே! கேட்டருளும் வீராதிவிர்களை
எல்லாங் கூட்டிக்கொண்டு மந்திரவிருடரமிருக துமபடி
யான வனத்திற்கு வந்து நல்லார் பொருளைக் கொள்ளை
கொள்ளும்படியான கள்ளர்களைக் கண்டுபிடித்து ஒன்பது
திருடர்களைமாத்திரம் உயிர்வதைபுரிந்து ஏமனாருகதுக்
குடியேற்றிவிட்டு ஒரு திருடனைமட்டும் யாடுதாரு தீதுந்
செய்யாமற்படிக்கு அவனைப் பிடித்தபிடியாக முன்கூட்டிப்
பின்கூட்டாகக் கூட்டி கள்ளர்களின் கூட்டங்கள் இருக்கும்
படியான பிடத்தை அவன் மூலமாக விசாரணை செய்துக
கொண்டு அந்தக் கள்ளர்களின் மரடின் வேரை யறுத்
தெரியவேண்டுமென்று நினைவுகொண்டு இவ்வளவு நிலை
தூரம் வந்தனன் சுவாமி என்று கனகரத்தினம் கூறினான்.
தற்காலம் வேடுவராஜனின் புதல்வனாக விளங்குகின்ற
கனகரத்தினம் அறைந்த உரையைக்கேட்ட முதலைமா
முனிவரானவர் கதாநாயகத்தை நோக்கி மாதரசியே! இந்த
இடமானது உனக்கு எவ்வாறுகத் தெரியவந்ததோ
அதையும் உனது நாமதேயத்தையுங் கூறவில்லையானதைப்
பற்றி அதனையும் எடுத்து உரைசெய்வாயானால் அதன்
பின் எனக்குத் தோன்றும்படியான யோசனையை எடுத்
துக் கூறுகின்றேன் என்று கூறினார்.

சுவாமி நானும் ஆனியர்புரத்தரசனின் மந்திரியும்
மற்றுமுள்ள வேடுவ சேனைகளுங் கூடிவனத்திற்குச்
சென்று வேட்டையாடிக்கொண்டு வரும்படியான காலங்

களில் ஒருநாள இரவில் பதது நாழிகைக்கு வனத்தைக் கடந்து மனைக்குத் திருமரி வருமபோது இவ்விடத்திலிருந்து சோதியானது ஒன்று தோன்றிற்று. அந்த சோதியை அடியான கண்டு மகதியை நோக்கி அநீதா வடக்கு மூலையில் தோன்றுகின்ற வெளிச்சமானது என்ன வென்று வினாவினேன். அந்தற்கு அவர் அந்த வெளிச்சமானது அநீகார வீரபத்திர சுவாமியினது திருமடமென்றும் அங்கே மானிடர் ஒருவருந் சொல்லாகாதென்றும் கூறினர். நககனது தலைபயுடைத்து அளனது வேளியைக் கெடுத்த அதி வீர நே பாக்கிரமம் பொருந்திய வீரபத்திர மூர்த்தியின் திருவருளிப் பெற்றுக்கொண்டு திருடாகளின் குலகருவையறுக்கும்பொருட்டாக யிங்கே வந்தேன். அடியாளின் நாமதேயமானது பிறந்த மனைரீனில் கனகவல்லியென்றும் வளந்த மனைரீனில் கனகாத தினமென்றுங் கூறுவார்கள என்று கூறிய வாக்கியத்தைக் கேட்ட முனிவரானவர் கதாராயகத்தை நோக்கி கனகவல்லி நீ எண்ணிவந்த காரியமானது கைவல்யமாவதற்கு யாதொரு தடைபுமில்லை. ஆனால் இப்போது பட்ட கஷ்டத்தைப்போல இன்னுங்கொஞ்சங் கஷ்டப்படுவாயானால் உடனே உன்னுடைய எண்ணமானது முடிவாகும். கனகவல்லி கவனமாகக் கேள். இந்த நதியைச் சூழ்ந்திருக்கும் படியான தங்கவேலியையும் இந்த அகழியையும் எப்போது கடந்து வந்துவிட்டனையோ அப்போதே உனது மனதின் எண்ணமானது முடிந்துவிட்டதென்று திடமாக எண்ணிக்கொள். இதோ விளங்குகின்ற நவரத்தின சிம்மாதனத்தின் மீதினில் அமர்ந்து அந்தச் சிம்மாதனத்திற்கு மேலாகத் தொங்கும்படியான சம்பங்கிப் புட்பக் கொடியைப் பற்றிப் பிடித்து ஊஞ்சலாடுவதைப் போல விளையாடி மனத்திடங்கொண்டு யாதொன்றுக்கும் அஞ்சா

மற்படிக்கு அநாதக் கொடியுடன் கூடவே இந்த நதியின் வந்து வீழ்வாயானால் அநாதப் பணத்தில் அநேகா வீர பத்திர சுவாமியானவர் பிரசன்னமாக நீ வெண்டும் வரங்களை அருள்புரிவார். சுவாமியினிடத்தில் வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அநற்கு மேற்பட்டு உன் மனோ பிஷ்டத்தைப்போல நடக்கக்கூடாது. இதுதான் சேஷ நான் போய்வருகின்றேனென்று உரைத்துவிட்டு முதலே மாமுனிவர் போய்விட்டனர். எதிரில் இருந்து வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்த மகானானவர் திடீரென்று மறைந்து போய்விட்டவுடனே நமது கதாநாயகமாகிய கனகாத்தினம் சுற்றுமுற்றும் பார்வையிட்டு முனிஸ்வரரானவர் மாயமாக மறைந்து சென்றுவிட்டாரென்று நினைத்து ஆடையாபரணங்களை எல்லாம் நன்றாக யிழுத்து விரிநூல் கட்டிக்கொண்டு வீரபத்திர மூர்த்தியை மனத்தினிடத்தில் தியானஞ் செய்து குஞ்சுமாதரின் கூட்டத்தில் கோளரியானது பாயும் பாவனைபோலவும் இளஞ்சிவகங்குடியைப்போலவும் சிவ்வென்று கிளம்பி ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து சென்று நவமணி சிமமாதனத்தின் மீதினில் அமர்ந்தனர்.

மாறு ரூபங் கொண்டிருக்கின்ற கனகாத்தினமென்பவன் சிமமாதனத்தின் மீதில் அமர்ந்து அண்ணாந்து பார்த்து சிரசிற்ரு மேல் தொங்குகின்ற சம்பங்கிகொடியைக் கண்ணினால் கண்டு ஓ வீரபத்திர சுவாமியே உனது கருணாகடாட்சத்தை இவ்வடியாளின் மீதினில் பரிபூரணமாக வைத்து ஆதரித்து ஆட்கொள்ளவேண்டுஞ் சுவாமி என்று தோத்திரஞ் செய்துக்கொண்டிருந்து சிம்மாதனத்தில் அமர்ந்த பாவனையாகவே எழுந்து நின்று அந்தரமாரக்கத்தில் உச்சிக்கு நேரில் தொங்கும்படியான சம்பங்கிக் கொடியைத் தாவிப் பிடித்துக்கொண்டனர்.

அந்த சிம்மாதனத்திற்கு மேலாகத் தொங்குமபடி பான சம்பங்கிக் கொடியானது எந்த அகாரமும் இல்லாமற்படி மாயாஜாலத்தைப்போல அண்டநிக்நிக்ருந்து அந்தாமாநகமாகந் தோங்கிக்கொண்டிருக்கும்படியான சம்பங்கிக்கொடியை நமது கதாநாயகமானவன் இரண்டு கரத்தினாலும் பிடித்துக்கொண்டு ஊஞ்சல விளையாடுவதைப் போலாக விளையாடிக்கொண்டிருந்தனன். கதாநாயகமாகிய கனகாததின்மேல் சில கோடி வரையிலும் சம்பங்கிக்கொடியைப் பிடித்து விளையாடிக்கொண்டிருந்து அந்தக் கொடியை முழுமையும் பிடித்து அறுத்துக்கொண்டு மலைமேலிருந்து நடைபிழை விழுவோரைப்போல திரவென்று முதலை நதிகரில் வீழ்ந்துவிட்டனன். விழாதவுடனே அகோர வீரபத்திர சுமாமியானவா பின்னிலிருள்ளாக விழுந்து கனகவல்லியைத் தாவிப்பிடித்து வாரியெடுத்து தனது தோளின்மீது சாய்த்துக்கொண்டு அங்கேயிருந்து சிம்மாதனத்திற்கு வந்து அமர்ந்து கனகவல்லியை எதிரில் அமர்ந்த மீது சிவோன்மனியே நீ பெண்ணாகப் பிறந்தும் ஆன்மோடம் புண்டு இங்கே யாது காரியமாக வந்தனை? உனது தேயமெது? உன்னையின் றாகள் நாமதேயமென்ன? உன்னுடைய பேரென்ன? நீ எதனைக்கோரி முதலைதலையில் வீழ்ந்தாய் வெளியிடு என்று வினாவினார்.

கதாநாயகர்கள் மடின் கருவேரறுத்த வீரபத்திர சுமாமி! அடியான் பிறந்ததேயமானது திருகுருபுரமென்னும் பட்டணம் அடியான் வளந்த தேயமோ ஆவியர்புரமென்னும் பட்டணமாகும். தற்காலம் என்னை வளர்ப்பவர்கள் மாவலிசங்க மகாராஜனும் தாநாயகமென்னும் இராஜபத்தினியுநதான். தேவாதி தேவனை பாதாள லோக வாசிகளாகிய கள்ளர்கள் திருகுருபுரத்திற்குச்

சென்று என்னைபின்ற மாதாமிநாங்களை வதைசெய்து
விட்டு சென்றுவிட்டார்கள்.

எனது தாய்தகையைக் கொன்ற கள்ளர்களைப்
பழிக்குப்பழியாகக் கொல்லவேண்டுமென பொருட்டாய் பிர
யாணப்பட்டு வரமபோது இதற்கு வெளியில் இருக்கும்
படியான மனையின் வெளிப்புறத்தில் கட்டியிருக்கின்ற
செப்புப்பட்டயத்தில் எழுதியிருந்திருந்த வரதத்தைக்
கண்டு உமது திருவருள் பெற்றுச் செல்லலாமென்று
நனைவுகொண்டு இங்கே வந்தேன் சுவாமி. அடியாளின்
நாமதேயம் பிறந்தமனையினில் கனகவல்லியென்றும்
வளர்ந்த மனையினில் கனகரத்தினமென்றும் கூறுவார்கள்
என்று கதாநாயகி கூறினாள்.

ஆண்டேடம் புண்டி நஞ்சுமபடியான கனகவல்லி
யறைந்ததைக் கேட்ட பரசிவன் திருவருளால் வந்த
விரபத்திர சுவாமியானவர் கனகவல்லி என் மூலிய
மாக நீ வேண்டும்படியான வரதத்தைக் கேள் என்று திரு
வாய் மலர்ந்தருளினான். விராதியிரங்கட்டுஞ் சூராதி சூர்
கட்டுக் காலகாலஞ்செய்து சம்மாகாபததாவாகவும் விளங்
கும்படியான சுவாமியானவர் மொழிந்ததைக் கேட்ட
கதாநாயகம் சுவாமியை நோக்கி சுவாமி! அதிவீர பராக்
கிரமம் பொருந்திய அண்ணலே அடியாள் பாதாள இலங்
கைச்சூர் சென்று அரதப் பாதாள லங்கையை அடுத்த
பாதாளபூதாடென்னும் பட்டணத்தில் வாசஞ் செய்யும்
படியான கோடானுகோடி கள்ளர்களையும் வதைத்து அவர்
களின் ஆவியை ஏமனாருக்குக் குடியேற்றும் பொருட்
டாகவும் ஒருவர் காத்தினாலும் இவ்வடியாள் மரணமாகா
மலிருக்கும்படியாகவும் ஆயிரவருட காலபரியந்தம் மண்

ஊலில் வாசந் செய்துகொண்டிருந்து அதன் பின் உமது பாதாபிதத்திற்குப் பணியாளாகவும் இருக்கும வண்ணம் வரந்ததற்குள் புரியவேண்டும் என்று வணங்குவதற்குச் செய்தார்.

கனகத்தினம் மனநிங்கே கேட்டுக்கொண்ட வாந்தை யீர்பதற்கு சுவாமியானவர் கேட்டு மேன்மேலாவ கவிரபுகொண்டு கதாநாயகத்தை நோக்கி அந்தவப் புதலரியே நீ கேட்டவாகுகள் ஆதிதழங்கொந்ததென் என்று எர்பநுமானைய வீரபத்திரமாதத்தியானவர் நினைவண்ணிநெந்த பருவமாதின் காதில் செந்தது கனகவல்லியே இன்றுமுதற் கொண்டு ஆவிரவருட காலபரியந்தம் உனக்கு வயதும எந்தக் காலத்திலாதலும் இந்நகரம் வந்து தேரிடுமானாலும சரியே அல்லது என்னைக்காணவேண்டுமானபோதிலு எனது நாமதையத்தை உன் மனதில் தேரத்திரந் செய்வாயானால் அந்தட்சணமே உனதருகினில் யான் தேன்றி உனக்கு தேரிட்டிருக்கும்படியான துன்பங்களையெல்லாம் நிவர்த்திசெய்து உன்னை ஆதரிக்கின்றேன். ஆனால் இந்தத் தீருமடத்தின் சேதியாவது இங்கேயிருக்கின்ற அதிசயத்தையும் உன் ஆயுள்பரியந்தம் ஒருவர்க்குஞ் சொல்லக் கூடாது மீறிச் செப்பவாயானால் அந்தட்சணமே உனது சிரசானது ஆயிரஞ் சுகலாக வெறுத்து மாணமாகக் கடவாய் என்று உரைத்து முன்போலவே கதாநாயகத்தை சுவாமியானவர் தனது தோளின்மீது போட்டுக்கொண்டு அகழியையும் தங்கவேலியையுங் கடந்துவந்து மனையின் கபாடத்தண்டையில் விட்டுவிட்டு மறைந்து போய்விட்டார். மாற்றன்களைச் சங்கரிக்கவும் அபயமென்போரை ஆதரிக்கும்படியான கருணாகரமூர்த்தியாகிய வீரபத்திர

சுவாமியானவர் திரைஒன்றுமறைந்துவிட்டதன்பின் கனக மத்தினம் திருமடத்தைக்கடந்து வெளிப்பட்டுவந்து நனது மேகப்புரவியை யவிழ்த்துக்கொண்டு சோலைநா நூழ்ந் திலங்கும்படியான வனத்திற்குச் சென்று புரவியை மேப விட்டுவிட்டு தானுஞ்சென்று நிகதியகடனாதி பெயர்ச்சடை களை யெல்லாம் முடித்துக்கொண்டு விரைபததிர் சுவாமி கொடுத்த திருவெண்ணிறை முகத்தில அணிந்து வீரபத திரமூர்த்தியைத் தோடதிர்ந் செய்து ஸ்ரீ ஸ்ரீ ந தொழுது எழுந்த அங்கே விளைந்திருக்கின்ற சாபகனி களைக் கொய்து உண்டுவிட்டு அன்று பகல் பூ முவடம ஒரு ஆலவிரூட்சத்தினடியினில் இரத்தினக் கம்பலத்தை விரித்துப் படுத்திக் கண்ணுறங்கலாதினாள்.

கதாநாயகம் சிலநேரங் கண்ணுறங்கி மாலைரி நபது நாழிகைக்கு விழித்தெழுந்த வனத்தில் சேதநிகழ்க்கும் படியான பனையேடுகளைப் பொறுக்கியெடுந்து நனது மன திற்குக்கந்த ஏடொன்றை நிரியினால் வாரிஅந்த ஒலையில் “அடியாளே மென்மேலும் பாராட்டிச் சீராட்டிவளாதெதி க்த தந்தையாகிய மாவலிசங்க மகாராஜாவிற்குத் தாயாகிய தாநாயகத்திற்கும் வணங்கி வந்தனஞ்செய்து நங்கனின் திருவருட் பிரகாசத்திற்குத் தெரிவிக்குந் சேதயாவது சுபம் சுபமேயாம் ஒ தாய்தந்தையர்களை! நீங்களிருவரும் அடியேனைத் தேடவும் வேண்டாம் இவ்வடியனைப்பற்றி மனச்சஞ்சலமுங் கொள்ளவேண்டாம். நான் இன்னும் சில நாளைக்குள்ளாக வந்து உமது திருவடியைத் தரிசனஞ் செய்கின்றேன். நான் உங்களிருவர்க ளிடத்திலேயுஞ் சொல்லாப்படி அரண்மனையைக் கடந்துவந்துவிட்டே னென்று என்னை நீங்களிருவரும் கோபிக்கவேண்டாம்.

நான் அதிக சுருக்காக வந்து விடுகின்றேன் வந்தனம் வந்த
னம்.

இங்ஙனம், தங்கரின் நவப்பந்த லாவனிய

கனகரத்தினம்.

என்று எழுதி எழுந்து அந்த ஸ்ரீலையா பரமாத்மகருட்டி
மடிந்து சில முத்திரை போட்டு, தனது துலகிப் பாமாய
அகோரபிரபந்தர பாமாயை, நேரத்திரை ரெய்துக்
கொண்டிருக்கும் போது தனது துலகியில் இரங்கி, விருட்
தத்தின் நோயினால் ஒருகடிமானம் வந்திருந்தது.
விருத்தத்தின் மீது வந்திருந்த காரணத்தால் நமது
கதாராயகமானவன் கண்டு தனது வந்தது, தனது
ஒருகாசத்தோடு தனது இங்கு வந்தும் என்று காதத்தைக்
காட்டி யதை, தனது தனது காதமானது சிவவென்று
பாருது வந்த கதாராயகத்தின் மடியின் மீது விழுந்து.

மடியின் மீது விழுந்த காரணத்தால் கதாராயகமானவன்
எடுத்து சிவனை வந்ததுக் காதத்திலிருந்து கொஞ்சம்
பாவனைபோலாக காதத்தை காதத்திலிருந்து காதத்தைப்
பார்த்து காதமானே! இதே இரந்த ஸ்ரீலையா புன்னு
டைய கழுத்தில் பொருகிறேன் நீ இதை பருனமாகப்
யெடுத்ததுகொண்டு ஆவியாபுரமென்னும பட்டணத்தை
யாளப்பட்ட மாவலிசுங்க மகாராஜனின் காதத்தில் சேர்ப்
பிக்க வேண்டியது என்னுரைத்து தான் எழுதிய ஸ்ரீசு
சுருளாக் காதத்தின் கழுத்தில் போட்டு விழுந்து விடாமற்
படிக்கு கட்டுக கட்டடங்கள் செய்து ஏற்றிக்கொண்டிருந்த
காதத்தை பார்த்து செல்லும்படி விடைகொடுத்து விட்டு
விட்டான்.

கனக ரத்தினம் காகத்தை விட்டு விட்ட
வுடனே அந்தக் காகமானது சிவ்வென்று கிளம்பி ஆகாய
வீதிரிற் பரந்து வேறு திக்குகளை நோக்காமற்படிக்கு ஆவி
யர் புரமென்னும் வேறிவப் பட்டணத்தை நோக்கிச்
சென்று இரதப் பட்டணத்திற்குள்ளாகப் புதுது சோலை
யில் வந்து அமர்ந்தது. காகமானது மாவலி சிங்க
மகாராஜனின் சிங்கார ரோலையில் இருக்கும்படியான
பாநிலாத விருட்சத்தின் மீதினில் அமர்ந்து கொண்டி
ருக்கும்போது மாலை இந்நபந்தியெட்டு நாழி
கைக்கு மாவலி சிங்க மகாராஜனாவ சபா மண்ட
பத்தைக் கலைந்து ஆங்குள்ளவர்கட்கெல்லாம் விடை
கொடுத்த சகலர்களுடும் அனுப்பி விட்டு முதல் மந்திரியை
மாத்திரம் அழைத்துக்கொண்டு தென்றற் காற்றுக்காக
சிங்கார வனத்திற்குச் செல்லலாயினார். அரசனும்
அமைரனும் சிங்கார வனத்திற்குச் சென்று உலாவிக்
கொண்டிருமபோது ஓலைச்சுருள்க் கழுத்தில் போட்டுக்
கொண்டிருந்த காகமானது கண்டு ஓகோ இதோ வருகின்ற
இருவர்கள் தான் அரசனும் மந்திரியாகவும் இருக்க
வேண்டுமென்று நினைத்து திடீரென்று பரந்து மாவலி
சிங்க மகாராஜனின் புயத்தின்மீது வந்து குதினது.

எந்தக் காலத்திலும் இல்லாமற்படி இப்போது எனது
தோளின் மீது காகமானது வந்து குத்தியதே யென்று
வேதனானவா மந்திரிக்கு உரைத்துக் கொண்டே
தோளின் மீது குத்திக்கொண்டிருக்கும்படியான காகத்தை
இரு கரத்தினாலும் பிடித்து பார்க்கும்போது அதன் கழுத்
தில் ஓலைச்சுருள் மாட்டியிருக்கக் கண்டு அந்தச் சுரு
ளோலையை அசையாமற்படிக்கு அரசன் கரத்தில் எடுத்
துக்கொண்டு காகத்தை விட்டு விட்டு ஓலைச் சுருளைப் பிரி

த்து அநில் எமதிரி நச் சமபடியான திருமுதத்தை ஒரு முறைக்கு இருமுறை வாசித்து நல் சேதியைப் புக தெரிந்துக் கொண்டு மென்மேலும் சளிப்படைந்தவராகி முதல் மக திரியை நோக்கி மொழிபட்டு தொடங்கினா

“அமைசாரே! இந்த ஸ்லையை வாசித்துப் பார்த்தீரா எனது குரானாகிய கனகரத்தின மென்பவன் எந்த நேரத்திலோ தான் உயிரோடு யிருக்கின்றதாக நமக்கு காகத்தின் மூலியாகச் சேதி யனுப்பி யிருக்கின்றான். இந்த ஸ்லையை வாசித்துப் பார்ப்பதென்று மந்திரியினிடத்தில் தந்தா. அரன் கொடுத்த திருமுதத்தை அமைப் பர்வாதிரு து வரத்து ஸ்வதனை நோக்கி மாராஜனே நமது குரானாகிய கனகரத்தினம் எங்கேயோ அதிக நளிப்பேயடி நக ஸ்வததாகக் காணப்படுகின்றது. அது எவ்விறமென்றால் அவன் மென்மேலுஞ் சிறந்த சிறப்பாக யிருக்கின்றானென்பதற்கு இதோ ஸித்த ஸ்லையே சாட்சியாக யிருப்பது மன்றி நமக்கும் ஆனந்தத்தை விளைவிக்கின்றபடியினாலே நமது புத்திரனுக்கு யாதொரு நிகழ்வு கிடையவே கிடையாது.

ஆகையினாலே இப்போது அருணன் மறைந்து இரவு பிறக்குந் தருணமாகி விட்டபடியினாலே அரண்மனைக்குச் செல்லுவோமவரும் என்று அரசனையழைத்துக்கொண்டு மந்திரியும் மன்னனும் மாளிகைக்குச் சென்றுவிட்டார்கள்.

ஆவியர் புரததுச் சேதியானது இங்ஙனம் நிற்க, வனத்தில் வாசஞ்செய்துக் கொண்டிருக்கின்ற நமது கதாநாயகமாகிய கனகரத்தினமென்பவன் எழுந்து இரவு பிறந்தவுடனே புரவியைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து

அதன் மீதில் ஆரோகணித்து அந்த வனத்தைக் கடந்து
 மின்னும் வட திசையை நோக்கிச் செல்லலாயினான்.
 கனகரத்தினம் இரண்டு மூன்று நாள் பரியாதம்
 வட திசையையே நோக்கிச் செல்லுமபோது தனது மன
 திற்றுகாத இடங்களிலெல்லாம் தங்கி நான்காவது நாள்
 காலை அருணன் பிறந்த இரண்டரை நாழிகைக்
 குர ரோலையுந் ரோலையுந் கூற்றி நக்குமபடியான ஒரு
 வனத்தைக் கண்டான். சுதாநாயகமானவன் பூரிபை
 யடக்கி மெலுவாக நடத்திகொண்டு அந்த வனத்திற்
 குள்ளாகப் புகுந்துப் போகும்போது அந்த வனத்தில்
 முழுமையும் விநி பெட்டிய தூம வரையிலும் பார்த்த
 போதிலும் மானி நட்சமொன்று தான் இருந்தது.

அங்கே வினேந்தி நக்கும்படியான மாமரத்தில் பழந்
 துத தோங்கும்படியான கனிகளின் அழகைக் கண்டு
 கூறிப்புக கொண்டு வடதிசையையே நோக்கி ஒரு காத
 வழிதூரம் நடந்துச செல்லுமபோது அந்த மாமரச்
 சோலையானது ஒரு காத வழித் துலைவிற்கு நான்கு புரத்
 திலும் சதுரத்திற்கு சதுரமாக வினேந்தி நக்கின்ற உன்
 னத்ததைப் பாதுகாக்கொண்டு சொல்லலாயினான். போகும்
 வழியில் தென்னஞ்சோலையும் மாமரரோலையைப்
 போலவே நெங்கனிகளெல்லாம் முதிர்ந்து ஒரு காதத்
 திற்கு விந்தாமாக வினேந்தி நக்கின்ற அற்புதத்தைக்
 கண்டு அந்தச் சோலையையுங் கடந்து இன்னும் இருக்கும்
 படியான வாழை, பலா, கழுகு, முந்திரி, கொய்யா முத
 லாகிய சோலைகளை எல்லாம் தாண்டிப் பத்துக்காதத்திற்கு
 அப்புறஞ் செல்லுமபோது கமகமவென்று பரிமாண வாச
 மானது வீசுவதைக் கனகரத்தினம் உணர்ந்து ஆகா இங்கு
 எங்கேயோ மலர் வனச்சோலையிருக்கின்றதாகத் தோன்று

கின்றதென்று தீர்மானித்துள்ள சில மாற்றங்கள்.

கதாநாயகன் புரவியின் மீது விரும்புகவாய்வு வேறெல்லாம் இப்போது அவரோடான நிகழ்வு, முன்பு, இருவரின், மருது, மருதுகொழிந்து, பாரிசாத்தம், சென்பகம் முதலாகிய புட்பங்கா பூதம் மலர்ந்திருக்கவாய்வு யான நகரவனதிறந்த கண்டு புரவியைவிட்டு, தனையில இறங்கி மலர்கள் மலர்ந்து தெரியும்படியான மனத்தையோர் அந்நாள் குதிக்குகாலு நகரத்திப்பாதுக்குக் கொண்டு செல்லும்போது அந்த புட்பவனத்தின் இடைநிலையில் ஒரு அலகிநுட்பமானது ஆராய்ந்ததாய்விட்டு வளங்கி நிற்கும்.

அண்டகதை யானவற்று வளங்கி நகரத்திப்பாது யான விருத்தத்தினடியில் நகரத்தினத்தினால் செய்து முடிந்த ஒரு நாடகாலி போட்டிருந்தது. அந்த நாடகாலியின் மீது ஜடாமகுடதாரியாக ஆதி ஜெகதீஸ்வரனைப் போலவே ஒருமகன் அமர்ந்திருந்தான். நவமணி கோ இழைந்த நாடகாலியின்மீது அமர்ந்திருக்கும்படியான பெரியோரானவர்களையெதிர்த்துக்கொண்டிருந்தது அன்னவரின் உடல் முழுவதும் சோமங்கள் சடைசடை யாக வளர்ந்து தொங்கிக்கொண்டிருக்கவும் அவரின் கிரகின் கூந்தலானது வளர்ந்து பூமியின் மீது விழுந்து அந்த நாடகாலியை சுற்றி நான்கு புத்ததிலும் பததுப் பணி செய்து முழு சதுரத்திற்குச் சதுரமாக மண்மீது விழுந்து அருகம் புல்லைப்போலத் தரையில் படர்ந்து வளர்ந்திருக்கவும் இன்னும் அந்தப் பெரியவரின் விரல்களின் நகங்களெல்லாம் சம்பங்கோரையைப் போல விளைந்து தனதுவுடல் முழுவதிலும் ஓர் கொடியைப் போலச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது.

பேரியோர் நாற்காலியில் சாய்ந்து யோகவிததிரையி லிருக்கின்றதை நமது கதாநாயகம் கெட்டுநேரம் வரையிலும் எதிரில் சின்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போது அந்த ஆலயினிட்சத்திற்குப் பின்புறத்தில் கணலை கவலை என்று மணியோசை கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அந்தப் புரத் தில் கேட்கும்படியான மலரி யோசையை நமது கதாநாய கம் உற்றுக்கேட்டு ஒகோ இதேது கண்டாமணியின் ஓசை கேட்டுக்கொண்டே. இந்த மகானுக்குப் பின்புறத்தில் யாரோ மனிதர்கள் வாசம் செய்கின்றார்கள் போல காணுகின்ற தென்று நினைத்து, தனது புரவியை அங்கே வேறொரு விருட்சத்தில் கட்டிவிட்டு அந்த மகானுக்குப் பின்புறம் ஒரு நாழிகைவழி தூரம் நடந்து செல்லுமாறும மணி யோசையானது கேட்டுக்கொண்டு தான் இருந்தது.

கனகரத்தின மென்பவன் நான்குபுழுந் சுற்றிப் பார்த்து கொண்டு இதுவென்ன விநயையாகியிருக்கின்றதே மணி ஓசையானது இன்னமுங்கேட்டுக் கொண்டிருக்க வும் நாமும் இவ்வளவுதூரம் நடந்துவந்து விட்டோமே! இங்கே எந்த மனிதர்களையுங் காணோமே! மாந்தர்கள் வாசஞ்செய்யாத யிடமாகியிருக்குமானால், மணியின் ஓசை யானது எங்ஙனம் ஒலிக்கின்றதோ தெரியவில்லையே என்று பற்பல ஆலோசனை செய்துக்கொண்டு பின்னும் அந்தப் பூங்காவனத்தில் நடந்து செல்லலாயினான். திடீரெ ஞ்சு சுத்தவிரத்தன்மை பொருந்திய கதாநாயகமானவன் அங்கிருந்து பின்னும் ஒருநாழிகை வழி தூரம் நடந்து செல்லும்போது 'அங்கே ஐம்பது முழ அகலத்தில் ஓர் நதியானது கதாநாயகத்திற்கு எதிராகத்தோன்றியது.

அந்த நதியின் எதிர்கரையில் விழிகளுக்கு எட்டுமட் (டும் பார்வையிட்ட போதிலும் சோலைபுஞ் சாலைபுமாக

விளங்கியதே பொதிய விடுவாயில்களேனும் மாடமாஸிகை
யேனும் காணவில்லை. மணியோசை மாத்திரங்கணில் கணீ
லென்று கேட்டுக்கொண்டே யிருந்தது. எதிரில்
தோன்றுகின்ற நதியைக் கதாநாயகங்கண்டு இந்த நதியைக்
கடந்து நாம் அங்கரைக்குச்சென்று அங்கே இரக்கும்
படியான விநதைகளாககண்டு வரவேண்டுமென்று நினைத்து
யோசிக்கலானான். இந்த நதியானது அதிக ஆழமாகக்
காணுகின்றபடியினால் இப்போது நாம் அந்தக்கரைக்குச்
செல்ல வேண்டுமானால் நமது புரவியைப் பிடித்துக்
கொண்டு வந்து அதன்மீதில் ஆரோகணித்துப் புரவியைத்
தூண்டி கேசரி மாக்கமாகப் பரந்து சென்றால் செல்ல
லாகுமே பொதிய வேறு யெந்த மார்க்கத்திலும் அக்
கரைக்குப் போக முடியாதென்று நினைவுகொண்டு அங்கி
ருந்தகன்று தவிரேஷ்டரிருக்குமபடியான இடத்திற்கு
வந்து தனது புரவியை யமிழ்த்துக்கொண்டு அதன்மீ
தமர்ந்து நதி யோரத்திற்கு வந்து புரவியை
எச்சரிக்கை செய்துத தூண்டி நதியின் குறுகில்
கேசரி மாக்கமாகப் பறந்து மாத்திரைப் பொழுதிற் துள்
ளாக எதிர்க்கரைக்கு வந்து புரவியையடக்கி பூமியில்
இறக்கித் தானும் புரவியை விட்டுத் தரையிலிறங்கி நதி
யோரத்தில் இருக்கும்படியான விருட்சங்களில் ஓர் விருட்
சத்தில் புரவியைக் கட்டிவிட்டு அதிக சிங்காரம் பொநத்
திய சோலைக்குள்ளாக நமது கனகரத்தினம சுற்றிப்
பார்த்துக்கொண்டு வரும்போது அங்கே ஒரு ஆலயந்
தோற்றப்பட்டது. அந்த ஆலயத்திற்குள்ளாகச் சென்று
பார்க்கும்போது அஃது விநாயகரின் சன்னிதானமாக
யிருந்ததுமன்றி அந்தக் கோவிலுக்குள்ளாகவே ஒரு சிறிய
தடாகமொன்று இருந்தது. இவைகளை எல்லாம் நமது கதா
நாயகங் கண்டு உள்ளே சென்று பார்வையிடும்போது

வினாயகப் பெருமானுக்கு இப்போதுதான் அபிஷேக ஆராதனைகள் புரிந்த புதுமலர் மாலையாலலங்கரித்து, நூற்பதீப வைத்தவர்கள் புரிந்து தூண்டா விளக்கானது ஜெகஜ்ஜோதியாக எரிந்து கொண்டிருந்தது.

வினாயகப் பெருமானுக்குப் புதுமலர் ஈரத்தி ஆராதனை புரிந்திருக்கின்றதையும் சுவாமியின் எதிரில் தலைவாழை யிலேயே அவஸ்கடலை முதலாகிய நம் பற்பலக் கனிகள் படையல் அமைத்து தேங்கனி புடைத்துவைத்து நீர் விவாசி யிருக்கின்றதை அங்கண்டு இவ்வென்ன ஆச்சரியமாக யிருக்கின்றதே. இந்த வள முழுவதிலும் மணிதர் சஞ்சாரம் இல்லவே யில்லையே அதுவுமன்றி இந்த ஆலயத்தையன்றி வேறெந்த வீடுகளும் இல்லையே இந்த ஆலயத்தில் இருக்குப்படியான பிரணவப் பெருமானுக்கு இப்போதுதான் யாழ்பா பூசை புரிந்துவிடப் போயிருக்கின்றாகவே.

நல்லா இந்த ஆலயத்திற்குள்ளாக இன்னும் இரண்டொரு நாளைக்குத் தங்கியிருந்து இங்கே வந்து பூசை புரிகின்றவர்கள் இன்னாகவென்று கண்டுபிடித்து அதற்கு மேற்பட்டு யாடுதொரு யோசனையுஞ் செய்ய வேண்டுமென்று நினைவுகொண்டு கணேசன் முன்னிலையில் படையல் போட்டிருந்த அவஸ்கடலை முதலாகிய கனிகளை யெடுத்து உண்டுவிட்டு அங்கிருக்கும்படியான தடாகத்திலிறங்கி இரண்டு கைப் புனையள்ளிக் குடித்துவிட்டு ஆலயத்திற்குள்ளாக மறைந்துகொண்டிருந்தான்.

அருணன் அஸ்தமனமாய் பொழுது மறைந்த ஏழரை நாழிகைக்கு ஆகாய வீதியிலிருந்து ஏழு புரவிகளின் மீது ஏழு மாதர்கள் அமர்ந்து ஆலயத்திற்குள்ளாக வந்து இறங்

கிப் புரவிகள் ஏழையும் அங்கிருக்கின்ற ஓர் மாத்தில் கட்டிவிட்டு ஆலயத்திற்குள்ளிருக்கும்படியான தடாகத்தி லிறங்கி குளித்தெழுந்து வெளியில்வந்து ஆடையாபரணங் களையெல்லாம் அணிந்துக்கொண்டு பூங்காவனத்திற்குச் சென்று பலவிதமான மலர்களைக் கொய்து மாலையாகத் தொடுத்துக்கொண்டு தேங்கனி வாழைக்கனி முதலியவை களைக் கொண்டுவந்து சன்னிதானத்திற்குள் புகுந்து வினா யகனுக்கு முன்னிப்புருந்த புட்ப மாலைகளையெல்லாம் எடுத்துவந்துவிட்டுப் புதிய மலர் மாலையைத் தரித்து இதற்குமுன் படையல் போட்டிருந்த இலையை எடுத்து அந்தப்புறத்தில் எறிந்துவிட்டு புதிதாக ஓர் தலைவாழை யிலையைப்போட்டு கனிவர்க்கங்களை இலையில் படைத்து வினாயக மூர்த்திக்கு தூபதீப சைவேதன ஆராதனைகளெல் லாம் புரிந்து வினாயகப் பெருமானை வலாரி இடசாரியாகச் சுற்றிவந்து வணங்கித்தொழுது எழுந்ததின்பின் மங்கை யர்க்கெல்லாம் மூலஸ்தானத்தைக் கடந்து வெளிப்பட்டு வருதுவிட்டார்கள்.

மாதர்கள் ஏழு பேர்களும் வெளியில்வந்து ஆறு பெண் கள் மாத்திரம் அஸ்வத்தின் மீதிலமர்ந்து அடியம்மா தங் கையே, நாங்கள் போய் வருகின்றோமென்று உரைத்து விட்டுத் தங்கள் தங்களின் புரவிகளைத் தூண்டி கேசரி மார்க்கமாகப் பறந்து ஆகாய வீதியில் சென்றுவிட்டார்கள் இந்த ஏழு மாதர்களும் இந்த ஆலயத்திற்கு வந்து இயற் றிய காரியங்களையும் முடிவில் ஒரு பெண்ணையும் அவளது அஸ்வத்தையும் ஆலயத்திற்குள்ளாகவே விட்டு விட்டுச் சென்றதையும் நமது கனகவல்லி மறைந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்து ஆகா இந்தப் பெண்மணிபள் ஏழு பேர்க ளும் யாராகயிருப்பார்களோ தெரியவில்லையே என்று

ஆலோசனை செய்துக்கொண்டிருந்தனர். ஆண்
வேடம் புண்குக் கொண்டிருக்கின்ற மனத்திட
முற்ற கனகவல்லி யோசனை செய்துக்கொண்டிருக்கும்
போது ஆகாய யித்ரிவிருந்து வந்த பெண்களில் ஒருத்தி
மாந்திரம தனது புரவியை அவிழ்த்துப் பிடித்து நடத்திக்
கொண்டு ஆலயத்தைக்கடந்து வெளிப்பட்டிப் போய்விட்
டாள்.

அந்த மாது சிரோண்மணி ரென்ற பின் கதாராய
கம் திடீரென்றெழுந்து நடையாய் நடந்து ஆலயத்தைக்
கடந்து வெளிப்பட்டிவந்து இதற்கு முன்பாகப் புரவியைப்
பிடித்துக்கொண்டு சென்ற பெண்ணுனவள் எங்கே சென்று
விட்டாளோவென்று அந்தச் சோலைவன முழுமையும்
நான்கு திக்கிலும் திரிந்துச் சுற்றித் தேடிப்பார்த்து
காணப்படாமையினாலே நமது கதாராயகமும் விரயகப்
பெருமானின் ஆலயத்தையும் ஆலயத்தைச் சூழ்ந்த வனத்
தையுங் கடந்து சில தூரம் நடந்து செல்லலாயினான் கதா
ராயகம தனது மேகப் புரவியை ஆலயத்தின் வெளிப்புறத்
தில் தானே கட்டிவிட்டு சிலதூரஞ் சென்றவுடனே அங்கே
விசித்திர விரோதகரமாகவும் ஒரு நாழிகை வழி அகல
நீளத்திலும் ஆயிர முழ உயரத்திலும் அற்புதமான ஒரு
கோட்டை தோன்றிற்று.

நமது கனகரத்தினம் அண்டத்தை அளாவிக் கட்டி
யிருக்கும்படியான அற்புதக் கோட்டையைக் கண்டு இந்
தக் கோட்டையை உற்றுப்பார்த்து நமது மாதா பிதாக்களைக்
கொன்ற கள்ளர்கள் பத்துபேர்களும் வாசஞ் செய்து
கொண்டிருந்த மந்திரக் கோட்டையைப்போல விளங்கு
கின்றதே நல்லது இந்தக் கோட்டைக்குட்புகுந்து சோதித்

துப் பார்க்கலாம். காணகத்தில் இந்தக் கோட்டைபாக்
கட்டிவைத்த விற்பன விவேகசாலிகளா யாரோ என்று
இக் கோட்டைக்கு அதிகாரத் தலைவர்கள் யாரோ தெரிய
வில்லையே இதன் விருத்தாந்தரத்தையும் உண்மையுத்தரத்
கண்டு தெரிய வேண்டுமென்று கனகவல்லி கோட்டைக்
குள புருகுது சோதித்துப் பாடினதுகொண்டு வரும்பயில்
வழி அரண்மனைகளும் அந்த மனைகள் ஸ்ரீராமன், பிருதம்
வெளி வாயிற்படியில் விசிறத்தி வினோதமாகவும நீதவநா
ரம்பைகடகு ஒப்பாகவும இரண்டு புறமும இரண்டு பிர
திமைகள் சின்றுகொண்டிருக்கவும் ஸ்ரீராமன் பிரதிமை
யின் கரத்திலும் கவுரி வெண்சாமரம் சந்தன புட்ப்பரி
மளாதி வாச மணங்களும வைத்துக்கொண்டு நமது கநா
ராயகத்தைக் கண்டவு லேன அந்தப் பதுமைகளெல்லாம்
ஆங்காங்கு சிந்தாடியாகவே இந்த மாது சிவோன்மணி
யின்மீது மணப்பொடிகளைத் தூவி வெண்சாமர
தினால் வீசுவதைபும நமது கநாநாயகங் கண்டு
அட்டா இதுவென்ன விதையாகவிற்குகின்றதே. இந்த
மரப்பாவைகளெல்லாம் நமக்கு இப்பிரப்பபடான்ற வந
தனம் புரிகின்றதே இவைகள் யாது காரணத்திற்காக நமக்
குத் தொண்டு செய்கின்றதோ தெரியவில்லையென்று
தனது மனதிற் சந்தேகங்கொண்டு அந்தப் பிரதிமைகளோ
கோக்கிக் கேள்விப் பிரதிமைகளை நீங்கள் யார் எனக்கு இப்
பேர்ப்படானின்ற அருமைப் பணி புரிநின்றீர்களே இப்
போது நீவீர் இயற்றிய தொண்டு தொழில்கள் உமது
மனனுபவத்தைக்கொண்டு இயற்றினீர்களா, அல்லது உங்
கள் எஜமான்கள் யாராகிலுங் கூறிய ஆக்கனையப்போல்
இயற்றினீர்களா விளம்புகளென்று வினாவி அவைகள்
பேசாமையினால் சூத்திரப் பிரதமைகளென்று வினந்து

ஓர் அறையின் கபாடத்தைத் திறந்து உள் துழைந்
தாள். கனகவல்லியம்பாளானவள் அரண்மனைக்குள்ளாகப்
புகுந்து அந்த மனையில் கோடானு கோடி ரூபியி
களுதயமானாற்போல தூண்டா விளக்குகளின் சோதி
யும் வடிவீர்தந்த சித்திர உருவப்படங்களும்
மூலை மூலைக்குக் கட்டியிருப்பதுமன்றி அந்த மனை
யின் இடைநிலையில் வைரங்களாற் சமைத்த மஞ்சமொன்று
போட்டிருக்கவும், அந்த மஞ்சத்தின்மீது ஸம்ஸாரவிகா
தல்பமுபமைத்து அதன்மீது தங்கத் தாமபாளத்தில் லவங்
கம் வாஷ்மிசு ஏலம் ஜாதிக்காய் ஜாதிபத்திரி முதலாகிய
வாசனைத் திரவியங்களும் அடைகாய் வெற்றிலை சங்கு
சுட்ட சன்னமும் வைத்திருப்பதுமன்றி பஞ்சணையின்
மீது பட்டுப் பிதாம்பாத்தை விரித்து அதன்மீது மல்லிகை
மூலை இருவாட்சி செண்பகம் மஞ்சு மருக்கொழுந்து பாரி
ஜாதம் முதலாகிய வாச மலர்களைத் தெளித்திருந்தது.
பஞ்சணைக்கு இருபுறத்தில்சிறிய சதுர நாற்காலிகளும்
மத்தியிலமைக்கப்படானின்ற சலவைக் கற்கனிஒற்செய்த
மேஜையின்மீது மாங்கனி வாழைக்கனி கொய்யாக்கனி
மாதுளங்களி பலாக்கனி முதலாகிய மதுரம்போன்ற கனி
வர்க்கங்களும் இன்னும் தேனும், பாலும், சீனியும், கற்
கண்டு முதலாகிய உண் பண்டங்களெல்லாம் வைத்திருப்
பதுமன்றி சங்கப் பாத்திரத்தில் புனலும் வைத்திருந்
தது.

அவைகளையெல்லாம் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்
டிருந்து இந்த மனைக்குள்ளாக இப்பேர்ப்படானின்ற
பொருள்களும் தின்பண்டங்களும் விலைமதிக்கவொண்ணாத
நவரத்தின மஞ்சமும் இருக்கின்றதே இந்த மனைக்கு அநி
காரிகள் யாராக இருப்பார்களோ தெரியவில்லையே என்று

சிலநேரம் நின்று யோசனை செய்துகொண்டிருந்து நல்லது இந்த மஞ்சத்தில் ஏறியமாந்தது இன்றைக்கு முழுமையும் படுத்துத் துயில் செய்துவிட்டு நாளைநினைக் காலை யில் எழுந்து செல்லலாம். நாளைமுந்தா செல்லுவதற்குள்ளாக இந்த மனைக்குச் சொந்தக்காரர்கள் யாவர்களாகிலும் வருவார்களானால் விசாரணை செய்யலாம். உதவரும் வராமற் போனால் அதற்குநேரப்பட்டு யோசனை செய்துக் கொள்ளுவோம். இந்த மனைக்கு அதிகாரிகள் இன்னொன்று தெரிந்து கொள்ளாமல் திரும்பிப் போகலாது. நாளை வீடு வாயில் களையும் பந்து நித்திரர்களையும் உதறிச்சிதறி விட்டு 'யோகாங்கியாக வந்து விட்டபடியினால் இதன் உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் ரென்று விட்டால் இனி மேற்பட்டு எந்தக்காலத்தில இந்த இடத்திற்கு வரப்போகின்றோம் என்று தனக்குள்ளாகத் தானே ஆலோசனை செய்து கொண்டு திடச்சித்தமாகி திடமென்று பாய்ந்து மஞ்சத்தின் மீது கனகரத்தினம் அமாந்து பள்ளி கொண்டனன்.

மெய்மறந்து துயில் செய்து கொண்டிருக்கும்போது பகல் பதினைந்து நாழிகை வேளைக்கு ஒரு கனவு கண்டு திடுக்கென்று விழித்து எழுந்து பாக்கும்போது தனது விழிமுன்னிலையில் காமெட்டுந் துலைவில் சதுரமேஜையின் மீது தங்கதாமபாளத்தில் அசனமும், அறுசுவைபதார்த் தங்களும் முப்பத்திரண்டு விதப் பச்சிடியும் அமைத்து அதன் மீது தலைவாழை மிலையைமூடி பட்டுத்துண்டினால் கட்டியிருக்கவும், அதனண்டையில் தங்கச்செம்பில் நீர் இருக்கவுங் கண்டனன்.

கதாநாயகி நித்திரை செய்யும்போது ஒரு பெண் மணியாக வந்து நின்று, பெண்கள் நாயகமே ரீயோ நெடு

நாளாக அன்னுகாரத்தில்லமற்படி வன சஞ்சாயந் செய்து கொண்டிருக்கிறாய். அதிலும் நீபெண்ணை விருந்தும் ஆண் வேடம் புணுக்கொண்டு அந்நாநெஞ்சுடன் மிஞ்சி வந்த வஞ்சியே இதோ உனக்காக உணவு கொண்டு வந்து வைத்திருக்கின்றேன். அதனை உண்ணிட்டு வந்த வழியைப் பார்த்துக்கொண்டு ரெல்லென்று உணர்த்துவிட்டு மறைந்து போய் விட்டாள்.

அந்த மாதானவன் மறைந்தவுடனே நமது கதாநாயகம் திடுக்கென்று விழித்து எழுந்திருந்து தான் கண்ட சொற்பனத்தைப் போலவே யெதிரி விருக்கின்ற உணவைக்கண்டு மஞ்சத்தை விட்டு பூரிபூரிற்ங்கி தங்கப்பாத் திரத்திலிருக்கின்ற புனலினாலே காற்காங்களைச் சுத்தி செய்துக்கொண்டு, தங்கத தாமபானத்தை யெடுத்து முடியையவிற்றது யிலையைப் போட்டுக் கொண்டு தாம்பாளத்திலிருக்கும்படியான உணவுகளில் தனக்கு வேண்டுமளவும் எடுத்துப் படைத்துக்கொண்டு வயிறு நிரப்ப உண்டெழுந்து காற்காங்கள் அலம்பிக்கொண்டு மஞ்சத்திற்கு சிரப்பிறத்திலிருக்கும்படியான மதுரம்போன்ற கனிகளில் தனக்கு வேண்டியவளவு யெடுத்துப் புசித்து விட்டு அடைக்காரும் வெற்றிலையும் வாசனைத்திரவியங்களை யுங்கரத்திலெடுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு மனையைக்கடந்து வெளிப்பட்டு விட்டாள்.

கதாநாயகன் கோட்டையின் தலைவாயிலுக்கு வந்து அண்டையிலிருக்கின்ற அரண்மனையின் கபாடத்தைக் கண்டு ஆகா இந்த மனையில்தான் அதிசயமாகிய பொருள்களும் ஆனந்தமாகிய கனவுங் கண்டு வந்தோமே. இதோ இந்த மனையில் என்ன அதிசயமிருக்கின்றதோ அதையும்

பார்த்துவிட்டுச் செல்லலாமென்று நினைவு கொண்டு
இரண்டாவது மனையின் கபாடத்தைத் திறந்து உள்ளா
கப் புகுந்து பார்க்கும்போதும் இங்கும் புதல் மனையி
ளிருந்தவாறாகவே, விசத்தி வினோதப் படங்களுந்,
ஜெகஜ்ஜாநியாகிய விளக்குகளும், நவமணி மஞ்ஜரிநக
ததேயொழிய வேடுவென்றமில்லை. நமது கதாநாயகன்
அந்த மனைபா ரீராகித்திறந்து அநனைக் கடற் று வெளிப்
பட்டு மூன்றாவதிலும் ஓர் மனை யிருக்கக் கண்டு அநன்
கபாடத்தையுந் திறந்து பார்வையிட்டு ஓகோ இந்த மனை
யும் அந்த மனைகள் போலவே தான் இருக்கின்றது. இந்
தக் கொட்டைக் குளவாக யின்னு மெத்தனை அபண்மனாக
யிருக்கின்றதோ பார்வையிடலாமென்று வாரியுக்கு வந்து
நின்று மனைகளை யெண்ணிப் பார்க்கும்போது தான்
புகுந்து வந்த மனைகளோடு ஏழ் மனைகள் இருக்கின்ற
தென்று தெரிந்துக் கொண்டு, நால்காவது, ஐந்தாவது,
ஆறாவது மனைகளைய் திறந்து சோதனை செய்து சோதித்
தறிந்துக் கொண்டு அருணன் மறையுந் தருணத்தில் ஏழா
வது மனையின் கபாடத்தைத் திறந்து பார்வை யிடுவதற்
காக நினைவு கொண்டு அந்த மனையின் கபாடத்தைக் கரத்
தினால் பிடித்துத் தன்னுடையனா மட்டும் கதவைத் திறந்து
பார்த்தும அந்தக் கதவானது திறக்காமலிருக்கின்றதை
யுணர்ந்து, ஓகோ இந்த மனைக்குள்ளாக யாரோ யிருக்கின்
ருர்கள் போல காணுகின்றது நல்லது உள்ளிருக்கப்பட்ட
வர்கள் எந்த விதத்திலாகிலும் வெளியில் வருவார்கள் அப்
போது அவர்களைக் கண்டு சகல சேதியுந் தெரிந்து கொள்
ளலாம். இப்போது இந்தக் கபாடத்தை நாம் தட்டுவோ
மானால் உள்ளிருக்கப்பட்டவர்கள் சந்தேகம் கொண்டு
கபாடத்தைத் திறவாமற்படிக்கு உள்ளாகவே யிருந்து

விடுவார்கள். இங்கேயே சில நேரம் படுததுத் தூங்கு
வோம் என்று நினைத்துக்கொண்டு இரத்தினக் கம்பளத்
தை விரித்துப் போட்டு படுத்துத் தன்னையு மறந்து சித்
திரை புரியலாயினான்.

இரவு பதினைந்து நாழிகைக்கு சொர்ப்பனமொன்று
கண்டு திடுக்கென்று கண் விழித்தெழுந்திருந்து கோட்டை
யின் தலைவாரிலுக்கு வந்து சின்று ஆகாயத்தை நோக்கிப்
பார்த்துப் பதினைந்து நாழிகை யென்று தெரிந்துகொண்டு
ஆகா இதுவென்ன விந்தையாக விருக்கின்றதே. இங்கே
படுதது நித்திரை புரியுமபோது இப்பேர்ப்பட்ட சொர்ப்
பனங் கண்டோமே யென்று சில நேரம் ஆய்ந்து ஒய்ந்து
ஆலோசனை செய்து, நல்லது நாம் கண்ட சொர்ப்பனத்
தைப்போலவே நடக்க வேண்டுமே யொழிய மீறி நடப்
பது தருமத்திற்கு விரோதமாகுமென்று நினைவுகொண்டு
தனது கம்பளத்தை யெடுத்துச் சுருட்டிக் கொண்டு அந்த
ஏழாவது மனையைக் கடந்து கோட்டைக்குள்ளாகவே
வேறொரு இடத்திற்கு வந்து தலைவாயின் கூடத்தில்
கம்பளத்தை விரித்துப் போட்டு படுத்துத் தூங்கினான்.

கதாநாயகம் கண்ட சொர்ப்பனம் யென்னவென்
றால் யாரோ வெருவிருந்தா காவிகாம்பர தண்டு கமண்
டல சடா மகுடதாரியாக திருவெண்ணீரும், உருத்தி
ராட்ச முதலாகிய சில சின்னங்களை யணிந்துக்கொண்
டிருக்கும்படியானவர் தலைப்பக்கம் வந்து சின்று, அம்மா
கனகவல்லி! நீ இந்தக் கோட்டைக்குள்ளாக யிருக்கும்
படியான ஏழு அரண்மனைகளில் ஆறு மனைகளைத் திறந்து
பார்த்ததைப் போல துணிவு கொண்டு இந்த ஏழாவது
மனையைத் திறக்க வேண்டாம். மீறி உனது வல்லமை

பிள்ளை திறந்து விடுவாயானால் அதனால் அதிக நன்
பங்கள் நேரிடும். ஆனதால் இந்த ஏழாவது பணியின்
கபாடத்தைத் திறக்க வேண்டுமென்றும், இந்த பணைக்குள்
ளாக இருக்கப்பட்டவர்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்றும்
நீ யெண்ணிரிஞக்குமபடியான யெண்ணிறைந்த மறந்து
விட்டு, இந்தக் கோட்டையையும், நதிபையும் கடந்து
ஆலவிருட்சத்தடியில் அமர்ந்திருக்குமபடியான நவச்
சிரேஷ்டரிடத்தில் நானாய காலையில் நூரிய உதயத்திற்
கெல்லாம வந்து அவரைக் காணும் பொருட்டாக, அந்த
மகானுவா இந்தச் சேதியை உனக்குத் தெரிவிக்குமபடி
என்னை அனுப்பினா. நான் அந்த மகானுபாவரின் மாணக்
கன். அவர் அறைந்த சேதியை உனக்குத் தெரிவிக்கும்
பொருட்டு வந்தேன் என்று உரைநடாவிட்டு நிர்ப்பென்று
மறைந்து போய் விட்டார். சில சின்னங்களாணிந்து
கொண்டு வந்த பெரியோர் மறைந்துபோனபின் கதா
நாயகம் தடுக்கெட்டெழுந்து பெரியோர் வாக்கை
அசுட்டை செய்யலாகாதென்று உடனே அவ்விடத்தை
விட்டு வேறு இடத்திற்குச் சென்று நித்தியை புரியலாயி
னாள். பொழுது விடிந்தவுடனே கதானாயகம் விழித்
தெழுந்து, சித்தியக்கடனாதி நேமரிஷ்டைகளை பெல்லாங்
குறைவின்றி நிறைவேற்றிக்கொண்டு வீரபத்திர சுவாமி
யைத் தோத்திரஞ் செய்து அந்தக்கோட்டையைக்
கடந்து வெளிப்பட்டு தனது மேகப்புரவியின் மீதிலாரோ
கணிதது, நடத்திக்கொண்டு வந்து நதியைக்கடந்து அந்
தக் கரையையடைந்து புரவியை விட்டுப் பூமியிலிறங்கி
சில தூரம் நடந்து ஆலமரத்திற்கு அருகாமையில் விருட்
சத்தில் புரவியைக் கட்டிவிட்டு ஆலமரத்தினடியில்
நோக்கினாள்.

மாத்நினடியில் இதற்கு முன் அமர்ந்திருந்த இருடியானவா இல்லாது ஒரு பெண் அந்த நாற்காலியின்மீது விழிகளை மூடிக்கொண்டு ஓய்ந்து அயர்ந்து தூயில் செய்துக் கொண்டிருந்தாள். கனகவல்லி நாற்காலியின்மீது தூயில் ஓய்ந்து கொண்டிருக்கின்ற பெண்மணியை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது, அதன் பின் அந்த நாற்காலியின் நுழை சென்று நாற்காலியை இரண்டு மூன்று முறை வலம் வர்து, அதிலமர்ந்திருக்கும்படியான பெண்மணியின் முகத்தினையாக நின்று இரண்டு காதலையுடைய தட்டினாள்.

தித்திலை புரிந்து கொண்டிருந்த பெண்மணியானவள் திகடுகென்று கண் விழித்துக் கதாநாயகத்தை நோக்கி, யானாயா நீ? கொந்தமேனும் கொந்த மந்தாது இந்த வஞ்சியின் வனத்திற்கு வந்தீர்? ஏ உத்தமனே! நீ யார்? உனது நாமதேயமென்ன? உனது தேயத்தின் பெயரென்ன? உனது மாதா பிதாக்களின் நாமமென்ன? நீ யிங்கே யாது காரியமாக வந்தீர்? இவைகளை யெல்லாம் உண்மையாக வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்று கூறினாள்.

ஆல் விருட்டத்தடியில் அமர்ந்திருக்கும் ஆரணங்கு அறைந்ததைக் கேட்ட கனகவல்லி நான் பிறந்தது திருகுருபுரம், என்னையின்ற பிதாவின் பெயர் நட்சலை செட்டி, நான் வளர்ந்த தேயத்தின் நாமம் ஆனியர்புரம், அந்தப் பட்டணத்தையாளும் மாவலிசிங்க மகாராஜனும் தானையகமென்னும் இராஜ பத்தினியும் வளர்த்த தாய் தந்தையர்கள். என்னைப் பெற்றார்களிறந்த பின்பு ஆனியர் புரத்தில் வளர்ந்தேன். நான் பிறந்த மனையில் பெண்ணாகவும் வளர்ந்த மனையில் ஆண் பிள்ளையாகவும் வளர்ந்தேன்.

தந்தாலும் பெண்ணுருவமேபன்றி யாதொரு பேதமும் இல்லை. வேடமாத்திரம் ஆண் வேடம். நான் பெண்ணாகவி ருத்தும் ஆண் வேடம் பூண்டி நம் நம்பியான காரணம் என்னவென்றால் அடியாளையேன்ற மாதாநிதாக்களை பாதாள லங்கைக்கு அருகாமையிலிருக்கின்ற மாதாள பூதுபென்றும பட்டநாததில், எழுகோட்டை கட்டிக் கொண்டு வாசந்தொய் மு கள்ளர்கள் வரையையாகக் கொன்று விட்டார்கள். நான் அந்நப் பாதாள பூது நக்குர சென்று அந்நக் கள்ளர்களின் குலவேரை பற்றறுக்க வேண்டி மென்று விநி வாயில்களை யெல்லாந் துறந்தவந் வந்து விட்டேன். அந்நப் பாதாள பூது நக்குர செல்லுப்படியான மரபக்கம் இன்னதென்று தெரியாமல் திகை தப்பி இவ்வனநதிற்கு வந்து விட்டேன்.

நீயிப்பேர்ப்பட்ட ரூபலாவண்யமுள்ள பெண்ணைய் விலைதக்க வொண்ணாத பணிகளை யணிந்துக்கொண்டு வதைத்ததில் தனிமைபாக வீற்றிருக்கும காரணம் யாதோ? நீயென்னைப்போன்ற மானிடப் பெண்ணை? தேவமாதோ? நீயின்னொன்று உனது பூர்விக விருத்தாந் தந்தை கருணை கூர்ந்து யெடுத்தாரைத்தல் வேண்டுமென்று விளம்பினா. தேவர்கள் வாசந்த் செய்யும் வானுலகநதில் வாழும் சப்த கன்னிகரில் ஆறுபேருக்கு இளைய கன்னி நான். என் பெயர் பூங்காவனக் கன்னி. நானும் என் தாக்கைமார்கள் ஆறுபேர்களும் ஆக நாங்கள் எழபேர் களுமாகத் தினந்தோறும் அண்டத்தைக் கடந்து மானிட லோகத்திற்கு வரது மானிடர்களின் விழிக்குத தோன்றா மற்படி எந்த வனத்திலாகிலும் விளையாடிவிட்டுச் செல்லு வது வழக்கம். ஒரு நாளிரவில் நாங்களேழுபேர்களும் தேவலோகத்தைக் கடந்து இந்த விருட்சத்திற்கு வட

பாரிசுத்திலிருக்கும்படியான ஏரிக் கரைக்கு அந்தப்புரத்திலிருக்கப்பட்ட விநாயகப் பெருமானின் ஆலயத்திற்குள் ளாக வந்து அநதக் கோயிலிற்குள் இருக்கும்படியான நடாக்கத்தில் புனலாடி வினாயகப் பெருமானுக்குப் பூஜா வைத்தனங்கள் புரிந்து விட்டுத் தேவலோகத்திற்குச் செல்லுவது வழக்கம். சில நாளைக்குமுன் நாங்களுள் லோரும் தேவலோகத்தைக் கடந்து வினாயகர் ஆலயத்திற்கு வந்து எங்கள் காரியங்களை முடித்துக்கொண்டு திரும்பும்போது நான் என்று தமக்கைமாரை நோக்கி இந்த மானிட லோகமானது மென்மேலும் அலங்காரமாக விளங்குகின்றபடியினாலே, நாமெல்லோரும் இந்த மண்ணுலகில் தானே சில காலம் வாசஞ்செய்துவிட்டு அதன்பின் தேவலோகம் போகலாமென்று உடைத்தேன்.

நான் உடைத்த வாகியத்தை என் தமக்கைமாரே கேட்டு என்மீது கோபங்கொண்டு “தங்கார் நாமெல்லோரும் தேவலோக வாசிகளாக யிருக்கின்றோமென்று எண்ணுமற்படிக்கு கொஞ்சமாகிலும் அந்தத் தலைக்கொள்ளாமல் மண்ணுலகவாசஞ் செய்வதற்காகவா தீனைவொருவருந் றாய்? நல்லது உன் மனதினெண்ணத்தை நமது அரசனாகிய தேவேந்திரனிடத்தில் தெரிவித்து உன்னுடைய கெருவித்தனத்தை யடக்குகின்றேன் என்று உடைத்து விட்டு ஆறுபேர்களும் எனக்கு முன் அண்டலோகஞ் சென்று அமரர் கோமானைக்கண்டு நான் கூறியதை இரதிரனிடங் கூற அதை அவர்கேட்டு கடுஞ்சினங்கொண்டு அடியாளே அழைத்து வினாவ, என் தமக்கைமார்களிடத்தில் கூறியதைப்போலவே கூறினேன், என் மொழியைக்கேட்ட தேவேந்திரன் கோபங்கொண்டு, “நீ விண்ணுலகத்தை நீங்கி மண்ணுலகத்தின்மீது எண்ணக்

கோண்டபடியினாலே இன்றுமுதற்கொண்டு மானிட
 லோகத்தில் மனித சஞ்சாரமில்லாத வடநாட்டுக் காட்
 டில் வாசஞ்செய்து கொண்டிருக்கக் கடவது" என்று
 சாபமிட்டார். நான் மனங்கலங்கி தேவா கோமாரை
 நோக்கி, மகானுபாவே! தாங்கள் கொடுத்த சாபமானது
 எந்தக் காலத்தில் எப்படி விமோசனமாருமென்று வினாவி
 னேன். நீ மானிடலோக வளத்தில் வீற்றிருக்கும்போது
 அந்த மானிடலோகத்தில் தானே திருகுருபுரமென்னும
 பட்டணத்தில் வேறான குலத்தில் அவதரித்த கனக
 வல்லி யென்னும் பெண்மரியானவர் வேடுவ மனை
 தனில் வளரது ஆண்டவெடம்பூண்டு கள்ளர்களின் குலக்
 கொடியைக் கருவேடமிகும் பொருட்டு தனிமையாகப்
 பிரயாணப்பட்டு வருவான். அந்த மாது உன்னைச் சக்
 தித்து நீயும் அவளும் நேர வாற்சையில் மிகுந்தவர்க
 ளாகி அவளுடன் கூட முப்பது நாள் பரிபந்தமிருந்து,
 அவளின் காரியங்களை யெல்லாம் முடித்துக்கொடுத்து
 விட்டு முப்பத்தி யோராவதுநாளில், அந்தப் பெண்மணி
 யிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு இங்கே வாக்கடவ
 தென்று விளம்பினார். கனகவல்லி கும்பிடப்போன தெய்
 வம் குறுக்காக வந்த பாவனையாக இவ்வடியானைக் கார்க்
 கும் பொருட்டு, வந்தனையே அதுதான் நான் செய்த பூஜா
 பலன். இப்போது நீ என்னகாரியமாக எவ்விடத்திற்
 குச்செல்லுகின்றாயோ அவ்விடத்திற்கு நானும் வருகின்
 றேன் என்று கதாநாயகத்தின் காதத்தைப் பிடித்து அழைத்
 துக்கொண்டு அந்த ஆலவிருட்சத்தைக் கடந்து சில தூரம்
 போகும்போது கனகவல்லி பூங்காவனக் கன்னிகையை
 நோக்கி என்னை எங்கே அழைத்துச் செல்லுகின்றாய்?
 என்று கேட்க, பூங்காவனக் கன்னி கதாநாயகத்தை

நோக்கி அம்மா! நேற்றையதினம் நீ துயில் செய்து எழுந்து உணவு உண்டனையே அந்த மனைக்குந்தான் செல்லுகின்றேன் என்று அழைத்துச் செல்லுமபோது, கள்ளரைக் கொல்லும் பொருட்டாகப் பிரயாணப்பட்டு வந்த கனகவல்லி கன்னியை நோக்கி பூங்காவைக் கன்னியே நான் நேற்றையதினம் துயில் செய்ததும் உணவு உண்டதும் உனக்கு யெப்படித் தெரியவந்தது அதுவுமன்றி நான் அசனம் புசிக்கு முன் துயில் செய்யுமபோது யாரோ ஒரு பெண்மணி அதிக ருபலாவன்யமாகவும், விடையுதிக்கவொண்ணாத பணிகளையும் பூண்டுக்கொண்டு என் சிரசுன்புரத்தில் வந்து நின்று ஒரு சொர்ப்பனஞ் சாதித்தாள். யான் அந்த சொர்ப்பனத்தைக் கண்டு திடுக்கிட்டெழுந்த பாதது அங்கிருந்த உணவை யுண்டு வெளிப்பட்டு வந்து பின்னுமங்குள்ள ஐந்த மனைகளிலிருக்கும் அதிகசயங்களைக் கண்டு பொழுது மறைபுர்தருணத்தில் ஏழாவது மனையைத் திறந்து பார்க்க அந்த மனையின் கபாடம் திறக்காமலிருக்கின்றதைக் கண்டு வெளிப்புறத்தில் படுத்து விடுத்தது புரிந்துக்கொண்டிருக்கும் போது ஒரு பெரியோரானவர் என் முன் வந்து நின்று இந்த ஏழாவது மனையின் கபாடத்தைத் திறந்து பார்க்க வேண்டாமென்றும், மீறித் திறந்து பார்த்தால் தீங்கு விளையுமென்றும் கூறினார்.

அம்மா பெண்ணுருவாக வந்து சொர்ப்பனஞ் சாதித்தவர் யாவன்? பண்டாரமாக வந்து சொர்ப்பனஞ் சாதித்தவர் யாவர்? அந்தக்கோதடை யாருடைய கோட்டை? அதிலிருக்கும்படியான ஏழு அரமனைகளும் யாருடைய அரமனைகள்? இன்னும் கோட்டைக்கு வெளியில் இருக்கும்படியான வினாயகமூர்த்தியின் ஆலயத்திற்கு ஆகாய

வீதியிலிருந்து எழுமாதாகள் வருகின்றார்களே அவர்கள் யாவா? இப்போது நீ அமாந்திருந்த நாகாலியின்பேல் இரண்டு நாளைக்கு முன்பு ஒரு தவாகிரைஷ்டர் அமாந்திருந்தாரே அந்த மகான் யார்? என்று கேட்டான்.

கனகவல்லி இப்போது நான் அமாந்திருந்த ஆல விருட்சத்தடியில் இரண்டு நாளைக்கு முன் சடாமருடநாரி யாக அமாந்திருந்த மகான் நான்தான். உன்னைக்கண்டு அவ்வித அலங்கார ரூப மெடுத்தேன். நீ சென்று விட்ட பின் யானும் உன்னைப் பின்பற்றி வந்து நீ இன்னொன்று தெரிநதுக்கொண்டு உன்னாலே என் சாபம் விமோசனமாக வேண்டிய தாகையினாலே, தேவலோகத்தில் இருந்து இங்கே பிபித்தினமும் வந்துக்கொண்டிருக்கும் எனது தமக்கைமார்தரிடத்தில் நீ வந்துருக்கின்ற ரேதிபைக் கூறக் கொட்டைக்குள் வந்து, என் தமக்கைமார்தரிடத்தில் உலர்த்து, நீ வினாயகமூர்த்தியின் ஆலயத்தில் மறைந்துகொண்டிருக்கும்போது ஆகாய வீதியிலிருந்து என் தமக்கைமார்தருத் தெரியப்படுத்தின உடனே, எங்களை முபேர்களில் முததவளாகிய தேவகன்னியானவள் என்னை நோக்கி, தங்கையே! உன் சாபம் விமோசனமானாலுஞ் சரி யாகாமற் போனாலுஞ் சரி அந்த மானிடப் பெண்ணே எனது மனையாகிய ஏழாவது மனைக்குள்ளாக அழைத்துக்கொண்டு செல்லுவாயானால் இதற்கு முன் உனக்கு தேவேந்திரன் கொடுத்த சாபத்தைக் காட்டிலும் ஒருவராலும் விமோசனமாகாம வீருக்ருமபடியாகச் சாபத்தைக் கொடுப்பேன். என்று கட்டு திட்டஞ்செய்து விட்டுப் போயிருக்கின்றாள். ஆகையினாலேதான் அந்த ஏழாவது மனைக்குள் நீ எங்கே செல்லப்போகின்றாயோ 'யென்று நான் அஞ்சி அந்த மனையின் கபாடத்தை உட்

புறத்தில் தாள்போட்டு விட்டு அன்றிரவில் ஆண்டியாக வந்து உனக்கு சொர்ப்பன எச் சாதித்தேன்.

இந்த வனத்திலும் வினாயகர் ஆலயத்திலும் கோட்டையிலும் நடந்த காரியங்களெல்லாம் என்னாலே நடந்ததென்று கூறிக்கொண்டே தன் புரவியை யலிழந்துக் கொண்டு வந்நீபோது கநாநாயகர் தனக்கும் ஒரு புரவியி நக்கின்றநாயகர் அதை நதியோரத்திலுள்ள மாமரத்தில் கடபு விட்டு வந்திருக்கின்றேன் என்று கூறி தனது புரவிபையும் அவிழ்க் அக்கொண்டு இருவரும் குதிரையின் மீது ஏறிக்கொண்டு, நதியைக் கடந்து கோட்டைக்குருகாமையில் வந்து இருவரும் புரவியைவிட்டபங்கி புரவிகளை ஒரு விருட்சத்தில் கட்டி, கோட்டைக்குள் புகுந்து முதலாண்மனையின் கபாடத்தைக் திறந்து உட்சென்று மஞ்சத்தின்மீதில் இருவரும் அமர்ந்து சில நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து அங்கிருக்கின்ற சாய் கனிகளை யெடுத்து உண்டு விட்டு மஞ்சத்தில் தானே படுத்துக் கண்ணுறங்கினார்கள்.

சூரியோதயத்திலெழுந்து இருவரும் தத்தம் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு கனகவல்லி கன்னியை பாதாள பூதாருக்குப் போகும் மார்க்கத்தைக் கேட்டாள். அதற்கு கன்னிகை, கனகவல்லி பாதாள லவகையை யடுத்த பூதாரென்னும் பட்டணத்தில் வாழப்பட்ட கள்ளர்களை பிடிப்பதற்கே மூடியாதே. அவர்களை சம்ஹாரஞ்செய்வதற்கு எவர்களாலு மாகாதே. பராக்கிரமமுடைய கள்ளர்கள் வாழும்படியான பட்டணத்திற்கு எந்த லோகோத்தினரும் போய் திரும்பி வந்ததில்லையே அந்தப் பட்டணத்தின் பெயரைக் கேட்டால் ஈரேழுபதி

நான்கு லோகத்தார்களும் கிடுகிடுவென்று நடுங்குவார்களே பாதாள பூதூர் பட்டணத்துக் கள்ளர்கள் வந்து விட்டார்களென்ற சேதியைக் காதிலே சேட்பார் யாவரா? அந்நத போதிலும் அச்சங்கொண்டு அயர்ந்து சோர்ந்து மரண மூர்ச்சையாகி விழுந்து விடுவார்களே? அந்நதப் பட்டணத்தின் பெயரைக் கேட்டால் அந்தட்சணமே ஆவியைத் துறந்து விடுவார்களே. கனகவல்லி இப்போது நீ அந்தப் பட்டணத்தின் பெயரைச் சொன்னவுடனே, என்னுடைய அங்கமெல்லாம் கிடுகிடுவென்று நடுக்கங் கொள்ளுகின்றதே, நீ யென்னுடைய சாப விமோசனம், செய்து யென்னை ஆகரிக்கும் பொருட்டாக வந்துதித்த கடவுளென்று யிதுநேரபரியந்தம் எண்ணியிருந்தேன். எப்போது நீ அந்தப் பாதாளபூதூரென்னும் பட்டணத்தின் நாமதேயததை என் செவியில் உரைத்தாயோ, அப்போதே நீ என்னைக்கொன்றுபோட வந்த எமனென்று யெண்ணிக் கொண்டேன். கனகவல்லி ஏதோ யிந்த முப்பது நாள் வரைக்கும் உன்னுடன்கூட என்னை நிறுத்திக் கொண்டு என்னுடைய சாபவிமோசனம் செய்யாமற்போனாலும் போகட்டும், இனி ஒருமுறை அந்தப் பட்டணத்தின் பெயரை என் செவியினில் போடவேண்டாம் என்று உரைத்தாள்.

பூங்காவனக் கன்னி புகன்ற மொழிகளை யெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த கனகவல்லி கன்னிகையின் கரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு பூங்காவனக் கன்னிகையே, இன்னேரம் என்னென்னமோ வார்த்தைகளை சொல்லிக் கொண்டு வந்தனையே, இப்போது நான் ஒன்று செப்புகின்றேன் அதை தயவுசெய்து கவனமாகக் கேட்பாய் நான் உன்னை வினாவிய பட்டணத்திற்கு மார்க்கங் காண்

பிக்கும்படிதானே கேட்டேனே தவிர மற்றொன்றும் நான் கேட்கவில்லையே. பூலோகம், புவர்லோகம், சுவர்க்கலோகம், சனலோகம், தபோலோகம், மகாலோகம், சத்தியலோகம், அதலம், சுதலம், விதலம், தாராதலம், இரசாதலம், மகாதலம். பாதாளம் முதலாகிய பதினான்கு லோகத்தார்களும் கிடுகிடு வென்று நடுங்குவார்களென்றும். அநதப் பட்டணத்தின்பேரை கேட்போர்கள் யாவர்களாயிருந்த போதிலும் அந்தட்சணமே மரண மூர்ச்சையாகி விழுந்து விடுவார்களென்றும், மேன்மேலும் பிரதாபமாகப் பேசினையே, அந்தப் பட்டணத்திற்குச் செல்லும்படியான மார்க்க மாத்திரம் குறியேரடுங் காண்பித்துவிட்டு நீ யிங்கேயே யிருப்பாயானால் பிறகு தெரியவரும் என்று கூற, கன்னிகை, கனகவல்லி நீ வினாவின பட்டணத்திற்கு மார்க்கங் காண்பிக்கின்றேன் யானுங் கூட வருகின்றேன், நான் வந்த போதிலும் பட்டணத்தின் வெளியில்தானே நின்றுக் கொண்டிருப்பேன் என்று உரைத்து இருவரும் தங்கள் தங்களின் புரவிகளைத் தூண்டி தென் திசையை நோக்கி நடுநதூரம் வரையிலும் ஓட்டிக்கொண்டு வந்து அன்று பகல் முழுவதுஞ்சென்று, இரவு பிறந்தவுடனே இருவரும் புரவியை யடக்கி நிறுத்திப் பூமியிறங்கினார்கள்.

புரவிகளை மேபும்படியான விடத்தில் விட்டு இரத்தினக் கம்பளத்தை விரித்து அதன்மீது இருவர்களும் பள்ளிகொண்டார்கள். மங்கையாகள் அன்றிரவு நித்திரை புரிந்து சுக்கிரானுதயத்திற் கெழுந்து நித்தியக் கடனாதிதழும் முடித்துக்கொண்டு வழிபடுங் கடவுளடியை வணங்கி காய் கனிகளைக் கொய்து உண்டிவிட்டு கதாநாயகம் கன்னிகையை நோக்கி நேற்றைய பகல் முழுமையும்

வந்த வழி நூறு காதத்திற்கு அதிகமாக விருக்கும் அந்
தப் பாதாள பூதூர் பட்டணத்திற்கு எந்த விடத்திலிரு
நது மார்க்கமபற்றிப் போகின்றது. அந்தக் குறிப்பை
யாரைப்பாயானால் நமது புரவிகள் இரண்டையும் கேசரி
மார்க்கத்தில் ஒட்டிக்கொண்டு செல்லலாம். இல்லா
விடில் பூரியின்மீது ஒட்டிக்கொண்டு செல்லுவோமானால்
நந்தக காலத்திற்குச் செல்லுவது. எந்த காலத்திற்கு
திருவி வருவது. கன்னியை உனக்கோ மாயா மந்திரங்
களும் மாறு நபங்களும் விசேடமாகத் தெரிந்திருக்கின்
றது. என்னிடத்தில் அப்பேர்ப்பட்ட சாமர்த்தியங்கள்
ஒன்றுங்கிடையாது. எனக்குக் கடவுளுடைய வல்லபமாத
திரம் கிஞ்சிதது யிருக்கின்றது. அந்த மார்க்கத்தின்
குறிப்பைச் சொல்லுவாயென்று வினாவ, அந்தப் பட்ட
ணத்திற்கு மார்க்கமானது தென் மேருநீரியின் மேற்கு
மூலைவில் அகண்டாகாரமாக ஆகாயத்தை யளவிட்டு ஒரு
ஆலவிருட்சம் விளைந்திருக்கின்றது. அந்த மரத்திற்குக்
கீழ்த்திசையில் நூறு முழத்திற்கு அப்புறம் நந்தவனம்
ஒன்றிருக்கின்றது. அந்த நந்த வனத்தின் இடை நடுவில்
நாற்பது ஐம்பதுமுழ அகல் நிகளத்தில் ஒரு கபாடமிருக்
கின்றது. அந்தக் கபாடத்தைத் திறந்து கொண்டு அதற்
குள்ளாக இறங்கிச் செல்ல வேண்டும். அது தான்
பாதாள பூதூருக்குப் போகும்படியான மார்க்கமென்று
கூறினான். ஆனால் இந்தட்சணமே புரவிமேலமர்ந்து இன்
றைய பொழுத்திற்குள்ளாகத் தென்மேரு கிரிக்குப்போய்
சேரவேண்டியது என்று இருவரும் புரவிகளின்மேல்
அமர்ந்து, கேசரி மார்க்கமாய்ப் பறந்து, ஆகாய வீதி
வழியே அன்று மாலை கன்னி குறித்தவிடத்தி
லிறங்க, கன்னி கனகவல்லியை நோக்கி இந்த வழி

தான் பாதாள பூதூருக்குப் போகும்படியான மார்க்கம். இந்த வழியானது ஒரு சூரங்கத்தைப்போலவும், வழியில் மேடும் பள்ளமும் கல்லும் முள்ளும் விசேடமாக யிருக்கும் புரவிகளை வெகு ஜாக்கிரதையாக ஒட்டிக்கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்று கூறினான். கனகவல்லி கள்ளியைக் கருடன் ரூபமெடுத்துக் கொண்டு அந்தப் பாதாள பூதூர் பட்டணத்திற்குள் ஆகாயத்தில் வட்டமிட்டுப் பறந்துக்கொண்டிருப்பாயானால், நான் செய்யும்படியான காரியங்கள் உனக்கு நன்றாக விளங்கும் என்றதும் நல்லது அவ்விதமே கருடப்பட்சி ரூபமெடுத்ததுக்கொண்டு பெங்கே யிருக்கின்றாயோ அங்கேயே சிரசிற்கு நேரில் ஆகாயத்தில் வட்டமிட்டுப் பறந்துக்கொண்டிருக்கின்றேன். நீயும் என்னைப் பார்த்துக்கொள் என்றுரைத்து, கனகவல்லி நீ முன் இம்மார்க்கமாகச் செல் பாதாள லங்கையென்னும் பட்டணத்தில் புருந்து அத்தகற்புற மிருக்கும் பூதூர் பட்டணம் தோற்றப்படும். நீ அங்கே சென்றிருப்பாயானால் நானும் பட்சி ரூபமெடுத்துக் கொண்டு வந்து விடுகின்றேனென்றான்.

அவ்விதமே நான் செல்லுகின்றேனென்றுரைத்துத் தன் இடையிலிருக்கின்ற கூர்மை பொருந்திய மந்திர வானையுருவி வலது கரத்திற் பிடித்துக் கொண்டு சுனையின் மார்க்கம் செல்லலாயினான். கதாநாயகஞ் சென்றவுடனே இளங்கன்னி தானுந் தனது புரவியை ஒரு மாதத்தில் கூட்டி கருடப்பட்சி ரூபமெடுத்துக் கொண்டு சுனை வழியாகவே பறந்து சென்றான். சுனையைக் கடந்து பாதாள லங்கைக்கு வந்து புரவியை சிமிட்டா கொடுத்து அந்த மார்க்கத்தில் கிளப்பி யோட்டிக்கொண்டு பாதாள லங்கை முழுவதும் சோதித்துப் பார்த்துக்கொண்டு பூதூர் பட்ட

ணத்திற்குச் சென்று அந்தப் பட்டணம் ஆதிதமும் வட்டமிட்டு சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டு புரவியை அடக்கிப் பூமியில் இறங்கினான்.

கனகரத்தினம் பூரியிலிறங்கினவுடனே தான் இறங்கினவிடம் கருங்கல் கோட்டை. அந்தக் கருங்கல் கோட்டையிலுள்ள எழுபத்திராயிரங் கள்ளர்களும் நமது கதாநாயகத்தைக் கண்டு ஆகா யாரோ ஒரு மானிடப் பையன் வந்திருக்கின்றனென்று ஒருவருக்கொருவர் வார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்து எழுபத்திராயிரங் கள்ளர்களும் வந்து நமது கதாநாயகத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டு அடே! இவன் யாரோ மானிட இராஜ குமாரன் எவ்விதமாயிங்கு, வந்து விட்டானோ தெரியவில்லையே, இவன்மீதிலிருக்கும் படியான ஆபரணங்களைப் பார்த்தீர்களா? எல்லா ஆபரணங்களும் நவரத்தின ஆபரணங்களாகவே இருக்கின்றதே. அண்ணமார்களே இவன் காதிலிட்டிருக்கும்படியான கவசகுண்டலமொன்றே ஈரேழுபதினான்கு லோகத்தைடும் விலைக்கு வாங்கினவன்போலக் காணுகின்றதே! பையனும் அதிக ரூபலாவண்ணிய முள்ளவனாக இருக்கின்றான். இவனை யாதொரு திங்குஞ் செய்யாதபடி இவன்மீதிலிருக்கும்படியான ஆபரணங்களையெல்லாம் கழட்டிக் கொண்டு இவனைப் பிடித்து முன் விலங்கு பின் விலங்கு போட்டு இவன் உயிருள்ளவனும் இங்கேயே நமது சிறைச்சாலையில் அடைத்து விடலாமென்று ஒருவர்க்கொருவர் வார்த்தையாடிக்கொண்டே சிறுவனுக்கருகில் ஒரு கள்ளன் வந்து புரவியின் கடிவாளத்தைக் கரத்தில் பிடித்துக் கொண்டு அடே மானிடப் பையலே! தரையில் இறங்குடா வென்றான்.

பூதூர் பட்டணத்தின் கருங்கல் கோட்டைக்கள்ளார் களிலொருவன் அறைநத வாக்கியத்தைக் கதாநாயகன் கேட்டு அகோரவீரபத்திர சுவாமியைத் தன் மனத்தில் நினைந்து புரவியின் கடிவாளத்தைப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பவனைத் தன் கரத்திலிருக்கும் மந்திரவாளினாலே இரண்டு துண்டமாக வெட்டி விட்டான்.

கனகவல்லி ஒருவனை வெட்டி விட்டுப் புரவிக்குச் சிமிட்டா கொடுத்து பட்சியைப்போல ஆகாயமார்க்கத்தில் கிளம்பி நான்கு திக்கிலும் பாததுக் கள்ளர்களின் கூட்டத்தில் புகுந்து முன்யிசு பின்யிசாக வெட்டித் தள்ளிக் கொண்டு கால் மாடு தலை மாடாக வகுத்துப் பெரியார்க்கு உதிர வெள்ளம் ஓடும்படியாகச் செய்து விட்டு அரை நாழிகை நேரத்திற்குள்ளாக எழுபத்திராயிரம் கள்ளர்களையும் வெட்டி யெறிந்து விட்டு ஆகாய விதிர விருந்து பூமியை நோக்கிப் பாககும்போது உயிருடைய ஆண் பிள்ளைகளொருவர்களும் இல்லாமல் உதிரவெள்ளம் புரண்டு ஓடுவதைக் கண்டு புரவியை ஒரு மேட்டின் மீதிற் றக்கி கீழேயிறங்கி பாதசாரியாக நடந்து கோட்டைக்குள்ளாகப் புகுந்து எழுபத்திராயிரம் கள்ளர்களின் மாதாபிதாக்களையும் பெண்டு பிள்ளைகளையும் பந்து மித்திரர்களையும் இன்னும் அந்தக் கோட்டைக்குள்ளாக யிருக்கப்பட்ட சகல பேர்களையும் மந்திர வாளால் கண்டநதுண்டமாக வெட்டியெறிந்து, அன்றுபிறந்த குழந்தையையும் இரண்டு துண்டமாக வெட்டி விட்டு வெற்றிபெற்று சாமுண்டி ஈஸ்வரியைப் போலவும், காளிகா தேவியைப் போலவும் ஆக்ரோஷமும் கோபமுங்கொண்டு அந்தக் கோட்டை முழுவதும் சோதித்தறிந்து ஒருவருமில்லை யென்று தெரிந்துக் கொண்டு கள்ளர்களின் மாளிகைக்குள் புகுந்து அவர்கள்

மனைகளில் இருக்கின்ற தன தான்யங்களெல்லாஞ் சோதித் தறிந்து தனக்கு வேண்டும்படியான நவரத்தினப் பணிக ளெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு கோட்டையைக் கடந்து மேட்டின்மேல் வந்து தின்று புரளியின்மேல் ஆரோ கணிதது ஆகாயத்தை 'நோக்கிப் பார்க்கலாயினான்.

பூங்காவனக் கண்ணி கருடபட்சி ரூபங்கொண்டு ஆகாயவீதியில் வட்டமிட்டுப் பறந்து கதாநாயகம் செய்த புத்தததைக் கண்டு பிரமைகொண்டு ஐயையோ இந தப் பெண்மணியானவள் அடங்காப் பிடாரியோ, காளியோ தெரியவில்லையே இப்பேர்ப்பட்ட வல்லபம் பொருத்திய எழுபத்திராயிரங் கள்ளர்களையும் அரை நாழிகைப் பொழுதிற்ருளாக வெள்ளரிக்காய் அரிவதைப் 'போல அறுத்தெறிந்து விட்டு உதிர நதியை உண்டுசெய்து விட்டாளோ யென்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது நமது கதாநாயகமும் கன்னியை நோக்கி களிப்புக்கொண்டு தென்மேருகிரியின் ஆலவிருட்சத்தண்டையில் வந்திருக் குமபடியாகச் சைகை செய்து தனது புரலியையோட் டிக்கொண்டு இவங்கை முதலாகிய பட்டணங்களை யெல் லாங் கடந்து சுனையின் மார்க்கமாகப் பிரயாணப்பட்டு வெளியில் வந்து சுனையைக் கடந்து ஆலவிருட்சத்தடியில் வந்து புரலியை விட்டிறங்கினள். கதாநாயகம் இறங்கின வுடனே இளங் கன்னியானவள் தானுஞ் சுனைமார்க்கமாக வெளியில்வந்து பட்சி ரூபத்தை மாற்றித் தனது சுவாஸினை தேகமடைந்து இருவர்களும் களிப்பாடிய வார்த்தைகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

சில நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து இருவரும் காய்கணி களைக்கொய்து உண்டு விட்டு கன்னியை நோக்கி இன்னும்

பாதாள பூதூரென்னும் பட்டணத்திலிருக்கும்படியான ஆறு கோட்டைக் கள்ளர்களையும் அதஞ்செய்ய வேண்டும் இன்றையதினமும் நான் அங்கே செல்லப்போகின்றேன். நீயும் முன்போலவே வருகின்றாயா வென்று உரைத்து அன்று பகலுமிரவுங் கழித்து மறுநாட் காலை இருவர்களும் சகல காரியங்களையும் முடித்துக் கொண்டு கதாநாயகம் பிரயாணப்பட்டு ஈனியின் மார்க்கமாகச் சென்றாள். இளங்கன்னியும் கருடப்பட்டி ரூபமெடுத்து தானும் பாதாள பூதூர் பட்டணத்திற்குச் சென்று ஆகாயத்தில் பறந்துக்கொண்டிருந்தாள். முன்சென்ற கதாநாயகம் பாதாள இலங்கையையும் கருங்கல கோட்டையையும் கடந்து பழக்கக் கோட்டைக்கு நேராக ஆகாய வீதியில் புரவியை நிறுத்தி அக்கோட்டைக்குள்ளிருக்கும்படியான எண்பதாயிரங் கள்ளர் கூட்டங்களைக்கண்டு மேன்மேலுங் களிப்புக் கொண்டு புரவியை கோட்டைக்கு வெளியில் பூமியில் இறக்கினான்.

கதாநாயகம் இறங்கிப் புரவியின்மீதமர்ந்து புரவியை நிறுத்திக்கொண்டிருக்கும்போது பழக்கக் கோட்டைக் கள்ளர்கள் இந்தச் சிறுவனைக் கண்டு அடடா! இதுவென்ன ஆச்சரியமாக விருக்கின்றதே. யாரோ மானிடன் வந்திருக்கின்றானே. இவன் எந்த மார்க்கமாக இங்கே வந்தானோ தெரிய வில்லையே. இவனை விசாரிக்கலாம் வாருங்களு என்று சில கள்ளர்கள் வந்து கதாநாயகனைச் சூழ்ந்துக் கொள்ள ஒரு கள்ளனானவன் அருகில் வந்து கதாநாயகத்தை நோக்கி, அடே! சிறுவனே, நீ யெந்த தேயத்திலிருந்து இங்கே என்ன காரியமாக எந்த மார்க்கமாய் வந்தனை யென்று கள்ளன் கேட்க, கணகரத்தினம் கூறுவான்.

ஐயா! உங்களுக்கும் உங்கள் குடும்பத்தார்களுக்கும் எமலோகத்தில் மாபூதி கோட்டையொன்று கட்டிவைத்து விட்டு வந்திருக்கின்றேன். நீங்கள் எல்லாம் அங்கே சென்று அந்தக் கோட்டையில் வாழ்வீரென்று அவாக் கொண்டு கோட்டை முடிவான சேதியை உங்களிடத்தில் ஒதுவதற்காக வந்ததுமன்றி நேற்றையதினம் கருங்கல் கோட்டைவாசிகளாகிய எழுபத்திராயிரம் பேர்களான உங்கள் கூட்டத்தார்களையும் எமலோகத்திற்கு குடியேற்றி விட்டேன். இன்றையதினம் உங்கள் எண்பதினாயிரம் போகளையும் அதிக கூறுகாக நேற்று சென்றவர்கள் வரச் சொன்னார்கள். அந்தச் சேதியை கூறுவதற்காகத்தான் வந்தேனையாவென்று விளம்பினான்.

கதாநாயகம் ஒதிய சேதியைக்கேட்ட கள்ளர்கள் குஞ்சினங்கொண்டு, இவன் விரலத்தனைப் பையனாகவும் மானிடத் துரும்பாகவுமிருந்தும் கொஞ்சமேனும் அஞ்சாமற் கூறும் கர்வித வாக்கியங்களைக் காதினாலே கேட்டீர்களா? அந்தக் காமாட்டிப் பையனை மொத்துங்களடாவென்று எல்லோரும் கரத்தைத் தூக்கும்பொழுது நமது கதாநாயகமானவள் புரவிகுச்சிமிட்டா கொடுத்து திடீரென்று ஆகாய வீதியில் கிளம்பி அந்த மார்க்கமாகச் சூழன்று அகோர வீரபத்திர மூர்த்தியை அறிவினில் ஊன்றி வணங்கி குஞ்சரத்தின் கூட்டத்தில் கோளரி புருத்ததுபோலும் வெள்ளாட்டு மந்தையில் வேங்கை புருந்ததுபோலும், கள்ளர்களின் படை நடுவினில் விழுந்து முன் வீச பின் வீசாக வீசி மந்திரவாளால் வெட்டித்தள்ளிக்கொண்டு கர கர வென்று புரவியைத் திருப்பி எண்பதாயிரங் கள்ளர்களையும் கண்ட துண்டமாக வெட்டியெறிந்து விட்டுப் புரவியை யடக்கிப் பூமியில் நிறுத்தி

தானும் புரவியை விட்டுத் தரையிறங்கிப் பாதசாரியாகப் படிக்கக்கோட்டைக்குள் துழைநது கள்ளர்களின் நுடும்பக் கொடியையும் அந்தக் கோட்டைக்குள்ளிருக்கப்பட்டவர்க ளெல்லாரையும் வதைத்து சதைத்து அடித்துப் புடைதது சகல பேர்களையும் காலநூருக்கு குடியேற்றிவிட்டு அந்தக் கோட்டைக்குள்ளிருக்கும்படியான மனைகள் ஒவ்வொன் றையும் நன்றாகச் சோதித்தறிந்து ஒருவருமில்லையென் றுணர்ந்து அந்த மாளிகைகளிலிருக்கும்படியான விலை மதிக்கவொண்ணாத பணிகளில் தனக்கு வேண்டியபடியும் எடுத்துக்கொண்டு ஆகாயத்தை நோக்கி மேலாக வட்ட மிட்டுப் பறந்துக்கொண்டிருக்கின்ற பூங்காவனக கன் னிக்கு சைகைசெய்து வெளியில் வரும்படியாக உரைத்து விட்டுத் தனது புரவியைத் தூண்டிப் படிக்கக்கோட்டை பைக் கடநது பாதாள இலங்கை முதலியவைவெல்லாங் கடநது ஆலவிருட்சத்தினடியில் வநது அமர்ந்தான்.

கதாநாயகம் வநது புரவியை விட்டு இறங்கி மரத்தடியில் அமர்நதுக் கொண்டிருக்கும்போது பூங்காவனக் கன் னியும் வந்துவிட்டனள். இளங்கன்னி வந்தவுடனே இரு வரும் சிலநேரம் வார்த்தையாடிக் கொண்டிருநது கனக வல்லி எடுத்துக்கொண்டுவந்த கள்ளர்களின் பொருள்களையெல்லாம் ஆலவிருட்சத்தடியில் தானே புதைத்து வைத்து விட்டு, இரண்டு புரவிகளையும் விருட்சத்தில் கட்டிவிட்டு, சிலதூரஞ் சென்று அங்கிருக்கும்படியான திருக்குளத்தில் இருவரும் இறங்கிக் குளித்துவிட்டுக் காய்களிகளை யறுத்து உண்டு மரத்தடியில் வநது இரத்தினக கம்ப ளத்தை விரித்து அதன்மீது படுத்து வித்திரை புரிந்தனர்.

நமது கனகவல்லி இரண்டு நாளாக கருங்கல் கோட் டைக் கள்ளர்களையும் படிக்கக்கோட்டைக் கள்ளர்களையும்

வதைபுரிந்து ஒழித்துவிட்ட சேதியானது இன்னுமிருக்
கும்படியான கள்ளர்களில் ஒருவருக்காகிலுந் தெரியாது
மறுநாள் காலைலெழுந்ததும புங்காவனக்கன்னி கனக
வல்லியை நோக்கி கனகவல்லி நீ இரண்டுநாளாகச் செய்த
சண்டையைப்போல ஈரேழுபதினான்கு லோகத்திலிருக்
கப்பட்டவர்கள் ஒருவரும் செய்திருக்கமாட்டார்களென்
றெண்ணுகின்றேன். இன்னமும் புதுராபட்டணத்திற்குப்
போகின்றாயோ யென்று கேட்க, கதாநாயகம் இன்றொரு
நாளேக்கு மாத்திரம் போவேனென்று நினைக்கவேண்
டாம். இன்றைய முதற்கொண்டு ஐந்து கோட்டைக் கள்
ளர்கள் மடியும்பரியந்தம் செல்லுவேனென்று தெரிந்துக்
கொள்ளென்றுரைத்தது அந்தட்சணமே பிரயாணப்பட்டு
நான் போய்வருகின்றேன் என்று உரைத்ததுப் புரவியைத்
தூண்டி விருட்சத்தைக் கடந்துவிட்டாள்.

நமது கனகவல்லி சுனைமார்க்கமாக நடந்து பாதி^௨ள
இலங்கை முதலாகிய கருங்கல் கோட்டை, படிகக்
கோட்டைகளைக் கடந்து வெள்ளிக் கோட்டைக்கு நேராக
ஆகாயமார்க்கத்திற் புரவியை யோட்டி அந்தக் கோட்டை
யின் வினோதத்தையும் அதில் வாழும்படியான தொண்ணூ
ராயிரம் கள்ளர்களைபுங் கண்டு களிப்புக கொண்டு புரவியை
பூமியிலிறக்கிக் கோட்டைக்கு வெளியில் நிறுத்திக்கொண்
டிருக்கும்போது, தொண்ணூராயிரங் கள்ளர்களும் கதா
நாயகத்தைக் கண்டு அடா! யாரோ மானிடன் இங்கே வந்
திருக்கின்றான். எந்த மார்க்கமாக இங்கே வந்தானோ
தெரியவில்லையே; இவனை விசாரனை செய்வோம் வாருங்க
ளென்று சகல பேர்களுமெழுந்து கோட்டையைக் கடந்து
வந்து கனகவல்லியை வளைத்துக்கொள்ள ஒரு கள்ளன்மட்
டும் அருகில் வந்து அடே மானிடப்பயலே, இந்த வெள்

ளிக்கோட்டைக்கு நீ எப்படி வந்தனை எந்த மார்க்கமாக வந்தாய், கருங்கல் கோட்டை வாசிகளும் படிக்க கோட்டைவாசிகளும் உன்னை எப்படி விட்டார்கள். சொல்லடா வென்று வெள்ளிக்கோட்டைக் கள்ளன் கேட்கும்போது கதாநாயகம் கள்ளனை நோக்கி ஐயா வெள்ளிக் கோட்டை வாசிகளே! உங்கா பந்தா மித்திரர்களாகிய கருங்கல் கோட்டைவாசிகளுக்கும் படிக்ககோட்டை வாசிகளுக்கும் இந்த பூதூர்ப்பட்டணத்தின் வாழ்க்கை உதவாதென்று எமலோகத்தில் மாபூதி கோட்டையென்றொரு கோட்டையைக் கட்டிக்கொண்டு அங்கே வாழ்ந்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் என்னிடத்தில் ஒருசேதி ஒதி உங்களுக்குத் தெரிவிக்கும்பொருட்டாக அனுப்பிவைத்தார்கள். அவர்கள் சொன்ன சேதியாவது உங்கள் எல்லோர்க்கும் அகத்திக்கிரை சமைத்து விருந்திடும பொருட்டாக ஆசை கொண்டிருக்கின்றர்களாம். உங்களையெல்லாம் அதிக சுறுக்காக வரும்படியாய்த் தெரிவித்தனுப்பினார்கள் என்று கதாநாயகம் உரைத்த மொழியைக்கேட்ட கள்ளர்களா கர்ச்சனை செய்து இந்த மானிடப்பையனின் கொவித்தனத்தைப் பார்த்தீர்களா, நம்மெல்லோர்க்கும் எமலோகத்தில் அகத்திக்கிரை சமைத்து விருந்திடுவதற்காக சேதி சொல்லும் பொருட்டாய் வந்தேனென்று அகங்காரமாக உரைக்கின்றான் அவனை அடியுங்களடா என்று ஒருவர்க் கொருவர் கோபாவேசங் கொண்டு கத்தி கேடயம் வாள் வில்லம்பு வளை தடி முதலாகிய ஆயுதங்களைக் கரத்திலேந்தி கதாநாயகத்தை எதிர்த்து வரும்போது நமது கனகவல்லி புரவியைத் தூண்டி ஆகாயத்தில் சிளம்பி வட்டமிட்டு வெள்ளிக்கோட்டைக் கள்ளர்கள் தொண்ணூறாயிரம் பேர்களையும் உற்று நோக்கித் தனது குல

தெய்வமாகிய வீரபத்திரசுவாமியை வணங்கி வந்தனது செய்து மந்திரவாளால் முன்வீசு பின்வீசாக வீசியெறிந்து கொக்கின் கூட்டத்தில் இராஜாவி புருந்ததைப்போல தொண்ணூற்றிரங் கள்ளர்களை மும் நொறுக்கி நறுக்கி நசுக்கிக் கசுக்கி கண்டதுண்டமாகவும் முண்டங்கள் கண்டங் கண்டமாகவும் வெட்டி யெறிந்து விட்டு பூ வியை விட்டு பூமியிலிறங்கிக் கோட்டைக்குள்ளாகப் புருந்து தொண்ணூற்றிரங் கள்ளர்களின் குட்டி குழந்தை களையும் பெண்டு பிள்ளைகள் முதலானவர்களை யெல்லாம் கொன்று அந்தகனாருக்கு ஆளாக்கி ஒட்டிவிட்டு ஒவ் வொரு மனையையும் சோதித்து தனக்கு வேண்டும்படி யான நவரத்தினப் பணிகளில் சில எடுத்துக்கொண்டு கோட்டையைக் கடந்து வெளியில் வந்து ஆகாயத்தில் வட்டமிட்டுப் பறந்துக்கொண்டிருக்கின்ற பூங்காவனக் கன்னியை எச்சரிக்கை செய்து புரவியைத் தூண்டி மூன்று கோட்டைகளையுங் கடந்து பாதாள இலங்கையை யுந் தாண்டி கன்னமார்க்கமாக ஆலவிருட்சத்தினடியில் வந்து சேர்ந்தனர்.

கனகவல்லி வந்து புரவியை விட்டிறங்கி வெள்ளிக் கோட்டையில் எடுத்துக்கொண்டு வந்த பணிகளை எல்லாம் விருட்சத்தடியில் புதைத்துவிட்டு அங்குமாதுகொண்டிருக் கும்போது பூங்காவனக் கன்னியும் வந்து சேர்ந்தாள். மாதர்கள் இருவரும் சில நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து அ்தற்குமேற்பட்டெழுந்து அங்கிருக்கின்ற திருக்குளத் திற்குச் சென்று குளித்து சில காய்கணிகளைக் கொய்து உண்டுவிட்டு ஆலவிருட்சத்தடியில் வந்து இரத்தினக் கம்ப ளத்தை விரித்துப் படுத்து அயர்ந்து தூங்கினர்.

இரண்டு மாதங்களும் பொழுது விடிந்ததன்பின் எழுந்து காலைக் கடனாதிதழும் முடித்துக்கொண்டு உணவுண்டதன்பின் பூங்காவனக் கன்னியானவள் கதாநாயகத்தை நோக்கி இன்றைக்கும் பூதூர்ப் பட்டணத்திற்குப் பிரயாணநதானே என்று கேட்க, ஆம் இன்றைக்கும் போகப்போகின்றேன் என்று உரைத்து புரவியின்மீதில் அமர்ந்து பூங்காவனக் கன்னியே நான் போய்வருகின்றேன் என்றரைத்து புரவியைத்தூண்டி விருட்சத்தைக் கடந்து கனைவழியாகப் பிரயாணப்பட்டு பாதாள இலங்கை முதலியன கடந்து வெண்கலக் கோட்டையின் வடிவத்தைபும் அந்தக் கோட்டைக்குள்ளாக யிருக்கும்படிமான ஒருநூறுயிரங் கள்ளாகனோபுங் கண்டு மெத்தவுங் களிப்புக் கொண்டு புரவியை அடக்கி பூமியில் இறக்கி கோட்டைக்கு வெளியில் நிறுத்தி நிற்குகொண்டிருக்கும்போது வெண்கலக்கோட்டைக் கள்ளர்கள் நூறுயிரம் பேர்களுங் கதாநாயகத்தைக் கண்டு யாரோ மானிடப்பயல் வந்திருக்கின்றான் அவன் இங்கே எவ்விதமாக வந்தானே தெரியவில்லையே விசாரணை செய்வோம் வாருங்களென்று கள்ளர்களெல்லோரும் கூடிவந்து கனகவல்லியை சூழ்ந்து கொண்டு தலைமைத்திருடன்மட்டும் அருகாமையில் வந்து நிற்குகொண்டு அடா மானிடப் பயலே இன்றோடு உனக்கு ஆயுள் முடிவாயினதோ நீ இங்கே எவ்வாறு என்னதாரியமாய் வந்தாய் சொல்லடா? எங்கள் பந்துமித் திரர்களாகிய கருங்கல் கோட்டைக்காரர்களும் படிகக் கோட்டைவாசிகளும் வெள்ளிக்கோட்டை வீரர்களும் உன்னை உயிரோடு எப்படி விட்டுவிட்டார்கள். அடாபயலே நீ எந்தமார்க்கமாக இங்கே வந்தாய் கூறடாவென்று கோபாவேசத்தோடு கேட்க மாதுசிரோன்மணியானவள்

குதிரையைத் தூண்டி சிவ்வென்று கிளம்பி ஆகாயவீதியிற்
 புரளியை யோட்டிக்கொண்டு வட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்து
 அகோரவிரபத்திரசுவாரியைத் தோத்திரஞ்செய்து மந்
 திரவானைக் கரத்தில் பிடித்துக்கொண்டு யானைகளின் கூட்
 டத்தில் பாய்ந்த சிங்கத்தைப்போல கள்ளர்களின் கூட்டத்
 தில் புகுந்து கள்ளர்களின் சேனைகளையெல்லாம் டாருடா
 ராகக் கிழித்தும் சின்னாபின்னமாக வதைத்து உக்ரயீர
 மாங் காளியைப்போல திருடர்களையெல்லாம் கண்ட
 அண்டமாக வெட்டியெறிந்து நூறுயிரங் கள்ளர்களையுங்
 காலனுருக்குக் குடியேற்றிவிட்டு நிமிரென்று புரளியை
 திரையில் இறக்கி வெண்கலக் கோட்டைக்குள்ளா
 கப் படுத்து நூறுயிரங் திருடர்களின் பெண்டு
 பிள்ளைகளையும் பறதுமித்திரர்களெல்லோரையும் வதை
 புரிந்துவிட்டு அந்த வெண்கலக்கோட்டை ஆதிதமுஞ்
 சோதனைசெய்து சகலரும் மடிந்துவிட்டார்களென்று
 திடங்கொண்டு தனக்கு வேண்டுமபடியான நவரத்தின
 ஆபரணங்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு கோட்டையைக்
 கடந்து வெளிப்பட்டுவந்து ஆகாயத்தில் வட்டமிட்டுப்
 பறந்துக்கொண்டிருக்கும் கருடப்பட்டியைக் கண்டு சைகை
 செய்துவிட்டு கதாநாயகம் கோட்டைகளையும் பாதாள
 இலங்கையையுங் கடந்து சீனமார்காமாக வெளிப்பட்டு
 ஆலவிரூட்சத்தடியில் வந்து இறங்கினான்.

புரளியை விட்டிறங்கி வெண்கலக் கோட்டையிலிருந்து
 எடுத்ததுவந்தபொருள்களையெல்லாம் ஆலவிரூட்சத்தடியில்
 புதைத்துவிட்டு அமரந்திருக்கும்போது அன்பில்மிசுந்த
 பூங்காவனக் கன்னியும் வந்து சேர்ந்தனள். இளங்கன்னி
 வந்தவுடனே கதாநாயகமும் எழுந்து இருவருமாக கை
 கோர்த்துக்கொண்டு உல்லாச நடை நடந்து திருக்குளத்திற்

குச் சென்று குளித்து சில காய்கனிகளையுண்டுவிட்டு கண்ணுறங்கினார்கள்.

பொழுது விடிந்தவுடனே இருவரும் விழித்தெழுந்து காரியங்களை எல்லாம் முடித்துக்கொண்டு காய்கனிகள் உண்டவுடனே கதாநாயகம் தனது புரவியின்மீதில் ஆரோகணித்து இளங்கன்னியை நோக்கி பூங்காவனக் கன்னியை நான் போய்வருகின்றேன் என்றுரைத்து விருட்சத்தைக் கடந்து சுனைமார்க்கமாக நடந்து பாதாள இலங்கையுங் கடந்து வெண்கலக்கோட்டையுங் கடந்து தங்கக்கோட்டைக்கு நேராக ஆகாய வீதியில் நின்று அநதத் தங்கக்கோட்டையின் சுந்தரத்தை சிலநேரம் வரையிலும் உற்றுப் பார்த்து வியப்படைந்து அந்தக் கோட்டைக்கு அதிகாரிகளாகிய இருநூறாயிரங் கள்ளர்கள் கூட்டங்கூட்டமாக உலாவிக்கொண்டிருக்கின்றதைக் கண்டு கந்துகத்தையடக்கி பூமியில் இறங்கினான்.

கதாநாயகமானவன் தங்கக்கோட்டைக்கு வெளியில் இருக்கின்ற திருடர்களின் சந்திரத்திற்கு நேரில் இறங்கினவுடனே அநத சந்திரத்தில் இருக்கும்படியான கள்ளன் கண்டு இவனாரோ தெரியவில்லையே என்று சந்தேகங்கொண்டு மாதுசிரோன்மணியை நோக்கி அடா தம்பி சிறுவனே? நீயார் எந்ததேசத்து மனிதன்? ஐயையோ, இந்த லோகத்திற்கு ஏன் வந்தனை? இதுவோ கள்ளர்களுடைய பூமியாச்சுதே, நீ வரும்படியான மார்க்கத்தில் நான்கு கோட்டைகள் இருக்கின்றதே அந்த நான்கு கோட்டை மனிதர்களில் ஒருவராகிலும் உன்னைக் காணவில்லையா? அந்த நான்கு கோட்டை கள்ளர்களும் அதிக கோபிகளாச்சுதே நீ என்ன சாந்த சமாதானங்கள் சொன்ன போதிலும் உன்னை உயிருடனே விடமாட்டார்களே

அதுமில்லாமல் நீ அணிந்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஆடையாபரணங்களைக் கண்டும் உன்னை யெப்படி விட்டு விட்டாகனோ? அப்பா சிறுவனே! நீ கருங்கல் கோட்டையையும், பழக்கக் கோட்டையையும், வெள்ளிக் கோட்டையையும், வெண்கலக் கோட்டையையுங் கடந்து, இந்தத் தங்கக் கோட்டைக்கு உயிருடனே வந்தது, உன் மாதா பிதாக்கள செய்த தப்போபலனாகவே யிருக்க வேண்டும். அப்பா சிறுவனே! இதுவோ சத்திரம் இங்கே திருபாதாள விசேடமாக வருவார்கள். வருமாடியான கள்ளகா உன்னைக் காண்பார்களேயானால் அந்தட்சணமே உன்னைக்கொன்று விடுவார்கள். ஐயோ பாவம், நீ யார் பெற்ற பிள்ளையோ? எந்தப் புண்ணியவா னுடைய குமாரனோ? நீ எந்த தேசத்தில் பிறந்தவனோ? இந்தப் பாதாள லோசத்திற்கு வந்து மரணமாகும்படியாகப் பாழாய்ப் போன பிரமதேவன் எழுதிவைத்திருக்கின்றனோ? என்னோ ஏதோ தெரியவில்லை. தம்பி நீ சுறுக்காகப் புரளையை விட்டு இறங்கி சத்திரத்திற்குள்ளாக எங்கேயாகி அமர்ந்து மலையில் மறைவாக ஒளித்துக் கொண்டிருந்து பொழுது மறைந்தவுடனே எழுந்து நான் காண்பிக்கும்படியான மார்க்கத்தைப் பற்றிக்கொண்டு முன்பின் திருமசிப் பாராமற்படிக்கு ஒடிப்போய் விடுவாயானால் இன்னுஞ் சில காலத்திற்கு உயிருடனே இருப்பாய், என்று சத்திரத்திலிருந்த திருடன் கூறிய மொழியைக் கேட்ட கதாநாயகமானவள் கோபங்கொண்டு புரவியின் மீது இருந்தபடியே அவன் குடுமியைத் தனது இடது கரத்தினாலே பிடித்து வலது கரத்திலிருந்த மந்திரவாளால் அவன் கழுத்தை வெட்டிச் சிரசைமட்டும் கரத்தில் பிடித்துக்கொண்டு கனகவல்லி அங்கேயே நின்றுக் கொண்டிருந்

தாள். கதாநாயகம் சத்திரத்துக் கள்ளனை வெட்டும் போது அருகாமையில் திரிந்துக் கொண்டிருந்த கள்ளர்களில் இரண்டொருவர்கள் பார்த்ததுக் கொண்டிருந்தது ஒரேடியும் வந்தது கனகவல்லியை யெதிர்த்தாள்.

அந்த சமயம் வந்த இரண்டொரு கள்ளர்களையும் வெட்டின சேதியானது தங்கக் கோட்டைக்குள்ளிருக்கும்படியான திருடர்களும் திருடருக் கதிபதியுங் கொடுத்திமென்றெழுந்த பற்பல ஆயுதங்களைக் கரத்திலெடுத்ததாக கொண்டு கோபாவேசத்தோடு கோட்டையைக் கடந்து இருதூறையிரங் கள்ளர்களும் வெளிப்பட்டு வந்தா விட்டார்கள். கள்ளர்களெல்லோரும் கோட்டையைக் கடந்து வெளிவருகின்றதைக் கதாநாயகம் கண்டு வீரபந்திரப் பெருமானை மனதில் நினைத்து வணங்கி புரவியை எச்சரிக்கை செய்து சிமிட்டாக் கொடுத்தது நானடிந்திருடர் படைகளின் இடை நடுவினில் புகுந்து போய் போடென்றும் வீசுவீசென்றும் விரியெறித்துக் கொண்டு கள்ளர்களின் படைகளை யெல்லாம் கால்மாடு தலைமாடாகவும் உருட்டிப்பூரட்டிப் பார்க்குமிடங்களிலெல்லாமறினாகளைக் குவியல் குவியலாகக் குவித்துவிட்டு நான்கு திசையையுந் திரும்பி நன்றாக உற்று நோக்கித் தன்னை எதிர்ப்பவர்கள் ஒருவருமில்லையென்று உணர்ந்து அங்கே யொரீடத்தில் புரவியை நிறுத்தி தானும் புரவியைவிட்டதங்கி தங்கக் கோட்டைக்குள் புகுந்து இருதூறையிரங் கள்ளர்களின் பந்த மித்திரர்களை யெல்லாங் சின்னாபின்னமாக வெட்டியெறிந்து விட்டுத் தங்கக் கோட்டைக் கள்ளர்களின் குலப்பூண்டை யெல்லாங் கருவேறுத்துத் தள்ளிவிட்டு மாளிகைக்குள் புகுந்து நவமணிப் பணிகளில் தனக்கு வேண்டியவளவு எடுத்துக்கொண்டு கோட்டையைக்

கடந்து, வெளியில் வந்து ஆகாபத்தை அண்ணாந்து
பார்க்கு சிவமிற்கு தேரில் பறந்துக்கொண்டிருக்கின்ற கரு
டப்பட்டுக்கு ரைகை செய்துவிட்டிருந்த தானும் தனது புர
வியின்மீது லமமாக தங்கக் கோட்டை யைக் கட்டித் து வெண்
கலக் கோட்டை யின் மார்க்கமாக வரும்போது அந்தக்
கோட்டை யின் பட்டண வீதிகளெல்லாம் நாயும் கிடும்
பேயும் மிச்சம் கசியும் கூனியும் கழுது நதலாகியதெல்
லாம் தங்கள் தங்கள் இனங் கொண்டு கூடிக்கொண்டிருந்து
உச்சிநின்றவைதப் பார்த்துக்கொண்டே வெண்கலக் கோட்
டை யைக் கட்டித் து வெளவிக் கோட்டைமீது வரும்போது
அந்த வெவளிக் கோட்டையும் வெண்கலக் கோட்டையின்
சுழிபாகவே யிருக்கின்றதாயும், வெளவிக் கோட்டை
வெண்கலக் கோட்டை இருக்கும்படியான யிருப்பாகவே
பார்க்க கோட்டையும் கருங் கலக் கோட்டையும் இருக்க
தென்பதும் ஐந்து கோட்டைகளிலும் ஒருவரே ஹம்ஸ்
வாயி நுப்பதைப்புகு கண்டு கனகவல்லி கோட்டைக்காக
கட்டித் து கன்னின் மார்க்கமாக வெளிப்பட்டு ஆலவிறுட்
ததடியிலவந்து சேர்த்து புதியை விட்டு பூமியில் இடங்
கித் தங்கக் கோட்டையிலிருந்து எறித்துக்கொண்டு வந்த
பனிகளை யெல்லாம் ஆலவிறுட் ததடியில் புதைத்துவிட்டு
துங்கே லமமாக கொண்டுருக்குமபோது இளைய கனகவிறுட்
வந்து சேர்க்கவுடனே கதாநாயகம் எழுந்து இருவரையுங்
துவந்திறகுர சென்று குளித்துக் காய்கனிகளை யுண்டு
விட்டு ஆலவிறுட்சததடியில் வந்து படுத்து சித்திவை செய
தனர்.

• பொழுது விடிந்தவுடனே யெழுந்து சகல காரியங்
களையும் நிறைவேற்றிக் கொண்ட பின் கதாநாயகம் புவி
யின்மேலமர்ந்து இளங்கன்னியை நோக்கி பூங்காவனக்

கன்னியே! நான் போய் வருகின்றேன் என்றுரைத்துவிட்டுப் புரவியைத்துண்டி விருட்சத்தைக் கடந்து குகைமூலமாகப் புகுந்து பாதாள இலங்கை முதற்கொண்டு தங்கக் கோட்டையையும் கடந்து ஆறாவது மாணிக்கக் கோட்டையின் சோதிப பிரகாசத்தை சில நேரம் வரை 9 மூல உற்றுப் பார்க்குகொண்டிருக்கும்போது அந்தக் கோட்டையின் இடை நடுவினிலிருக்கின்ற ஏழாவது மாணிக்கையின் மேல் வடிவில் சிறந்த ஒரு பெண்மணியானவள் தனிமையாக நின்று கூந்தலை யுலாத்தி விசினால் கோதிக்கொண்டிருந்தாள். அளகபரத்தையுலாத்திக் கொண்டிருக்கும் பெண்மணியைக் கண்டு அவளிருக்கும் மாணிக்கையின்மேல் புரவிபுடன் இறங்கினவுடனே அவளே கூந்தலாற்றிக் கொண்டிருக்கும்படியான பெண்மணியானவள் கண்டு ஏ வாலிபனே! நீயா? எந்தலோகத்து மனிதன்? இங்கே யாது காரியமாக வந்தன? என்று வினவிய மொழியைக் கேட்ட கனகரத்தினம், ஏ மானுசுரோன்மணி என்னுடைய பூர்வீகத்தைச் சொல்லுவதற்கு நெடுநேரஞ் செல்லும், ஆதலால் உன் விருததாரதத்தை முன்னர் கூறுவாயானால் அதன்பின் என் பூர்வீகத்தையும் நான் இங்கே வந்த காரியத்தைபுந் தெரியப்படுத்துகின்றேன் என்று கூறினாள்.

கனகவல்லி கூறிய வாக்கியத்தைக்கேட்ட பெண்மணியானவள், வாலிபனே இந்தக் கோட்டையானது மாணிக்கக்கோட்டை. இந்தக் கோட்டையை ஆளப்பட்டவருடைய குமாரத்தி நான். இன்றைக்கு சுக்கிரவாரமானதால் அப்பயங்கன ஸ்நானஞ் செய்துவிட்டுக் கூந்தலாற்றிக்கொண்டிருக்கும்போது உன்னைக் கண்டேன். சுந்திரபுருடனே! நீ யெந்தலோகத்து மனிதன்? என்ன காரியம்

மாநக இங்கே வந்தாப்? என்று மாணிக்கக்கோட்டையின் தலைமைக் கள்ளனின் குமாரியானவள் வினவினாள். கனக ரத்தினம் கள்ளன் குமரியை நோக்கி ஏமாடினாள்! உன் தந்தைக்கு இன்னும் இந்த மாணிக்கக்கோட்டை வாசிகளுக்கும் ஒரு சேதி தெரிவிக்கும்பொருட்டு வந்தேன். உன் பிதாவை மாநகநாம இந்த மாணிக்கரின் மீது அழைத்துக் கொண்டு வருவாயானால் அவரிடத்தில் அந்த சேதியைத் தெரிவிக்கின்றேனென்று தந்தையகம் கூறி, கள்ளன் புதல்வி போட்டு வாரிப்பனை என் தந்தையிடத்தில் சொல்லும்படியான வாகதியத்தை என்னிடத்தில் சொல்லப் பட்டாது? அது என்ன சேதி? அந்த லோகத்திலிருந்து கொண்டு வந்தே; என்று கேட்கும்போது கனகவல்லியானவளானவள் குமரியை நோக்கி ஏமாடினாள்! நீ பொன்மணியானதால் அந்தச் சேதியை உன்னிடத்தில் தெரிவிக்கலாகாது. நீ சொன்று உன் தந்தையை மாநகநாம தனிமையாக அழைத்துக்கொண்டு வருவாயானால் அதற்குமேற்பட்டு அந்தச் சேதியானது இன்னதென்று நீயும் தெரிந்துகொள்ளலாம். சிவசிரம் போய்வாவென்று உரைத்தவுடனே, கள்ளன் புத்திரியும் இதோ சென்று அழைத்து வருகின்றேனென்று மாணிக்கையைக் கடந்து தடதடவென்றிப்பங்கு தந்தையைக் கண்டு வணங்கி வந்தனன் செய்து தந்தையே! மாணிடலோகத்திலிருந்து யாரோ ஒரு வாலிபன் மேகப்புரவியின்மீதிலமர்ந்து நமது ஏழாவது மாணிக்கையின் மீது வந்து இறங்கியிருக்கின்றான். அவன் தங்களைக் காணவேண்டுமென்றும் தங்கனிடத்தில் ஏதோ சேதியைச் சொல்லவேண்டுமென்றும் வந்திருக்கிறானாம். தங்களை அதிசிக்கிரமாக அழைத்துக்கொண்டு வரும்படியாய் உரைத்தான். அதை உமக்குத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு

இங்கே வந்தேன் என்று புத்திரி உரைத்த வாக்கியத்தைக் கேட்ட ஐந்தாறுபிரங்கள்ளர்கட்கும் அதிபதியானவன் திடீரென்றெழுந்து மகளுடன் கூட்டிலே நடந்து ஏழாவது மாளிகைக்கு வந்து கதாநாயகத்தைக் கண்டு ஆகா இரதா சிறுவன் வடிவில் சிறந்தவனாயிருக்கின்றான். இவனை நமது புத்திரிக்கு விவாகஞ் செய்து வைக்க நுகுகொள்ளலாமென்று உள்ளத்தில் சினைவுகொண்டு கதாநாயகத்தின் அருடில வந்து தம்பி! நீ யெந்ததேயந்து மனிதன்? இங்கே என்ன காரியமாக வந்தனை? என்று கேட்க கனகாத்தினம் ஐயா திருடர்கட்கதிபதியே! நான் இருப்பது மானிட லோகந தான். உமக்கும் உமது கோட்டைவாசிகளெல்லோர்கட் கும் எழுந்து முடிவாகவிட்டிருந்து எமதநம மகராஜ னானவர் உமக்கு அறிக்கையிட்டுவிட்டு வரும்படியாக என் னைத் துதனுப்பினா. அந்த சேதியை ஒதுவதற்காக இங்கே வந்தேன். நீங்களெல்லாம் என்றைக்குப் பிரயா ணங் கொள்ளுகின்றீர்கள் என்று கதாநாயகம் ஸ்திரீ சேதியை கள்ளா தலைவன் கேடிக் கதிஞ்சினங் கொண்டு அங்கே இருக்கின்ற பெருங்கழியை எடுத்தது நமது கதா நாயகத்தின் மீது ஓங்கி வீசலாயினான்.

கள்ளர் தலைவன் விசிய கழிபை கனகவல்லி கண்டு இடது கரத்தினாலே அந்தக் கழியைத் தடுக்க அவன் கூடதலைப் பிடித்துத் தனது மந்திரவாஸி னாலே ஒரே வெட்டாக வெட்டி அவன் சிரசைக் கரத்தில் பிடித்துக்கொண்டு புரவியின்மீது தானே அமர்ந்திருக்கும் போது கள்ளன் குமரியானவள் தந்தையிறந்ததைக் கண்டு மாளிகையைக் கடந்து ஒடோடிப்பூர் சென்று தனது தந்தையின் சேனைகட்கு இந்த சேதியை ஒதலாயினான். கள்ள ராஜன் இறந்த சேதியை மற்றுமுள்ளவர்களெல்லாக்

கேள்விப்பட்டு மாணிகைக்குள்ளாக வருவதற்குள் கதாநாயகம் புரவியைத் தாண்டி ஆகாயவீதியில் சென்று வட்டமிட்டுக்கொண்டு வருகின்றதை மாணிக்கக்கோட்டைக் கள்ளாடுகளெல்லாம் கண்டு இதைப் புதுமையாக விருக்கின்றதை பென்று கோட்டைக்கு வெளியில் வந்து ஒருங்கு கூடி அகாயத்தை அன்றாடம் பார்க்கக்கொண்டிருக்கும் போது சில கள்ளர்கள் தங்கநோட்டைக்கும் வெண்கலக் கோட்டைக்கும், வெள்ளிகோட்டைக்கும் படிக்கோட்டைக்கும், கருங்கல் கோட்டைக்கும் நென்று அங்கே நிறுபென்ற பிணக்குளியலகளைக் கண்டு ஆகா இதுவென்ன அளிபாய நாலமாகவிருக்கின்றதை, மறு கூட்டத்தார்க ளாடுபட்ட நோட்டைக் கள்ளாடுளும் மாண்டு போய்விட்டார்களே, நல்லது ஏழாவது கோட்டையாகிய நவரத்தினக் கோட்டை வாசுகாடுளும் உயிரோடு இருக்கின்றார்களா, இல்லையா பார்த்துக்கொண்டு வருவோமென்று நவரத்தினக்கோட்டைக்கு வந்து அதற்கு கோட்டைக்கு அறிபதியைக் கண்டு ஐந்து கோட்டை வேளைகள் மடிந்த சேதியையும் இப்போது மாணிக்கக்கோட்டையில் போர்க்குட்கின்ற சேதியையும் உரைத்து நவரத்தினக்கோட்டைக் கள்ளாடுள் அறிபத்தையாயிரம் பேர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு வருது சகலபேர்களும ஒன்றுக்கூடிக் கதாநாயகநென்மீது கற்களையும் கணைகளையும் விட்டுடறிய லாயினர். கள்ளர்கள் புரிகின்ற யுத்தத்தைக் கண்ட கனகரத்தினம் வீரபத்திரசுவாமியை வினைத்து வணங்கி கள்ளர்களின் கூட்டத்தில் புகுந்து கண்டதுண்டமாகவும் முண்டச் சண்டமாகவும் காலவேறு கைவேறுகளும் யானைசேனைகளையும் இன்னுமிருக்கப்பட்ட வீராதி வீரர்களுடெல்லாம் வெட்டி தள்ளி உதிரந்தியை உண்டு செய்துவிட்டனர்.

கதாநாயகம் புரவியின்மீதிலமர்ந்து நான்கு திசுக்கிலும் திரும்பிப் பார்த்து ஒருவருமில்லையென்றுணர்ந்து கோட்டைக்குள்ளாகப் புகுந்து அங்கேயிருக்கப்பட்ட சகலபேர்களுையுங் கொன்றுவிட்டித தனக்கு வேண்டியபடியான பொருள்களை எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு ஆகாயத்தை நோக்கி கருடப்பட்டிக்குச் சைகை செய்து ஆறுகோட்டையையுங் கடந்து வெளிப்பட்டு ஆலவிரூட்சத்தாடிநில வந்து புரவியை விந்நுடங்கி இதற்கு முன்னதாக விருட்சத்தாடியில் புகுந்தது வைத்திருக்கின்ற பலிகளையெல்லாம் எடுத்து மூட்டையாகக் கட்டிவைத்துக் கொண்டி நகுமரபோது பூங்காவனக் கன்னியும் வந்து கதாநாயகத்துடன் கலந்து சில நேரம் வார்கதையாடிக்கொண்டிருந்து இருவருமாகத் திருக்குளத்திற்குச் சென்று குளித்து எழுந்து பற்பல கணிவர்க்கங்களைக் கொய்து உடைவிட்டு மரத்தடியில் வந்து படுத்துத் தூங்கினார்கள்.

அன்றைய இரவுகழித்து பொழுதுவிடிந்தவுடனே இரு வருமெழுந்து, காலேக்காரியங்களை சிறைவேற்றிக் கொண்டு கதாநாயகம் கன்னிகையை நோக்கி, பூங்காவனக் கன்னியே! நான் வந்த காரியங்கள் உன் தயவினாலும் கடவுளின் கருணையினாலும் சிறைவேறியது. நான் என்னை வளர்த்த தேயமாகிய ஆவியர் புரத்திற்குப் பிரயாணங் கொள்ளப் போகின்றேன். உன் கருத்தென்னவென்று கேட்க பூங்காவனக் கன்னி, அம்மா! கனகவல்லி நான் இதற்கு முன்னமே உரைத்திருக்கின்றேனே. அதனை நீ மறந்து விட்டாய்போலத்தோன்றுகின்றது. தேவேந்திர மகாராஜனாவர் முப்பது நாள் பரியந்தம் உன்னோடு கூடவேயிருந்து முப்பத்தோறாவது நாள் உன்னுடைய அனுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு தேவலோகத்திற்கு

வரும்படியாக உத்தரவிட்டிருக்கின்றார். அந்தக் காலம் முடியும்வரை நீ எங்கேசென்ற போதிலும் காணும் உன்னோடு கூடவே வருகின்றேன் என்று இளங்கன்னியானவள் இயமரிய மொழியைக்கேட்ட கதாநாயகம் நல்லது பூங்காவனக் கன்னியை நீ என்னுடன் கூட என் தேயத்திற்கு வருவாயானால் என் தாய் தகையாரா நினைக்கின்றாள் இன்னும் யாராவது நீயாரென்று என்னை வினாவுவார்களானால் நீ எனது தேவியென்று உடைபடுவர் என்றை யாராகிலுங்கேட்டால் நான், நான் உனக்கு நாயகனென்றும் நீ எனக்கு மனைவியென்றும் தெரிவிப்பதுமன்றி உனது ஆயுள் உள்ள பரியதும் நான் பெண்ணென்று மண்ணிலாக வாசிகள் உருவாகவும்தம் தெரிவிக்கக்கூடாது இதற்கு சம்மதமானால் என்னுடன் கூட என் தேயத்திற்கு வரலாம் என்றாள்.

கனகவல்லி உரைத்த வாகவியதற்குக்கூட்ட பூங்காவனக் கன்னியும் உன் வாக்கியத்தைப்போலவே நடந்துகொள்ளா சித்தமாகக் கார்த்திக் கொண்டு நிற்கின்றேன் என்று இயம்ரினார். அப்படியானால் உனது புரவியைப் பிடித்து அதன்மீதில் ஆரோகணித்து என்னுடன் கூடவே வாழென்று உரைத்து தானும் தன் புரவியின்மீது ஏறியமர்ந்தனள். மாதர்கள் இருவரும் புரவியின்மேல் அமர்ந்து புரவிக்குச் சிமிட்டா கொடுத்துக் குண்டி கேசரி மார்க்கத்தில் எழும்பி மனோவைகமாகப் புரவியை யோட்டிக் கொண்டு காடு, கானகம், வனம், வனாதிரம், மலை, குகை, சாலை முதலாகியதெல்லாம் கடந்து அன்றையமலை இருபது நாழிகை வேளை யளவிற்கு ஆவியர் பரமென்னும் பட்டணத்தைக் கண்டு தனது நகதவனத்தில் புரவியை இறக்கி இரண்டு மாதர்களும் புரவியை அங்கேயே

ஒரு விருட்சத்தில் கட்டிவிட்டு நடையாய் நடந்து கொண்டு மண்டபத்திற்கு வருது மாவலிசுங்க மகாராஜனைக் கண்டு வணங்கினான்.

கனகநதினம வணங்கினவுடனே வேரிவாஜனானவர் திரென் ரெழுகு சிமமான்த்தைக் கடந்து கொலுமண்டபத்தைக் கலைத்து ஆங்குள்ளவர்கட்கு விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு, முதல் மந்திரியை யழைத்துக் கொண்டு தனது குமாரனோடும் மருமகனோடும் அண்ணாமனைக்குள்ளாக வந்து அமர்ந்து கதாரயதத்தை நோக்கி கனகாததினம் இதனை நாளாக எங்கே தென்றி நடந்தாய்? இந்தப் பெண் யாவா? என்று தந்தையினையு, அருந்தவப் பிதாவே இதனை நாளாக நான் வனாஞ்ஞாழும் காடு கானகம முதலரிய நெல்லாம வாகந் செய்துகொண்டு வரும் போது திருகுருட்டி அரகனின் பிதலியான இவளானனைக் கண்டு என்னுடன் கூடத் தொடருது வந்துவிட்டனென்று உரைக்காக நுகைத்து உடைத்தான். கனகநதினம உடைத்த வாககியநதைக் கேட்ட மாவலிசுங்க மகாராஜன் தனது மந்திரியை நோக்கி மந்திரி எனக்கோவயது முதிர்ந்துவிட்டதாக்காரினுலே என் குமாரனுக்கு இந்த ஆனியாபுததை திருமுடி ருட்டவோண்டும் வேதவேதியரை வரவழைத்துப்பட்டங் கடரவதற்கு நான் சியமிததுகதெண்டு அகற்காக வேண்டும்படியான சாமக்கிரியைகளெல்லாஞ் சித்தப்படுத்தி நமது தேயமுழுமைபும அலங்காரஞ் செல்து இராஜ ராஜாககளுக்கெல்லாக தெரிவித்து அந்ந சுறுக்காக சகல காரியநதையும் சித்தப்படுத்திமென்று உடைத்தார்.

அரசன் அறைநத வாக்கியத்தைக் கேட்ட அமைச்சர் பெருமானானவர் காவலனையேவி வேத வேதியரை

யழைத்துக்கொண்டு காலாட்களை யேவி ஆனியர்ப்பரம்பட்
டணமுழுமையும் அலங்காரஞ் செய்யுமபடியாகக் கட்டு
திட்டநு செய்துவிடநிக் கருணை யழைத்து நமது
இராஜ குமாரனுக்கு திருமுடிசூட்டுமபடியான சேநியை
சகலதேசத் தாரர்களுக்கும் தெரியப்படுத்திச் சொல்லி
உத்தரவிட்டார். வேதியர் நியமித்த நாளுந் நாழிகையார்
பிறந்தவுடனே பட்டண முழுமையும் அலங்காரஞ் செய்
திருகுமபோது சகலதேசத்தாரர்களுந் வந்து நெருங்கி
நின்றுக்கொண்டிருக்கும்போது நமது கதாராயகாமாய
கனகரத்தினத்தினது அபிஷேக முதலிய நெல்லாற்றொய்து
வைத்து ஆடையாபரண மலங்காரமாகத் தரிப்பிந்து
அழைத்துக்கொண்டு வந்து மாவலிசேங்க மகாபாஜனனவா
அருகில் நின்று சகலருங் காணுமபொருட்டாகத் தனது
முத்திரை மோதிரத்தைச் சேரவன் விலில் தரிப்பிந்து
செங்கோலைக் காதத்தில் கொடுத்து மன்னர்களும்
மந்திரி பிரதானிகளுந் இரணங்க விராடாளுந் வேதவேதி
யர்களும் ஆசி கூற நவரத்தினங்க ளிழைத்துத் திரு
முடியை கனகரத்தினத்தின சேசில் சூட்டினா.

நவமணி முடியை கனகரத்தினத்தின் சிரசின் சூட்
டினுடனே வந்திருநவாகளெல்லாம் மலர் ரொரிந்து
வாழ்த்தியபின்னர் அங்கே வந்திருக்கின்ற சகலருக்கும்
சந்தன புட்ப தாம்பூலாதிகா கொடுத்து விடையிடுத்து .
அனுப்பிவிட்டுப் பெண்ணாகப் பிறந்த கனகவல்லி இப்
போது கள்ளாகுலங் கருவறுத்த கனகரத்தினமென்னும்
பட்டப்பேரைக் கட்டிக்கொண்டு மதுரீதி தவராமற்படி
இராஜ்ய பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டு வந்தான். இப்
படியிருக்கும்போது ஒருநாள் இளையகண்ணியானவள்
கனகரத்தினத்தை நோக்கி கனகவல்லி கேற்றையோடு

முப்பதுநாள் சரியாக முடிந்து போய்விட்டது. இன்றைக்கு முப்பத்தியோராம் நாளாகையினாலே அடியாள தெய்வலோகம் செல்ல விடைநா வேண்டுமென்று கதாநாயகத்தினிடம் கூறி தேவலோகத்திற்குப் போய் சேர்ந்துவிட்டான்.

பூங்காவனக கன்னி அமராவதிப் பட்டணத்திற்குச் சென்று தேவலோகம் மகாராஜனின் கண்டு வணங்கி வந்தனன் செய்தவுடனே தேவராஜன் இளைய கன்றியை நோக்கி பூங்காவனக்கன்னியே! மண்ணில்கில் கனகவல்லியென்னுமா பெண்மணியோடு கூட்டுறவாகியிருக்கிறாயா? இங்கே எப்போ வந்தனையென்று கேட்க பூங்காவனக கன்னி தேவர்கோனை தங்கநாகைநரின் பிரகாரமே அடியாள் மண்ணில்கில் ஓர் ஆலனிசுத்தத்தடியில் சடாமருத்தரியாகத் தலவேடம் பூண்டு அமராவதி நகருமேபோது கனகவல்லி ஆண்டேவடம் பூண்டு அஸ்வத்தினரீதிலமர்ந்து கன்னுடைய எதிரில் வந்து நின்றனொண்டிருக்குமேபோது வாசியடக்கி யோகநதிலீருப்பவர்களைப்போல மௌனமாக அமராவதிருப்பதைக் கண்டு அந்தப்புறத்திற் சென்று அங்கிருக்குமடியான ஐங்கரப் பெருமானின் ஆலயத்திற்குச் சென்று நானும் எனது தமக்கைமார்களும் கரிமுகப் பெருமானுக்குப் புரியும்படியான பூஜா நிலைதனங்களை எல்லாங் கனகவல்லி மறைவாகயிருந்து பார்த்து எனது தமக்கைமார்கள் சென்றுவிட்டபின் அந்த உத்தமப் பெண்ணைவா என்னை சூதித்தவுடனே நாங்கனிருவரும் நேசவிசுவாச வாஞ்சையைப் பாராட்டிக்கொண்டிருந்தோம்.

கேளும் சுவாமி தேவராஜனே நானும் கனகவல்லியம் .மாளும் நேசித்து மனமொத்து இருக்கும்போது அந்த

மாது அடியாளின் பூர்விக வரலாற்றை விசாரணை செய்ய நான் உளவது உளவாடியாகவே சப்தகன்னிகைகளில் நான் இளையானென்றும் உயமுடைய சாபத்தினால் மண்ணில்கில் உலாவுகின்றேனென்றும் உரைத்து அதன்பின் தெவிடாததிரமகாபாஜனால் தெரிந்திருக்கும்படியான சாபமானது உனனாலே விசாரணமாக விவரப்படியாயினாலே நான் உன்னைக் கூட்டி முப்பதுநாள் பரியதாம இருந்து சாபவிசாரணை செய்துகொண்டு பழப்படுத்தியோரா வது நானாகத்த தெய்வலீலாகம் போய் சேரவேண்டியிருக்கிறது. அடியாளே கார்த்திவேண்டியது என்று வேண்டிக்கொண்டு நான் கனகவல்லியுடன் ஒத்திருக்கும்போது அந்தப் பெண்மணியானவன் புரிந்த காரியத்தை எடுத்துவைப்போமென்றால் என்னுடைய கூடமானது கிடுகிடுவென்று நடுக்கங் கொள்ளுகின்றது என்று புகவாழ்.

பூங்காவனக்கன்னி புன்ற தெதியைக் கேட்ட தேவாபாஜனவா இளைய சன்னியை கொஞ்சி ஏ, பூங்காவனக்கன்னியே அதுவென்ன? அந்தக் கனகவல்லி செய்த காரியத்தைக் கூறுவதற்கு உடம்பெல்லாம் நடுக்கங் கொள்ளுவதாகக் கூறினையே கனகவல்லி என்ன புரிந்தாள் அவள் செய்ததை நீ கண்டவையாலும் என்னிடத்தில் கூறு என்று இந்திரபூபதியானவா வினவினார்.

“அமாவதிக் கிறைவனே! அந்தக் கனகவல்லியானவன் பாதாளபூதருக்கு செல்லவேண்டுமென்று அடியாளே மார்க்கங் கேட்டாள். நான் பாதாளபூதருக்குச் செல்லும்படியான மார்க்கத்தைக் காண்பித்து அந்தப் பெண்மணியை அழைத்துக்கொண்டு போய் பாதாளபூதரிலேயே விட்டுவிட்டு, கனகவல்லி பாதாளபூதரென்னும்

பட்டணம் இதுதான் என்று உரைத்தவுடனே, அந்தப் பாதாளபூதூரைச் சேர்ந்த ஏழுகோட்டைக் கள்ளர்களையும் பிரதிதினமும் ஒவ்வொரு கோட்டைக்குள்ளாகப் புருத்து வீராதிவீரர்களாகிய கள்ளர்களையெல்லாம் கறுவேறுத்து மோட்டுப்பூச்சி நக்கதுவதைப் போலாக நான் ஒன்றுக்கு ஒவ்வொரு கோட்டையிலுமுள்ள கள்ளர்களை யெல்லாம் நசுக்கி கசக்கி எம்னு நகுது குடியேற்றிவிட்டு வெற்றியடைந்து வீராவேசங் கொண்டு நின்ற நிலையானது ஸ்ரீராமர் இராவண சமமரச காலத்தில் அடைந்த ஓயாத திற்து இணையாகக் கூறலாம். தவிர ஐயா தேவர் பூபதியே! அவன் புரிந்த யுகதமானது மூலபலத்திற்கு நிகராகவும் கூறலாம். ஆனபோதிலும் கோடானுகோடி பேசுகளான படைகளின் கடுவில புதுது போர் புரிவதற்கு கனகவல வியைப் போல திடீர் முடையவர்கள் ஒன்றும் இல்லாமலில்லென்று கண்டித்ததாகச் சொல்லலாம். அந்த மாதாசுரோன்மணியானவன் குந்தரத்தின் கூட்டத்தில் கோரியானது புருது வடநகரத்தைப் போல ஏழுகோட்டைக் கள்ளப் பேயும் அந்த மாதானவன் கண்டகதுண்டங் காலமாதி தலைமாடாக வெட்டிச் சாப்பிடும்போது இவையு யானவன் கருடப்பட்டு நாமெறிந்து ஆகாயத்தில் பரந்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன் என்று பூங்காவனக் கன்னியானவன் கூறினான்.

பூங்காவனக்கன்னி புகன்ற மொழியைக் கேட்டு மெனமேலுங் களிப்படைந்து கன்னியை நோக்கி பாதாள பூதூரில் வாழப்பட்ட ஏழுகோட்டைக் கள்ளர்களையும் வதைபுரிந்த பெண்மணியானவள் வாரணபுரியிலிருக்கின்ற அரசுக்களைச் சமமரசஞ் செய்வதற்கு யெம்மாததிர நேரஞ் செல்லப்போகின்றது? பாதாளபூதூர் கள்ளர்கள்

பூங்காவனக் கன்னி தேவோத்தரணிபுத்தில விடை
பெற்றுக்கொண்டு அரம்பா மாநற் கன்னி மாணிகைத்து
சென்று ஊர்வசி அரம்பை மேனகை நீட்டித்தமை நான்
ஊம நான்கு மாநாகளையும் கண்டு தேவோத்தரன் ஸ்தூப
சேதியை உரைத்து அவர்களை யடைத்து அவர்களின்
தேரை யலங்கரிக்கொய்து பந்த மாநாகளும் தேரில்
அமர்ந்து சாரதியை யெச்சரிக்கை கொய்து மண்ணுலகில்
ஆவியர்புரமென்னும பட்டணத்திற்குச் செல்ல ஆக்ஞா
பித்தார்கள். சாரதி புரனிகளைத் தூண்டி வாயுவேக
மனோவேகமாக ஓட்டிக்கொண்டு இரண்டரை நாழிகைக்
குள்ளாக மானிட லோகத்தில் இறங்கி ஆவியர் புரமென்

னும் பட்டணத்தின் மாவலிசங்க மகாராஜனின் அரண்மனைக்குப் பின்புறமிருக்கும்படியான நந்தவனத்தில் வந்து இரத்தத்தை நிறுத்தினான்.

சாரதியானவன் புரளிகளை அடக்கி இரத்தத்தை நிறுத்தினவுடனே மாதர்கள் ஐந்து பேரும் ரத்தத்தைவிட்டிறங்கி பூங்காவனக் கன்னியும் நான்கு மாதர்களும் கொலுமுகத்திற்குச் சென்று சும்மாதனத்தில் வீழ்நிற்கும் கனகவல்லியைக் கண்டு வணங்கி வந்தனார் செய்து நின்று கொண்டிருந்தார்கள். ஆண்டேடம் யூண்டு கொலுவி லமர்நிற்கும்கும கனகவல்லி பந்தா மாதர்களையும் நோக்கி பூங்காவனக் கன்னியை அருகில் அழைத்தது அம்மா தேவ கன்னியே தொவலோகம் போய் வருகின்றேனென்று உரைத்துவிட்டுச் சென்றாள் இப்போது பெங்கேசென்று வந்தனா? இந்த மாதர்கள் நான்கு பேர்களும் யாவாகன்? யென்று வினாவு, பூங்காவனக் கன்னி மன்னனை நோக்கி மகாராஜனின் தங்கரின் விபப்பிரதாபத்தை தேவேந்திர மகாராஜனானவா கேள்விப்பட்டி தங்களை தேவலோகத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு வரும்கும இவ்வடியாளையும் இவ்வடியாளுடன்கூட இந்த நான்கு மாதர்களையும் அனுப்பி வைத்தனர். இந்த மாதர்கள் நான்கு பேர்களிலும் முதல்வன் பேர் ஊர்வசி, இவள் அரம்பை, இவள் பெயர் மேனகை இவள்தான் திலோத்தமை. ஆகையினாலே உமமுடைய இரகசியமானது மண்ணில்கில் ஒருவர்கட்குந் தெரியாது. விண்ணிலக் வாசிகளெல்லோர்கட்கும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளங்கியிருக்கின்றது அதுபற்றியே தேவேந்திர மகாராஜனானவர் உன்னை அழைத்துக்கொண்டு வருவதற்கு என்னுடன்கூட இப்பெண்களைத் துணையாக அனுப்பி வைத்தார்.

ஐயா மகாராஜனே ! தங்களுக்காக தேவலோகத்தி
 லிருந்து விமானம் வந்திருக்கின்றது. தேவரீர்,
 பிரயாணப்பட்டு வரவேண்டியது. உமது வருகையை
 இந்திர பூபதி எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருப்பார். என்று
 பூங்காவனக் கன்னி புகன்ற மொழியைக் கேட்ட கதாநாயக
 கம் மாதுகிரோன்மணியே இதோ வருகின்றேன் என்று
 உரைத்து எழுந்து தனது முதல் மந்திரியை நோக்கி, ஐயா
 மந்திரிப் பெருமானே யான் தேவலோகத்திற்குச்
 சென்று தேவேந்திர மகாராஜனைக் கண்டு விட்டு வரு
 கின்றேன்; யான் வரும் பரியந்தம் காரியங்களை
 யெல்லாம் பதனமாகப் பார்த்துக்கொள்ளுமென்று
 உரைத்து செங்கோலையும் முத்திரை மோதிரத்தையும்
 முதல மந்திரியிடத்தில் கொடுத்து விட்டு மற்றுமிருக்கும்
 படியான மந்திரி பிரதானிகட்கெல்லாங் கட்டு திட்டஞ்
 செய்து விட்டுக் கொலுமுகத்தைக் கடந்து அரண்மனைக்
 குள்ளாகப் புருந்து மாவலிசங்க மகாராஜனையும் தாநாயக
 மென்னும் இராஜபத்தினியையும் கண்டு தேவலோகஞ்
 சென்று வருகின்றே னென்று உரைத்து, அவர்களிடத்தில்
 விடைபெற்றுக் கொண்டு தனது மாளிகைக்குள் புருந்து
 விலைமதிகை வொண்ணாத ஆடையாபரணங்களையும் முப்
 பந்திரண்டாபுதங்களையும் கட்டிக் கொண்டு மனையைக்
 கடந்து வெளிப்பட்டு பூங்காவனக் கன்னியை யழைத்து
 இளங்கன்னியே, வா தேவலோகஞ் செல்லுவோம் என்று
 கூற தங்கைமார்களும் கனகரத்தினமும் மலர் வனத்திற்
 குச சென்று சாரதியை யெச்சரித்துக் கனகரத்
 தின மகாராஜனை விமானத்தின் இடைநடுவில் அமர்த்தி
 பூங்காவனக் கன்னி கதாநாயகத்தின் இடப்பக்
 கத்தில் அமர்த்தவுடனே மற்ற நான்கு மாதர்

களும் நான்கு பக்கத்திலும், கனகவல்லியைச் சூழ்ந்து அமர்ந்தவுடனே சாரதி புரவிகளைத் தூண்டி இரதத்தை நடத்த லாயினான். விமானமானது ஆகாய மார்க்கமாகக் கிளம்பிப் போகும்போது கனகவல்லி தேவேந்திர சபைக் கணிகைமார்களு நால்வர்களையும் நோக்கி அம்மா இன்னும் அருகாமையில் வரது விடுங்கள் என்று சாற்றிய மொழியை ஊர்வசியாள் கேட்டு ஆகா இரதப் பெண்மணியானவள் மானிடப் பிறவியாகப் பிறந்திருந்தும் தேவாதி தேவர்களைப்போன்ற அதிகாரன் செலுத்துகின்ற விவேகத தன்மையைப் பார்த்தால ஸ்ரீராமரிடத்தில் விபீஷண ஆழ்வாரானவர் அரசாட்சி செய்யும்படியான சாதூர்ய சார்தமாக யிருக்கின்றதே. அதுவும்ன்றி அடக்கவொடுக்க வாஞ்சையும் நள மகாராஜரின் தேவியாகிய தமயந்தியைப் போலவே காண்கின்றதே. கற்பு நிலமையில் அருந்ததியைத் தோற்கடிப்பாள் போலவிருக்கின்றதே. சத்திய நிலமையிலும், தேவ பக்தியிலும் மதிதய மகாராஜனின் அக்கினிகுண்டத்தில் பிறந்த சந்திரவதிக்கும் கலைமகளுக்கும் திகரென்றே விளம்பலாகும். இரதப் பெண்மணிக்கு பூர்வ ஜன்மந்தரத்தில் என்னமோ கொஞ்சம் வினைத் துணையிருந்து மானிடப் பெண்ணாகப் பிறந்துவிட்டாள். இல்லா மற்போனால் தேவாதி தேவர்கட்கெல்லா தேவியினவயிற்றில் வந்து பிறந்திருப்பாளே. நல்லது இரதப் பெண்மணியினுடைய அங்க வடிவையும் நற்குண நற்செய்கைகளையும் நாம் ஒரு நூலாக யெழுதி மண்ணுலகில் வாழும்படியான மனிதர்களுக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டுமென்று நினைவு கொண்டு அந்தட்சணமே யெழுதிமுடித்து அந்த நூலுக்கு ஊர்வசி கொக்கோகமென்று நாமகரணஞ்

சூட்டி சங்கத்தார்கள் வாழும்படியான அரண்மனையில் போட்டு விட்டனர். அதுதான் இப்போது ஊர்வசி கொக்கோகமென்று உலகில் உலாவுகின்றது.

ஊர்வசியானவள் இவ்வாறுக யோசனை செய்துக் கொண்டி ருந்தமேபோது விமானமானது தேசரி மார்க்க மாகப் பாய்ந்து தேவ லோகத்திற்குள்ளாகப் புகுந்து தேவேந்திர மகாராஜனின் அமராவதிப் பாட்டணத்திற்கு வந்து கணிகை மாதர்களின் மணிமாரிகையில் இறங்கினது சாரதியானவள் பூவியை யடக்கி விமானத்தைக் கணிகைமாதர்களின் தலையாயலில் இறங்கி நிறுத்தினவுடனே பந்தமாதர்களும் முன்னதாக இறங்கி கனகவல்லிக்கு கைலாசு கொடுத்தது இறங்கி விட்டார்கள்.

ஆறுபேரம் இறங்கினவுடனே பூங்காவனக் கன்னி கனகவல்லியின் இடதுகரத்தை தனது வலது கரத்தி னாலே பிடித்துக்கொண்டு கணிகை மாதர்களை நோக்கி ஓ, அம்மமார்களே! நீங்களும் வாருங்கள் எல்லோரும் சபைக்குச் சென்று வருவோம் என்று அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு ஒருங்கு கூடி அங்கேயிருந்துபாதசாரி களாக தேவேந்திர மகாராஜன் சபைக்கு வந்து தேவேந் திர மகாராஜனைக் கண்டு வணங்கி வந்தனாடு செய்து நின்றும் கொண்டிருந்தார்கள். மங்கைமார்கள் ஆறுபேர் களையும் அமரேசன் கண்டு பூங்காவனக் கன்னியை யழைத்து, ஏ இளங்கன்னியே, கனகவல்லியென்னும் பெண்மணியை யழைத்துக்கொண்டு வந்தனையாவென்று வினவினர். சுவாமி தேவேந்திர பகவானே அதோ கரத் தில் கத்தியைப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பவள்தான் கனக வல்லியம்மாள். பார்த்தீரா அவள் எனனவேடம் பூண் முக் கொண்டிருக்கிறாள். தேவரீர் அந்தம்மானே யழைத்து

விசாரணை செய்யுங்கள் என்று பூங்காவனக்கன்னி புகன்ற மொழியைக்கேட்ட வானவர்கோன் வலது கரத்தைக் சுட்டி அம்மா கனகவல்லி இங்கே வா யென்று அழைத்தார்.

தேவேந்திர மகாராஜன் அழைத்ததைக் கண்ட கனகவல்லி உல்லாச நடை நடந்து உம்பர்கோனின் அரு காமையிற் சென்று வணங்கி பூமியில் ஒத்தைக்கால் முட்டியை யூன்றி வணங்கி யெழுந்தவுடனே இந்திர பூபதி யானவர், கனகவல்லியை நோக்கி, உனது வீரப் பிரதா பங்களை யெல்லாம் பூங்காவனக் கன்னி புகல கேள்விப் பட்டிருக்கின்றேன். ஆதலால் எனக்கு ஒரு காரியம் முடிவாக வேண்டியிருக்கின்றது அதுபற்றியே உன்னை இங்கே அழைத்தனன் என்று கூறினார். அமரேசன் அறைநத வாக்கியத்தைக் கேட்ட கனகவல்லி தேவேந்திரனை நோக்கி சுவாமி தேவந்திர பூபதியே ! அடியாளே கோரியழைத்த காரியத்தை அருள்புரிந்து தெரியப்படுத்தியிரானால் அந்தக் காரியத்தை இந்தத்தசுணத்தில் தானே செய்து முடிக்கின்றேன் சுவாமி யென்று கதாநாயகம் கூறினார். கனகவல்லி கூறிய வாக்கியத்தைக்கேட்ட தேவேந்திரன் பெண்மணியை நோக்கி அமராவதி பட்டணத்தை அடுத்த நூறுகாதத்திற்கு அப்புறம் தென்பாரசுதத்தில் வாரணபுரி யென்னும் அரக்கரின் பட்டணத்தில் இருக்கும்படியான அரக்கர்களெல்லாம் மகா துன்மார்க்கர்களாகையினாலே அவர்களெல்லோரும் தேவலோகத்திற்கு வந்து தேவர்களை எல்லாந் துன்பப்படுத்துவதுமன்றிதேவ மாதர்களை சிறைப்பிடித்து மெத்தவும் வருத்தப்படுத்துகின்றார்கள். நீ போர்முனையில் மகாவல்லி யென்று நான்கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். ஆதலால் நீ அந்த வாரணபுரிக்குச் சென்று அங்கிருக்கும்படியான இராட்சசர்களை

யெல்லாம் எமனுருக்குக் குடியேற்றி விட்டு வர வேண்டுமென்றார். விமலர்காரின் வேந்தன் விளம்பிய வாக்கியத்தைக்கேட்ட கதாநாயகம் தேவேந்திர மகாராஜனே அடியான் வாரணபுரிக்குச் சென்று அரக்கர்களை அழிப்பதற்கு யாதொரு தடைப்படில்லை. அடியானுக்கு ஒரு புரவி மாத்திரம் தர வேண்டுமென்றே என்றான். கதாநாயகமோதிப சேதியை தேவராஜன் கேட்டு தூதுவனை நோக்கி பேசுராஜனிடத்தில் யான் கேட்டதாகத் தெரிவித்து மேகப் புரவியொன்று பெற்றுக்கொண்டுவுடும் புகுபட்டோயிட்ட, தூதுவனால் அஸ்வம வந்ததும் அதைப் பிடித்து அலங்கரித்து, கனகவல்லி இன்னும் என்ன வேண்டும்? யென்று வினாவினா. இந்திர மகாராஜன் இயம்பிதைக் கதாநாயகங் கேட்டு இன்னமொன்றும் வெண்டுவதில்லை யென்று உரைத்து மானசுட்டியைப் போலப் பாய்ந்து அசுவத்தின்மீதிலமர்ந்து வாரணபுரிக்குச் செல்ல தேவேந்திரனிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டு சபையைக் கடந்து வெளிப்பட்டு புரவியை ஒட்டிக்கொண்டு ஐந்து நாழிகைக்குள்ளாக வாரணபுரியென்னும் பட்டணத்திற்குள்ளாகப் புதுது புரவியையடக்கி மெதுவாக நடத்திகொண்டு போகும்போது அங்கே வாழும்படியான அரக்கர்களெல்லாம் கதாநாயகனைச் சூழ்ந்துகொண்டு அட்டா இவனாரோ மானிடன். கொஞ்சமாகிலும் நெஞ்சம்ந்சாமற்படி நம்முடைய வாரணபுரிக்குள்ளாக மிஞ்சி வந்து விட்டானல்லவா? நல்லது இந்த மானிடப் பையல் இங்கே என்ன காரியமாக வந்தானோ தெரியவில்லை. வந்த காரியத்தை விசாரணை செய்து அதன்பின் இவனை நசுக்கிக் கசக்கி விடலாமென்று அரக்கர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் வார்த்தையாடிக்கொண்டு நமது

கதாநாயகத்தை நெருங்க, ஒரு அரக்கன்மட்டும் கதாநாயகத்தை நோக்கி, அடே மானிடப் பையலே! எங்களுடைய பட்டணத்திற்கு எவ்விதமாக என்னகாரியமாய் வந்தனை? சொல்லடாவென்று அரக்கன் அறைந்த மொழியைக் கேட்ட கதாநாயகம் ஐயா இராட்சதக் கோமானே இந்த வாரணபுரியிலிருக்கப்பட்ட உங்கர் மரபினர்கட்கெல்லாம் எமலோகத்தில் இன்றைய மாலை யிருபத்தைந்து நாழிகைக்கு எமத நுமராஜனாவர் விருந்தளிக்கும் பொருட்டாக ஈர்த்துக்கொண்டிருக்கின்றார். என்ற சேதியை உங்களுக்குத் தெரியப்படுத்தி உங்கள் மரபினர்களை யெல்லாம் எமலோகம் அனுப்புவதற்காக இங்கே வந்தேன் என கனகரத்தினம் கூறினான்.

கதாநாயகனறைந்த மொழியைக்கேட்ட அரக்கர்கள் கடுஞ் சினங்கொண்டு அடே இந்த மானிடப் பையல்! அதிக கர்வமுடையவனாக இருக்கின்றான். அவனைப் போட்டா கன்னத்தில் என்று அரக்கர்களெல்லோருங் கதாநாயகத்தின்மீது சீறி வரும்போது கனகவல்லி புரவியைத் தூண்டி வீரபத்திர சுவாமியை மனதில் தியானஞ் செய்து புரவியை அந்தர மார்க்கத்தில் ஓட்டிக்கொண்டு கரத்திலிருக்கும்படியான கத்தியை யோங்கி அரக்கர் படைகளில் புகுந்து கண்டதுண்டமாக வெட்டி மூலைக்கு மூலை போர் போராகக் குவித்துக் கொண்டு அந்த வாரணபுரி பட்டண முழுமையுஞ் சுற்றி கண்முன்னிலையில் தோற்றும்படியானவர்களை யெல்லாம் வெட்டித் தள்ளிக்கொண்டு யிருபது நாழிகைக்குள்ளாக அன்று பிறந்த குழவியாக யிருந்தபோதிலும் அதனையும் வெட்டி எமனுருக்குக் குடியேற்றிவிட்டு வாரணபுரிப் பட்டணமுழுவதும் உதிர வெள்ளம் உண்டு செய்துவிட்டு

அங்கிருந்து புரவியை மனோவேகமாக ஒட்டிக்கொண்டு தேவேந்திர மகாராஜன் சபைக்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

நமது கதாநாயகம் புரவியைவிட்டிறங்கி தேவேந்திரனைக் கண்டு வணங்கி வந்தனஞ்செய்து சுவாமி தேவேந்திர பூபதியே! அடியாளுககு தாங்கள் நியமித்த வாரணபுரியின் காரியத்தை முடிவு செய்துக்கொண்டு வந்து விட்டனன் என்று கூறினான். பெண்மணியின் வாக்கியத்தைக்கேட்ட தேவராஜன் ஆனந்தமடைந்து சிம்மாதனத்தைவிட்டெழுந்து தானணிநறுக்கொண்புருக்கும் முத்து கண்டியைக் கழட்டி கதாநாயகத்தின் கழுத்திற் போட்டு வாழ்த்தி வரங்கொடுத்தார். நீ எனக்காக இவ்வளவுதூரம் வந்து ஒருவர்களாலும் வெல்லமுடியாத அரக்கர்களுடைய லாம் வதைபுரிந்த விடயத்திற்காக இந்த மேகப் புரவியை உனக்குப் பரிசாசக் கொடுத்தேன். முன்னம் நீ வந்த விமானத்தில் அமர்ந்து மண்ணுலகத்தில் உனது பட்டணமாகிய ஆவியர்புரத்திற்குச்சென்று சுகழ்வியாக வாழ்ந்துக்கொண்டிரு போய் வா அம்மா என்று புகன்று தேவராஜனாவர் விடைகொடுத்தார். விடைபெற்றுக்கொண்ட கணகவல்லியானவள் பூங்காவனக் கன்னியையும் கணிகை மாதர்கள் நால்வர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு விமானத்தில் அமர்ந்து ஆவியர்புரமென்னும் பட்டணத்தில் கணகவல்லியம்மானின் நந்தவனச சோலையில் வந்து இரதத்தை நிறுத்தினவுடனே பஞ்சமாதர்களும் முன்னதாக யிறங்கி கதாநாயகத்திற்குக் கைலாகு கொடுத்து இறங்கினவுடனே கணகவல்லி ஐந்து பெண்களையும் அழைத்துக்கொண்டு கொலுமுகத்திற்குச் சென்று தான் சிம்மாதனத்திலமர்ந்து அமந்திரியினிடத்தில் கொடுத்துச்சென்ற செங்கோலையும் முத்திரை மோதிரத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு பஞ்ச

மாதர்கட்கும் ஆசனம்போட்டு அமரச்செய்து சற்று நேரம் தேசாதிக்காரியங்களைப் பேசிக்கொண்டிருந்து பின்பு பூங்காவனக் கன்னியை நோக்கி, பூங்காவனக் கன்னியே எனது ஈரேழு தலைமுறையாருங் காணப்படாத பாதாள இலங்கையையும் தேவலோகத்தையும் உன்னுடைய கிருபாகடாட்சத்தினாலே கண்டு தேவேந்திர மகாராஜனிடத்தில் சன்மானமெற்றுக் கொண்டு வந்தனன். நீ யெனக்கு இவ்வளவு அனுபவம் செய்ததற்காக யானொன்று தருகின்றேனென்று பொக்கிஷத் தலைவனையே வி ஐந்து நவரத்தினக் கண்டிகளைக் கொண்டு வரும்படி செய்து ஒவ்வொரு மாதர் கழுத்திலும் போட்டுத் தாம்பூலம் வழங்கி பஞ்சமாதர்கட்கும் விடைகொடுத்து அனுப்பி விட்டனள். மாதர்கள் ஐந்து பேரும் தேவலோகத்திற்குச் சென்று அவரவர் காரியத்தில் விற்றிருந்தனர். பின் கதாநாயகம் தான் தேவலோகஞ்சென்று வந்த சேதியை தனது மாதா பிதார்களுக்கும் பூநிமிமார்கட்குந் தெரிவித்து நவரத்தினமிடைந்த சிவமாதனத்திலமர்ந்து மந்திரிப் பிரதானிகள் படை நுழைபடியாக நமது கதாநாயகமாகிய கள்ளிருலங் கருவறுநத கனகவல்லியம்மாள் சிம்மாசனாதிபதியாயமர்ந்து இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துக்கொண்டிருந்தாள்.

சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

03:121

